XXVI. évfolyam, 39. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. szeptember 24.

Ludas Matyi

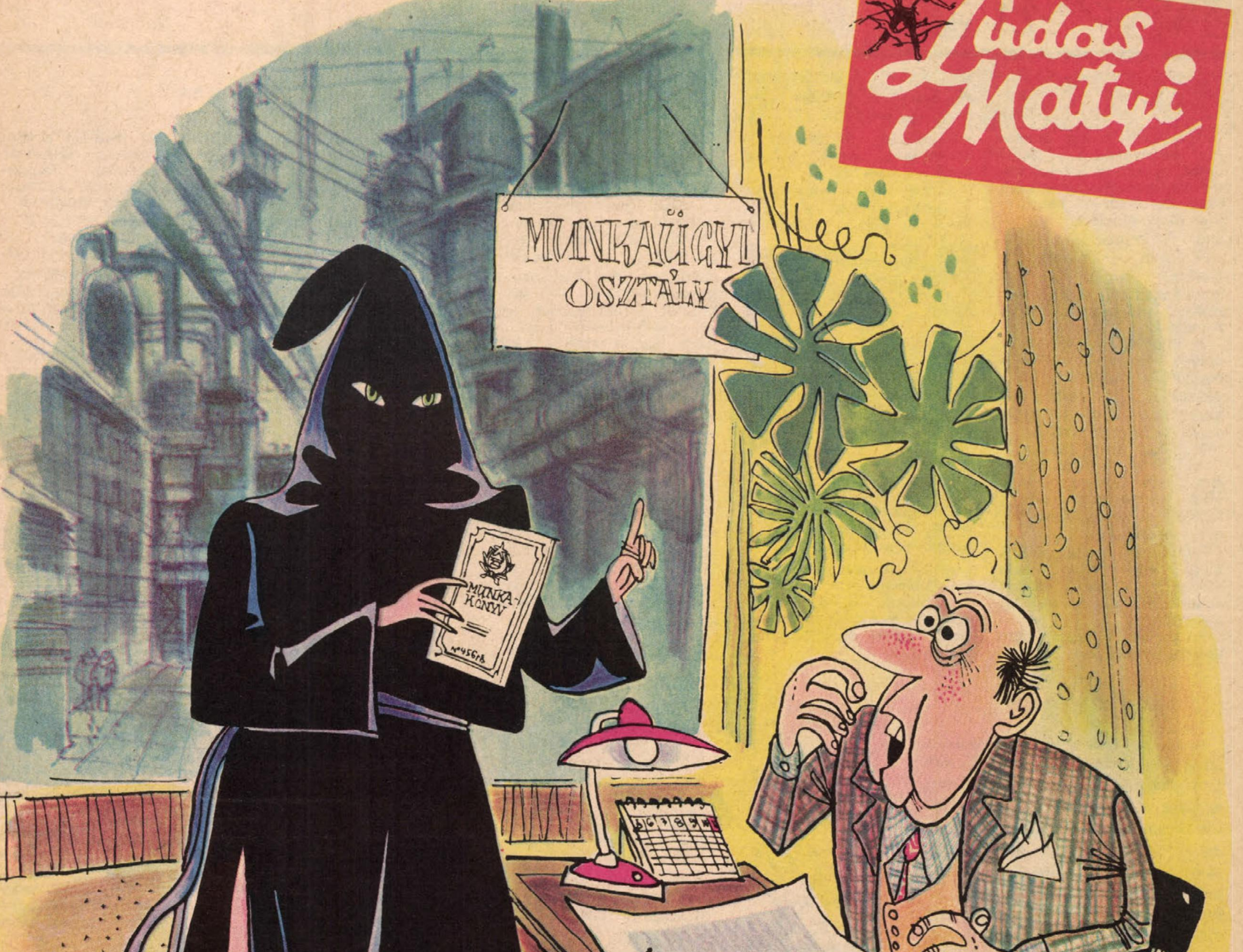
MUNKAÜGYI OSZTÁLY
MUNKA-KÖNYV
No456r8
án

Endrődi István rajza

– Előbb egyezzünk meg az órabéremben, azután elárulom, hogy nő vagyok-e vagy férfi!...

KEDVES LUDAS!

GAZDAG ORSZÁG

Gyerekeim és egy amerikai vendégkislány a Balatonon nyaraltak. Utolsó vasárnapjukon meglátogattuk őket Szabadiban. Meghívtuk őket ebédelni a szabadi étterembe.

— Anya — mondta a kisebbik lányom —, a zsebpénzemből kilenc forintom maradt, ennyivel beszállok.

A többiek is követték a példát, ők is az asztalra borították maradék zsebpénzüket, így hamarósan huszonnégy forint gyűlt össze az asztal sarkán.

Meglátta ezt a pincér:

— Ezt a rakást, remélem, nem nekem hozták? Mert nekem nem kell! A filléreit a templomba vigye, asszonyom!

Rendkívül csodálkoztam, mert egy szóval sem mondtam, hogy fizetni akarok és hogy mivel fogok fizetni.

A pincér azonban nem hagyta abba:

— Nekem gyűjtögetik a fillérjeiket, amit mások nem vesznek el...

— De hiszen ezek egy- és kétforintosok — védekeztem. Majd amikor a pincér erre sem hagyta abba, a vezetőt kerestem. Elmondtam neki a történetet, de a vezetőnőnek a szeme sem rebbent.

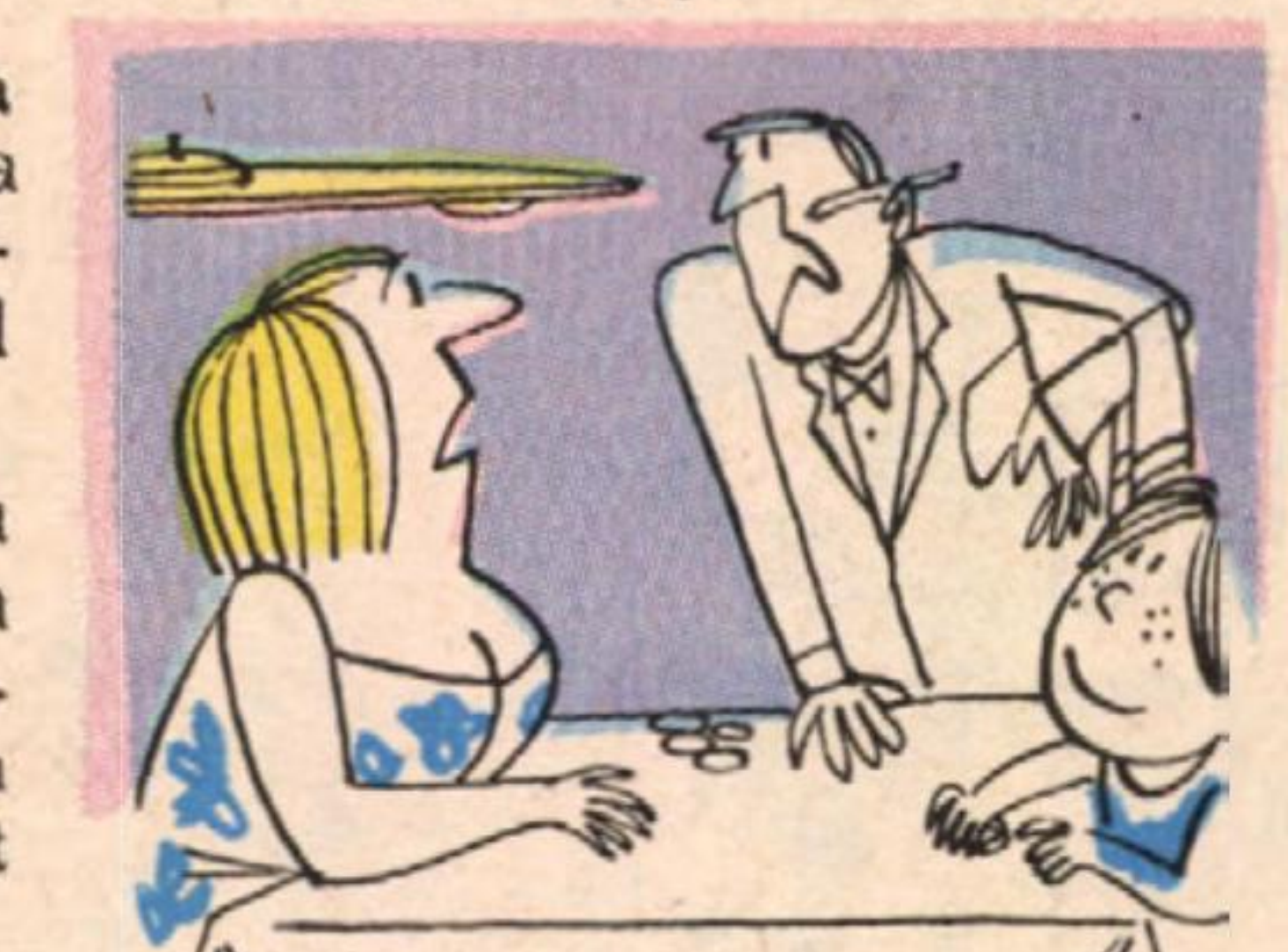

— Én magam mondtam a pincéreknek, hogy ne fogadjanak el aprót, tőlem se veszi át a posta, nem vagyok én fillérgyűjtő hely.

Kértem a vezetőt, hogy a pincért a minősíthetetlen hang miatt utasítsa rendre.

— Azt maga nem fogja megérni — jelentette ki a vezető, aztán végül mégis beváltotta a forintokat, miközben én beírtam a panaszkönyvbe. Az étteremből kifele menet egy kis ebédpótlásra megálltunk egy maszek lángossütőnél. Maradék aprónkat összekotortuk és átadtuk. Nem hittem a fülemnek:

— Vigyék az aprójukat a templomba, ne nekem! — ordította a maszek és undorral visszalökte a pénzt.

Lehet hogy a legkisebb magyar váltópénz a tízforintos lett? Az amerikai kislány mindenesetre azzal a tudattal utazott haza, hogy egy rendkívül gazdag országban járt.

Mezei Éva

SUFNI

Emlékezhetnek rá, micsoda óriási problémákkal kellett megbirkózniuk az EMKE-aluljáró tervezőinek. A Nemzeti Színházzal, a főgyűjtőcsatornával, a közművek áthelyezésével; dönteniök kellett a padozat, a mennyezet, a falazat kiképzéséről, burkolásáról, világításáról; a lépcsőkről, az elárusító helyekről, a vitrinekről.

Ilyen nehéz körülmények között bizony elfeledkeztek egy apróságról: az aluljáró tisztántartásához nélkülözhetetlen raktárhelyiségről. Persze, ember tervez és az ember nem gondolhat mindenre.

Ennek következtében a köztisztasági dolgozók eleinte a környéken levő lakóházak kapualjában tartották tisztítószerszámaikat, kukáikat. De ez nem tarthatott örökké.

Egy okos fejből kipattant a mentőötlet: a Blaha Lujza térre felvezető lépcsővel szemközti fal mellé ócska deszkákból, hulladék pallókból összeütöttek egy középnagyságú sufnit. Abba rakták a söprűket, lapátokat, vödröket, slagokat, kukákat — ideiglenesen.

A nyűtt, piszkos deszkákra plakátokat ragasztottak, de azoktól sem lettek csinosabbak.

Ha ez a sufni új anyagból készült volna, nyilván már az első napokban felhördül valaki. Így azonban csak arra gondolhattak, hogy valami pótmunka miatt állították fel két-három hétre.

Persze, mindenkinek megvan a maga gondja. Azoknak is, akik az aluljáróban járnak. A sufnit megszokták. Senkinek sem tűnt fel, hogy már hónapok, sőt már évek óta csúfítja a rengeteg pénzen létesített, márványozott, korszerűen világított, vitathatatlanul szép aluljárót.

Egyébként arra is gondolhattunk, hogy az aluljáró „sufni-problémája" a Metró megindulásával nyer megoldást, mert a lenti nagy állomáson biztosan akad erre is lehetőség.

Nem akadt. Talán, mert az állomás a BKV-hez, az aluljáró viszont a VII. kerületi Tanácshoz tartozik. Vagy más ok miatt.

Például, mert akkor már a nagy aluljáróprogram a tervezőasztalokon feküdt: a Nagykörút és az Üllői út kereszteződése, a Kálvin tér, a Marx tér, a Vérmező (a Déli pályaudvar előtt). Hol férhetett volna el ezeken az asztalokon az EMKE-sufni ügye?... S hol voltak már a tervezők ettől a problémától?...

A sufni közben fejlődött, belülről. Beleállítottak egy asztalt, két paddal. Elvégre a dolgozóknak étkezni és pihenni is kell néha valahol. Odaszállítottak néhány öltözőszekrényt, ahová bezárhatják a ruhájukat. Mindez csak természetes.

Az ideiglenes megoldás eléggé maradandónak bizonyult. A sufni az aluljáró szerves része lett.

És most már attól tarthatunk, hogy ha valamikor. esetleg az egész aluljáró-program megvalósulása után sor kerülhetne az EMKE-aluljáró raktárproblémájának elfogadható megoldására. éppen a sufni oldalán lesz ott a tábla: MŰEMLÉK. Ami pedig biztosítani fogja számára az örök életet.

Szebenyi Sándor

CSAK RÖVIDEN

A Budai Villany- és Rádiószerelő Ktsz-től, tavaly októberben, vettem egy elektromos cserépkályhát, egyéves garanciával. Az elmúlt télen számtalanszor javították már, de ma sem jó. Azt mondta a szerelő, hogy csak ideiglenesen tudja megjavítani. Hamarosan lejár a garancia, ezért július 6. óta szorgalmazom a végleges javítást, de még most is csak ígéreteket kapok. Jön a tél! A segítség sürgős!

Antalffy Ágnes
Bp. XIV., Vezér u. 152.

Ez év májusában vásároltam egy elektromos kávédarálót. A gép már az első napon elromlott. Azóta a gyöngyösi Gelka szervizben van, ahol alkatrészhiányra hivatkoznak. Szeretném végre megkapni a kijavított gépet, vagy — és ez lenne a méltányosabb — egy újat.

Bádonyi Ilona
Gyöngyös, Donovár u. 5.

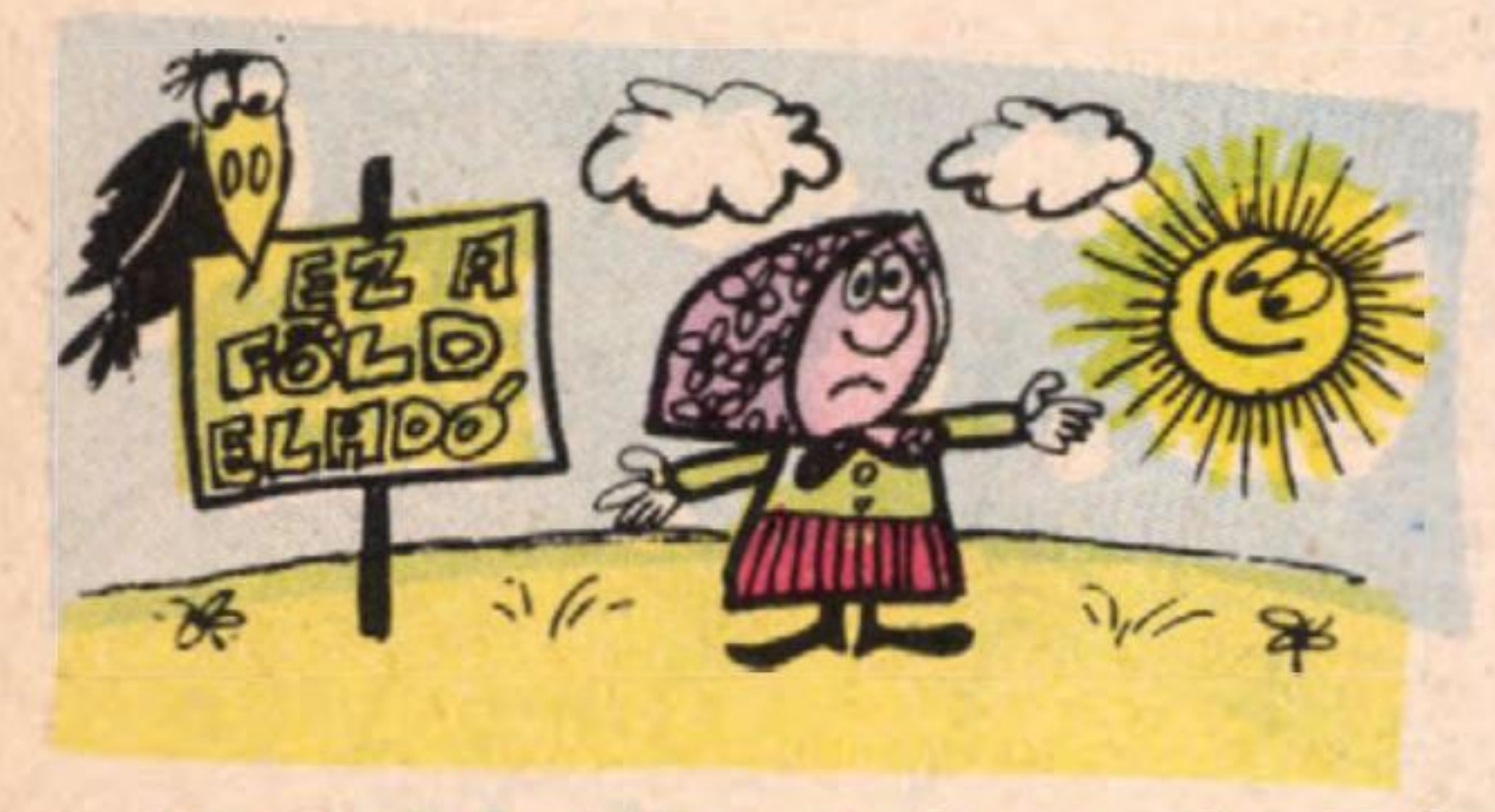

Kurityáni lakos voltam, de Polgárra költöztem. Kurityánban a nevemen van 1300 négyszögöl szántó, s mivel ilyen messziről nem tudom a földet megművelni, megpróbáltam eladni. Nem sikerült. Felajánlottam a téesznek és a községi tanácsnak is. Senki sem veszi át. Nekem viszont 700 forint adót kell fizetnem. Mi itt a teendő?

Kovács Dezsőné
Polgár, Gorkij fasor 32.

NADRÁGUNK A VILÁGBAN...

Nadrágot venni mentem be Carb, a torontói nadrágkirály óriási áruházába. A falon az angol királynő babérkoszorús képe, egy hatalmas angol zászló, a hangszórókból harsog a Beatles, bizonyságául annak, hogy ebben az üzletben csak angol portékát kínálnak. Kiválasztottam egy megfelelő nadrágot, sietve leszurkoltam az árát, mely kissé borsos volt, dehát a príma angol szövet nyilván megéri. Otthon kibontottam a csomagot és a márkajelzésre pillantva, furcsa forróság fogott el. „Made in Hungary" olvastam egy kis vászondarabkán.

A nadrágot azóta csak ünnepnapon hordom.

Mohos Lajos
Toronto, Canada

KELLEMES KIRÁNDULÁS?

Az Állami Biztosító kiskőrösi fiókja, a CSÉB tagjait vidám kirándulásra invitálta a SZÚR-ra. Az utazást a Cooptourist szervezte. A csoport izgatottan gyülekezett a vasútállomáson, és akkor ért minket az első meglepetés. Az utazási iroda nem biztosított helyet a vonaton, így Budapestig állva tettük meg az utat, javarészt a peronon szorongva. A SZÚR-jegyek olyan helyekre szóltak, ahonnan a szereplő művészeket csak távcsővel lehetett látni. Be kellett érnünk azzal, hogy az eredményjelző táblán olvastuk el, hogy éppen ki lép fel. A mérkőzés félidejében a Cooptourist megbízottja összeszedte a csoport tagjait. El kellett hagynunk a mérkőzést, mert a Gundelben az ebédre percnyi pontossággal kellett érkezni. A Gundelnél hering módra zsúfoltak minket az asztalok mellé és már az utolsó fogás alatt teríteni kezdtek a következő csoportnak. Hazafelé ismét állva utaztunk és egy kicsit idegesen olvashattuk a jegyeket tartalmazó kis tasak tetején a felírást: *„Kellemes kirándulást kíván a Cooptourist"*

A kívánságot köszönjük, de jó lenne, ha ezért a vállalat tenne is valamit.

A Kiskőrösi Vegyes KTSZ
CSÉB-tagjai
(21 aláírás)

AZ ÉRDEKELTEK VÁLASZOLNAK

A „Hol az ajtó komámasszony?" című cikkük nyomán vizsgálatot folytattunk és megállapitottuk, hogy a panaszosnak igaza van. Utasitottuk a vevőszolgálatunkat: azonnal keressék fel a levélírót és orvosolják a panaszát. Ezúton is kérjük vevőnk szives elnézését: **Szalai Géza**
ker. igazg. h.
Hűtőgépgyár

*

A Ludasban megjelent „Segítség, tataroznak" című cikkre a következő tájékoztatást adjuk: A XIV. kerületi IKV, 1969. október 12-én kötött szerződést az Ilka u. 29. számú épület teljes felújítására. Időközben a vállalattól sok szakmunkás kilépett, ezért a szerződés felbontását kérték. Az IKV tájékoztatása szerint lehetséges, hogy a 3. sz. Építőipari Vállalattal fognak új szerződést kötni: a munkát csak 1971-ben fejezik be.

Katona Józsefné
XIV. ker. Tanács vb-titkár

*

Köves Istvánné panaszára válaszolva közöljük, hogy a 38-as számú méteráru boltunkban vásárolt ruhaanyagot visszavesszük és a KERMI minőségi vizsgálata után vásárlónkat kártalanítjuk.

Fővárosi Szivárvány Áruház

LAPUNK SZERKESZTŐSÉGE FÁJÓ SZÍVVEL JELENTI, HOGY

PUSZTAI PÁL

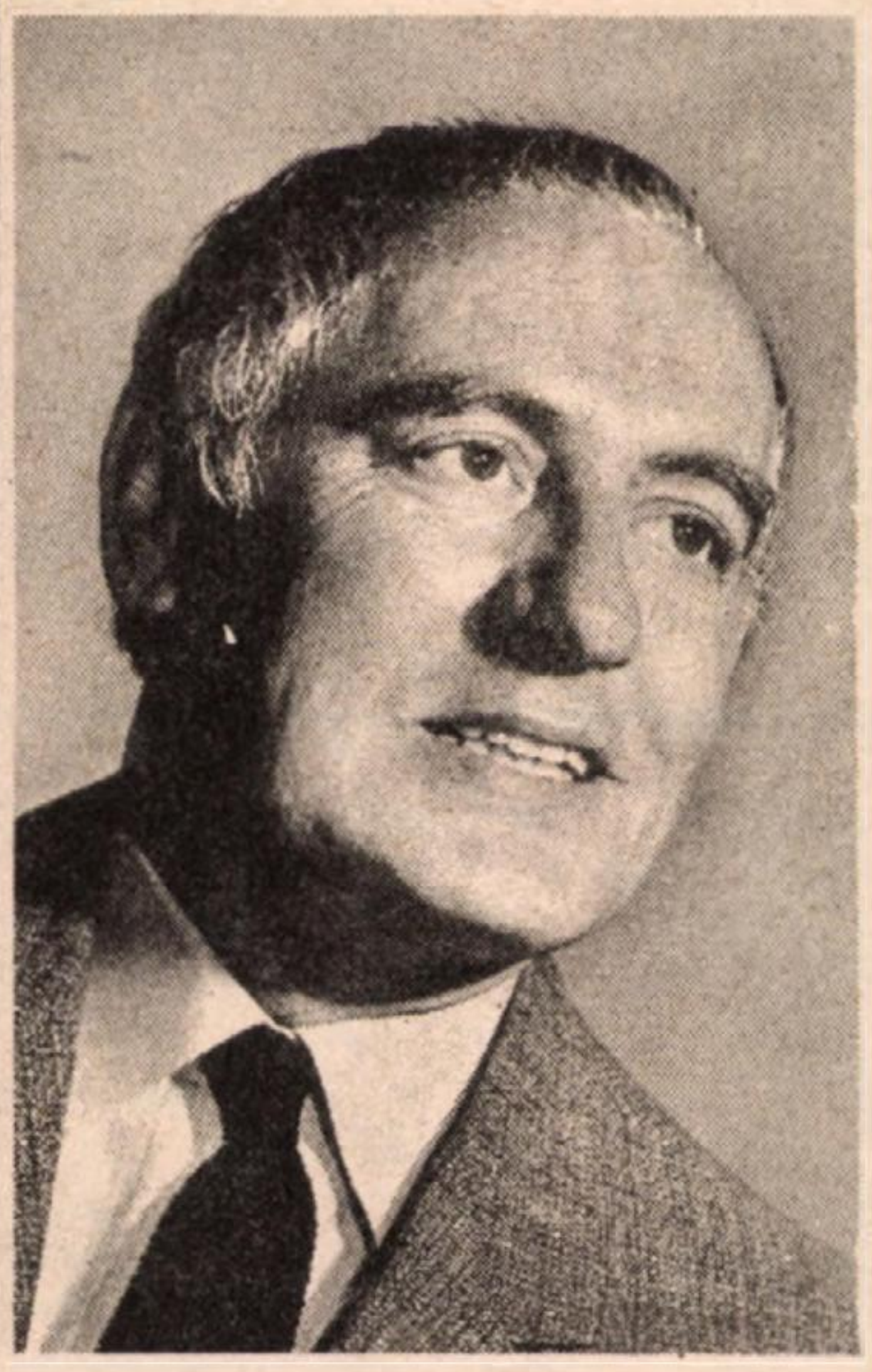

RAJZOLÓMŰVÉSZ, A JUGOSZLÁVIAI DUBROVNIKBAN, SZEPTEMBER 10-ÉN, 51 ÉVES KORÁBAN, SZÍVBÉNULÁS KÖVETKEZTÉBEN ELHUNYT. HAZÁNK HATÁRAIN TÚL IS ISMERT, NÉPSZERŰ, MINDNYÁJUNK ÁLTAL SZERETETT ÉS MEGBECSÜLT MUNKATÁRSUNK HALÁLA PÓTOLHATATLAN VESZTESÉGÜNK. EMBERI ÉS MŰVÉSZI MAGATARTÁSA PÉLDAKÉPÜL SZOLGÁLT A SZERKESZTŐSÉGI KOLLEKTÍVA VALAMENNYI TAGJÁNAK, SZERETETRE MÉLTÓ, MINDIG DERŰS EGYÉNISÉGÉNEK EMLÉKÉT MEGŐRIZZÜK. BIZONYOSAK VAGYUNK ABBAN, HOGY A LAPUNKAT SÚJTÓ GYÁSZBAN MINDEN OLVASÓNK OSZTOZIK VELÜNK.

A szerkesztőség

A BETOLAKODÓ

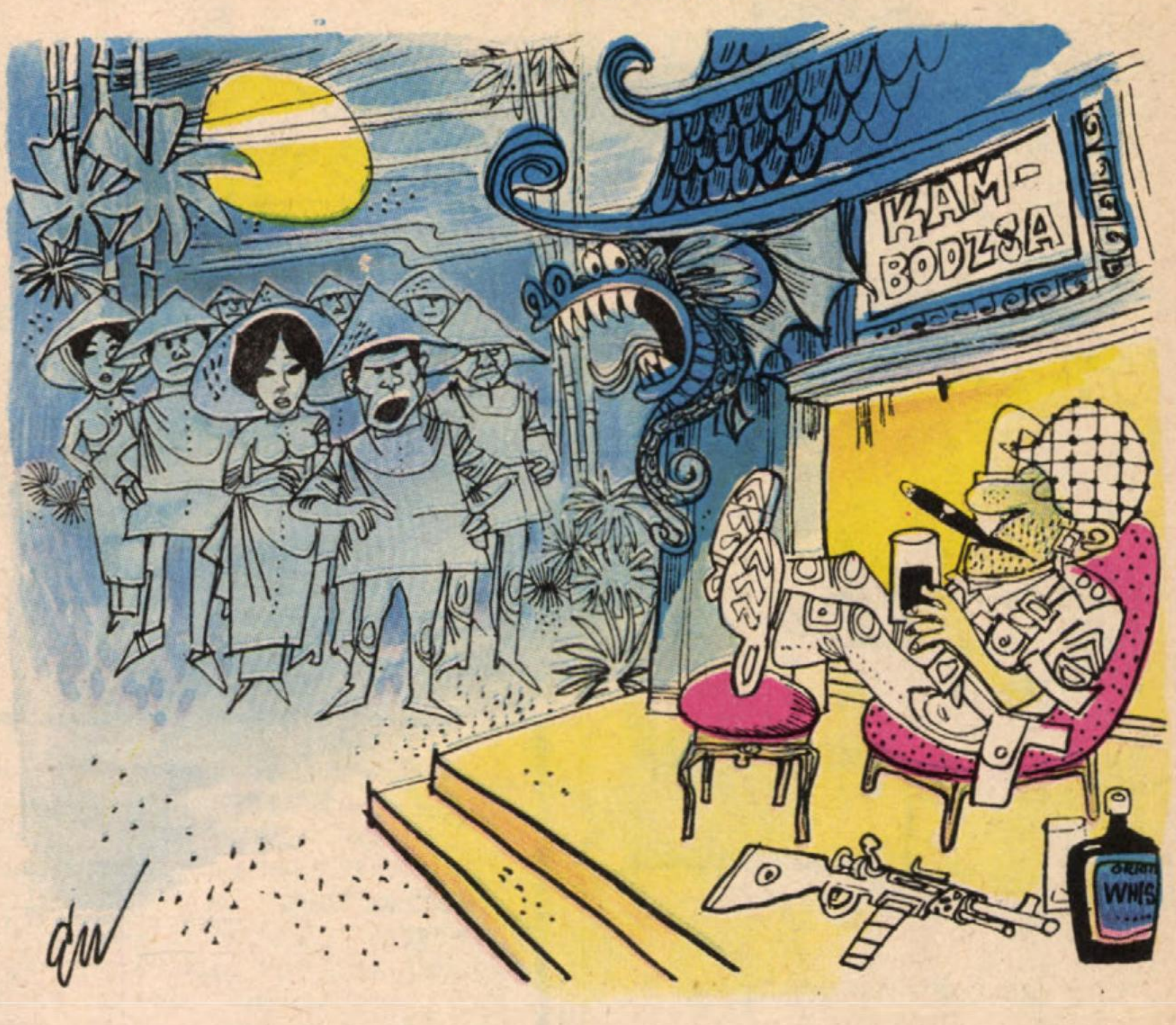

– Folyton csak azt mondja, hogy megy, de egyre inkább marad...

DIPLOMATIKUS GYEREK

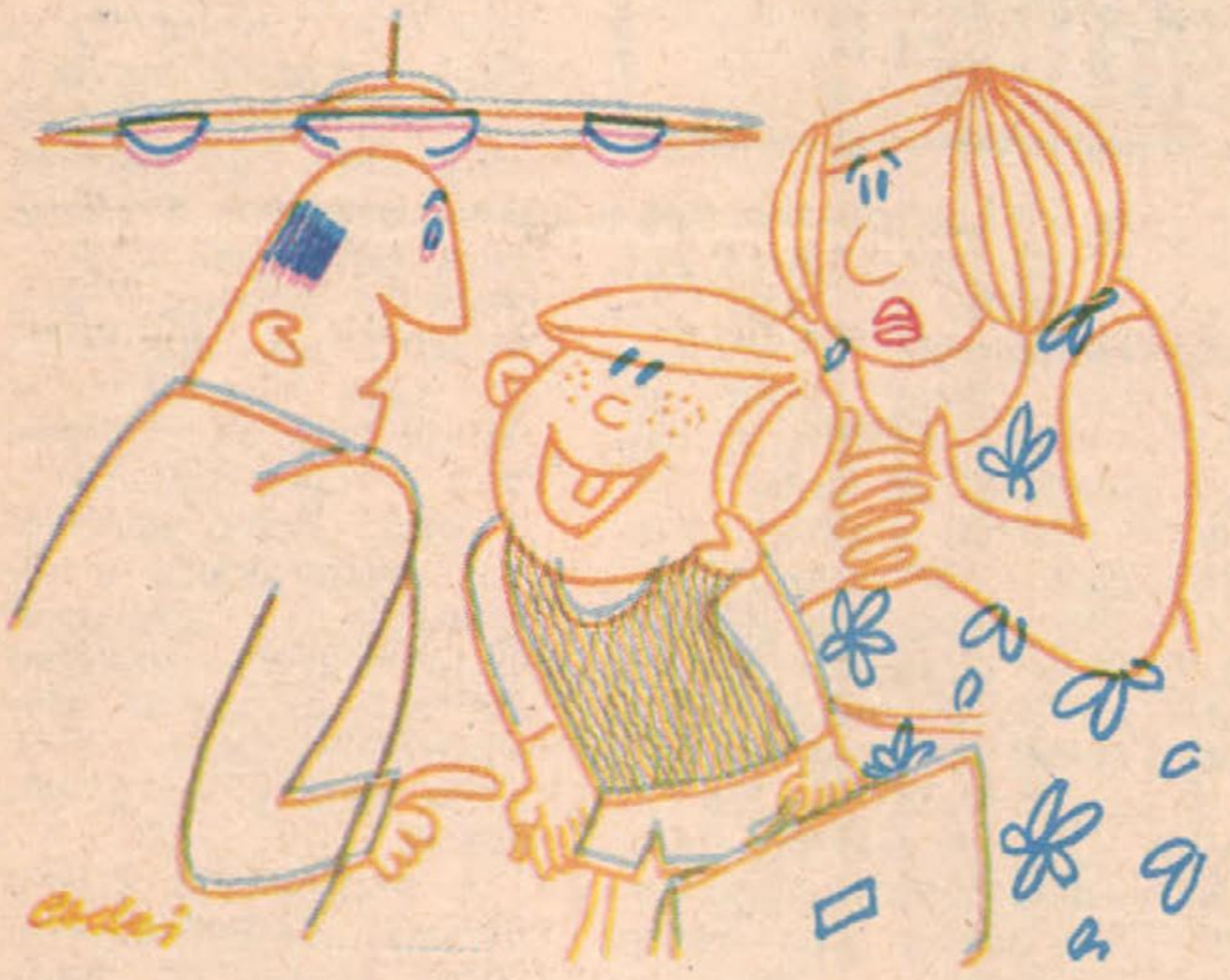

– Mondd, apu, te szívesen mennél iskolába?
– Természetesen, fiam.
– Akkor holnap menj be. A tanító bácsi beszélni akar veled...

A FEJLŐDÉS ÚTJA

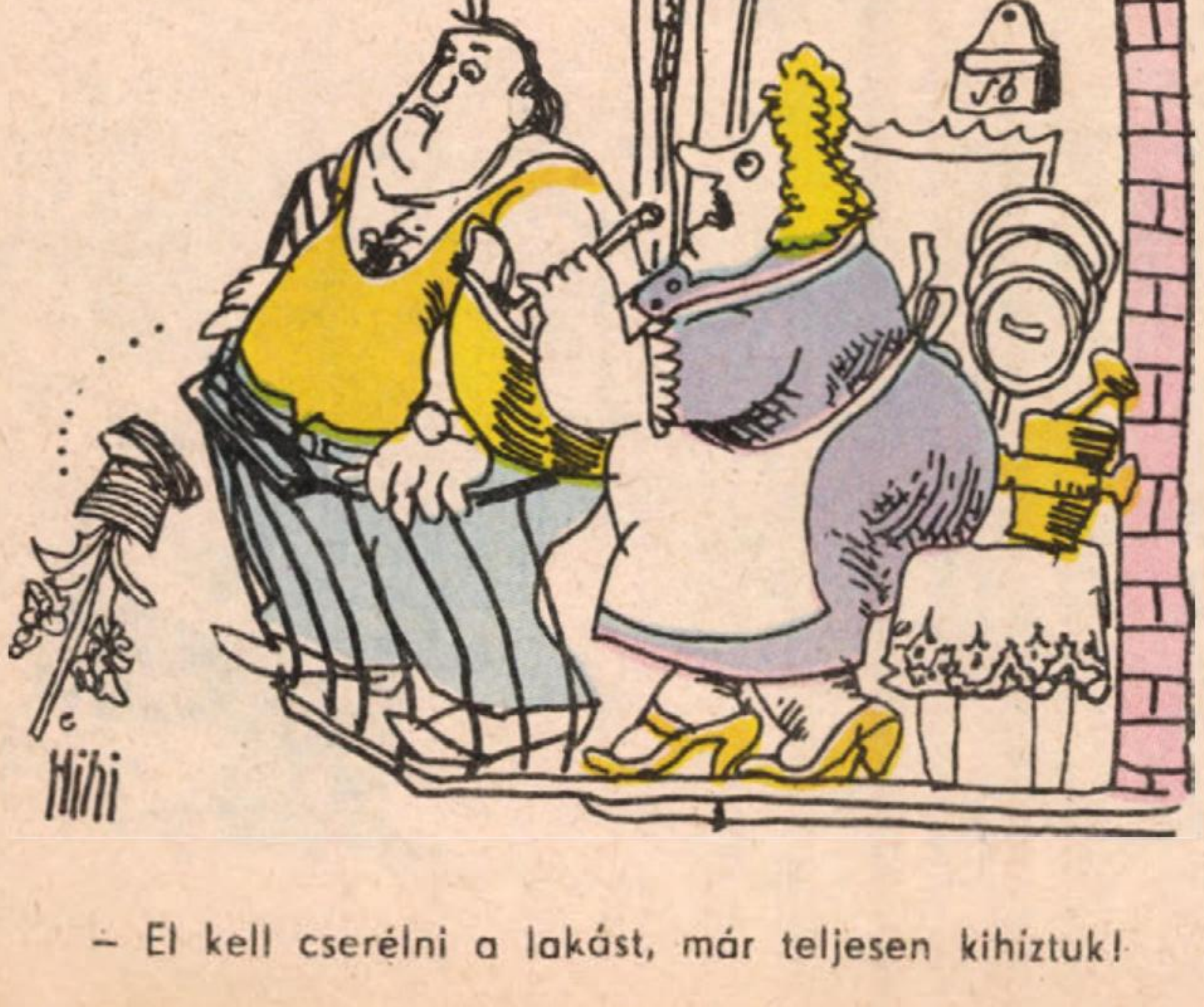

– El kell cserélni a lakást, már teljesen kihíztuk!

MIÉRT?

Olvasom az újságban, hogy nagyon sok diák nem jelent meg az egyetemi felvételi bizottság előtt, és most azt kutatják, vizsgálják: mi lehetett ennek az oka?

Valóban: mi lehetett ennek az oka? — tűnődtem el én is, aztán eszembe jutott B. Ottó története. Engedjék meg, hogy elmeséljem.

Még egészen kicsi fiú volt, amikor a család úgy döntött, hogy Ottóból diplomás ember lesz. Amikor a gyerek bejelentette, hogy huszár szeretne lenni, az anya sírógörcsöt kapott, a papának reszketni kezdett a feje, a nagymama imádkozott, a nagypapa pedig borba fojtotta bánatát. Később Ottó azzal lepte meg a Családot, hogy beáll indiánnak a feketelábúak törzsébe, ahol — néhány hőstett után — egészen biztos megválasztják törzsfőnöknek. A Család nem vette komolyan a gyermek fecsegését, csak a mama kapott idegösszeomlást. A papa megőrizte a nyugalmát, miután levágták a kötélről, amelyre felakasztotta magát elkeseredésében. A nagypapa csak nevetett rajtuk, öt napig kacagott, a hatodik napon beszállították az idegklinikára.

A fiú jól tanult, a tanárok dicsérték. Néha hazahozott egy-két gyengébb jegyet, de a Család nem esett kétségbe: a gyereket gyengébb osztályzatai miatt ugyan kitagadták, de a nagymama kérésére visszafogadták. A nagymama azzal fenyegette őket: megmérgezi magát, ha a gyereket nem veszik vissza.

Ottónak nyugodt gyermekkora volt, kivéve azt a néhány napot, amikor az apa elbujdosott szégyenében, mert a fiú egytizeddel rosszabb bizonyítványt hozott haza, mint az előző évben. A bujdosásból csak akkor tért vissza, amikor a rádió bemondta, hogy a nagypapát a vízirendőrök fogták ki a Dunából. A nagypapa azért ugrott be a Dunába, mert Ottó kijelentette: ha elvégzi az általános iskolát, nem fog tovább tanulni.

A Család úgy határozott: nem szabad a gyermeket arra kényszeríteni, hogy tovább tanuljon, hogy egyetemre menjen. Ezt azután döntötték el, miután a mama befejezte az éhségsztrájkot, amit azért kezdett el, hogy Ottó változtassa meg az elhatározását. Attól a naptól kezdve senki sem gyötörte a fiút, csak a nagymama esett vallási tébolyba, és a nagypapa — bánatában — úgy ivott, mint a kefekötő. Az apa — mint mindig — nagy nyugalommal viselte a megpróbáltatásokat. Nem ordított, nem fenyegetett senkit, egyszerűen bejelentette: ha Ottó nem iratkozik a középiskolába, az évzáró ünnepélyen harakirit követ el. Ebből szerencsére nem lett semmi, mert még az évzáró ünnepély előtt epeömlést kapott, és kórházba kellett szállítani, ugyanabba a kórházba, ahol teljes letargiában fekvő feleségét kezelték.

B. Ottó beiratkozott a középiskolába — bár erre senki sem kényszerítette —, és ott csakhamar kitűnt a társai közül, pedig azokban az években nem voltak rendben az idegei: pszichológusokhoz járt. A gyerek ugyanis nem tudott aludni, és ha nagy nehezen elaludt, az egyetemi felvételi bizottságot látta maga előtt, és a bizottság tagjai meg akarták őt enni, két szelet kenyér között. A harmadik gimnáziumban ismét rosszabbul tanult, mert szerelmes lett egy kislányba. A szülők nem csináltak nagy ügyet a dologból, kivéve a nagypapát, aki elrabolta a lányt. Amikor Ottó meghallotta a nőrablást, le akart ugrani az ötödik emeletről, de az ablak előtt levő asztalon megtalálta az apa búcsúlevelét. A levélben az állt: a vonat elé veti magát. „Csalódtam a fiamban, minek éljek tovább?” Életét egy véletlennek köszönheti: a Keleti pályaudvaron találkozott a feleségével, aki — turista útlevéllel — világgá akart menni.

Az érettségi remekül sikerült. A nagypapa visszahozta a lányt — Ottó szerelmét —, aki megfogadtatta a fiúval, hogy jelentkezik az egyetemre, mert ha nem jelentkezik, kútba ugrik. A család izgatottan várta, mit fog határozni a fiú, és ünnepélyesen megfogadták: nem esnek pánikba, ha a felvételi nem sikerül. Ottónak csak az volt gyanús, hogy a papa állandóan azt kérdezte: hogyan dőltek kardjukba a régi rómaiak? A nagypapa nem kérdezett semmit: ivott. A mama régi gyermekdalokat énekelt vékony cérnahangon, és a szemfedőjét hímezte, a nagymama pedig elutazott Rómába, a pápához.

◆

Miért nem jelent meg B. Ottó az egyetemi felvételi bizottság előtt?

Fogalmam sincs.

Mikes György

MAI VARÁZSSZŐNYEG

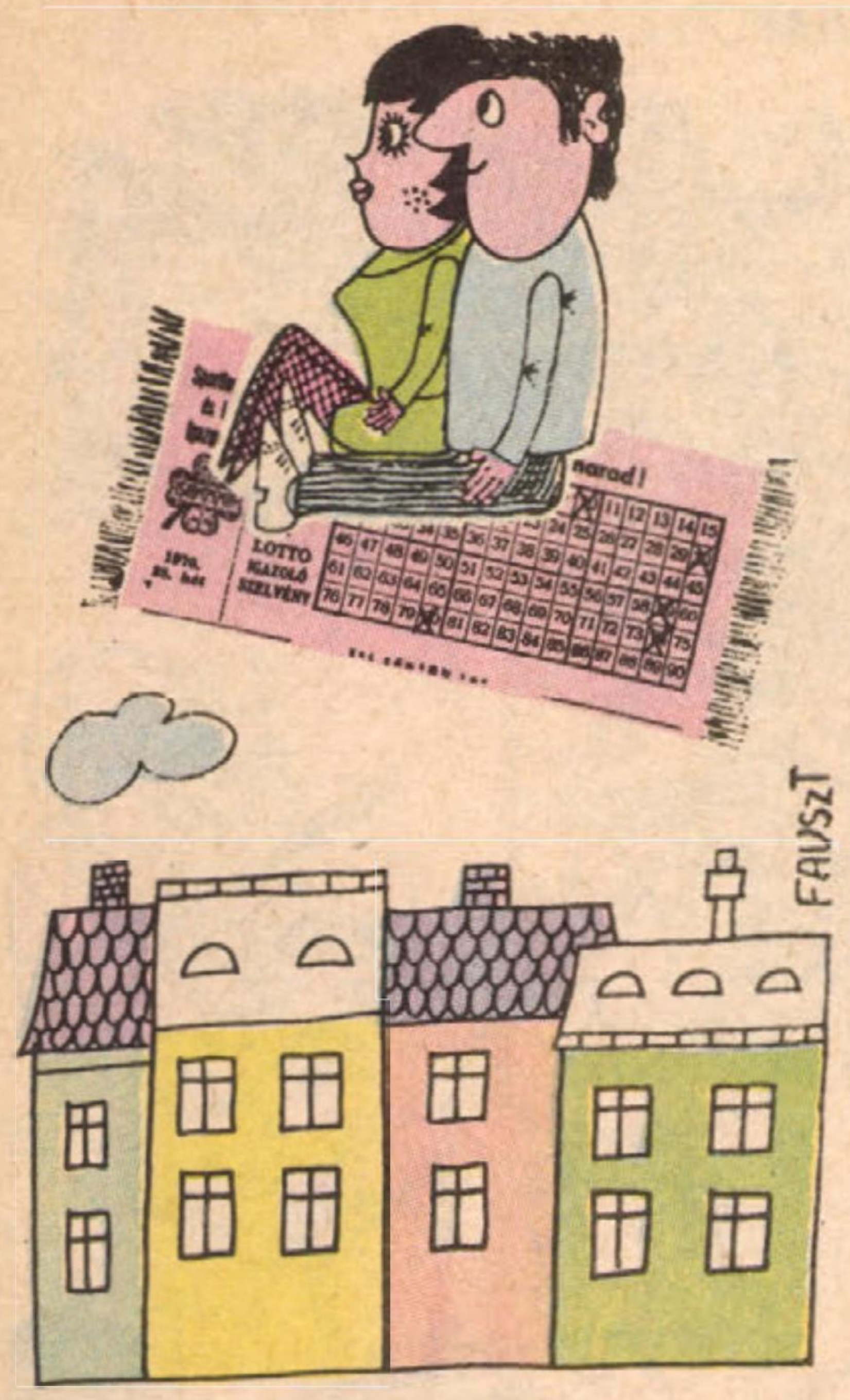

HIÁNYCIKK

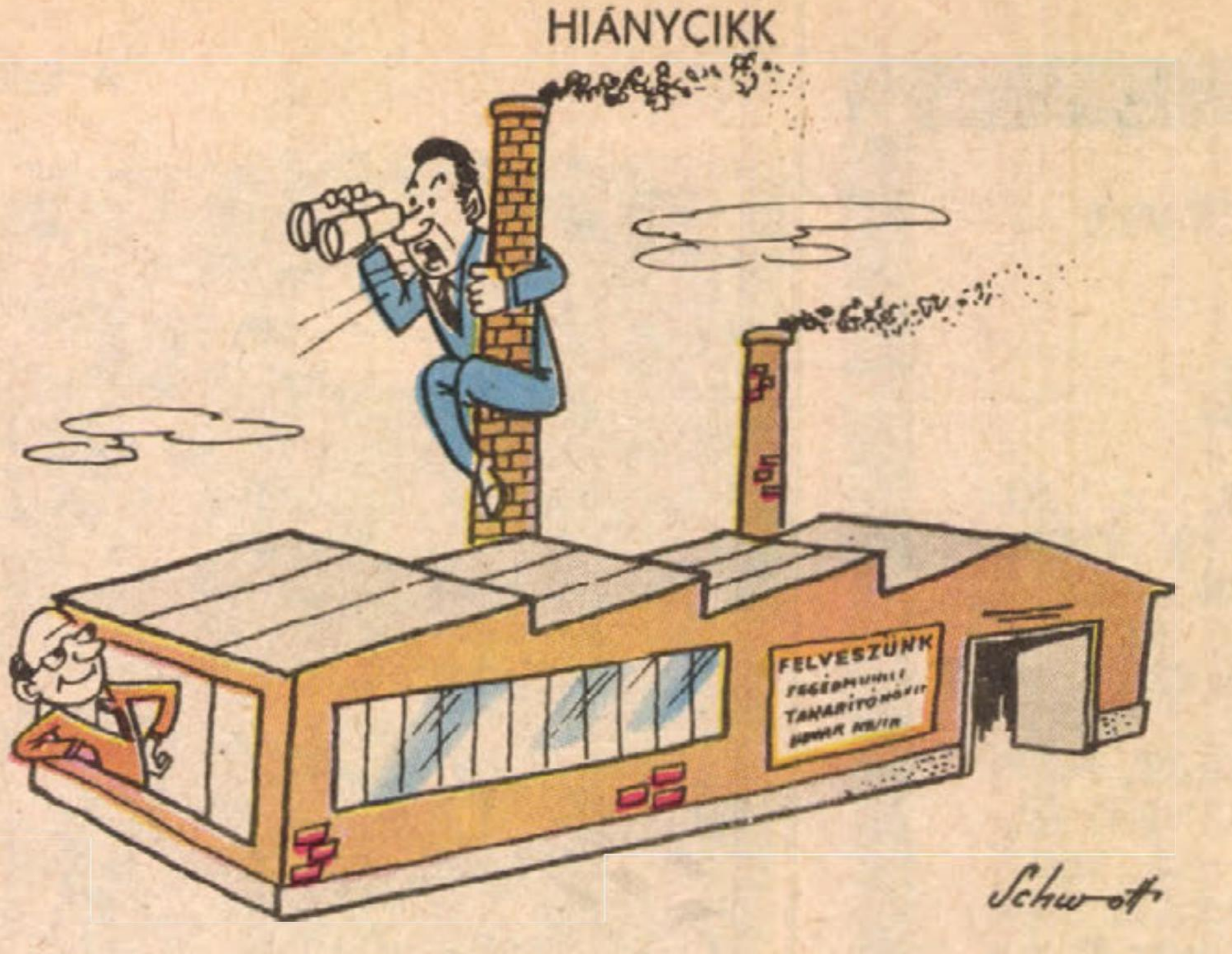

– Igazgató kartárs! Két takarítónőt látok közeledni!...

VISSZAESŐ

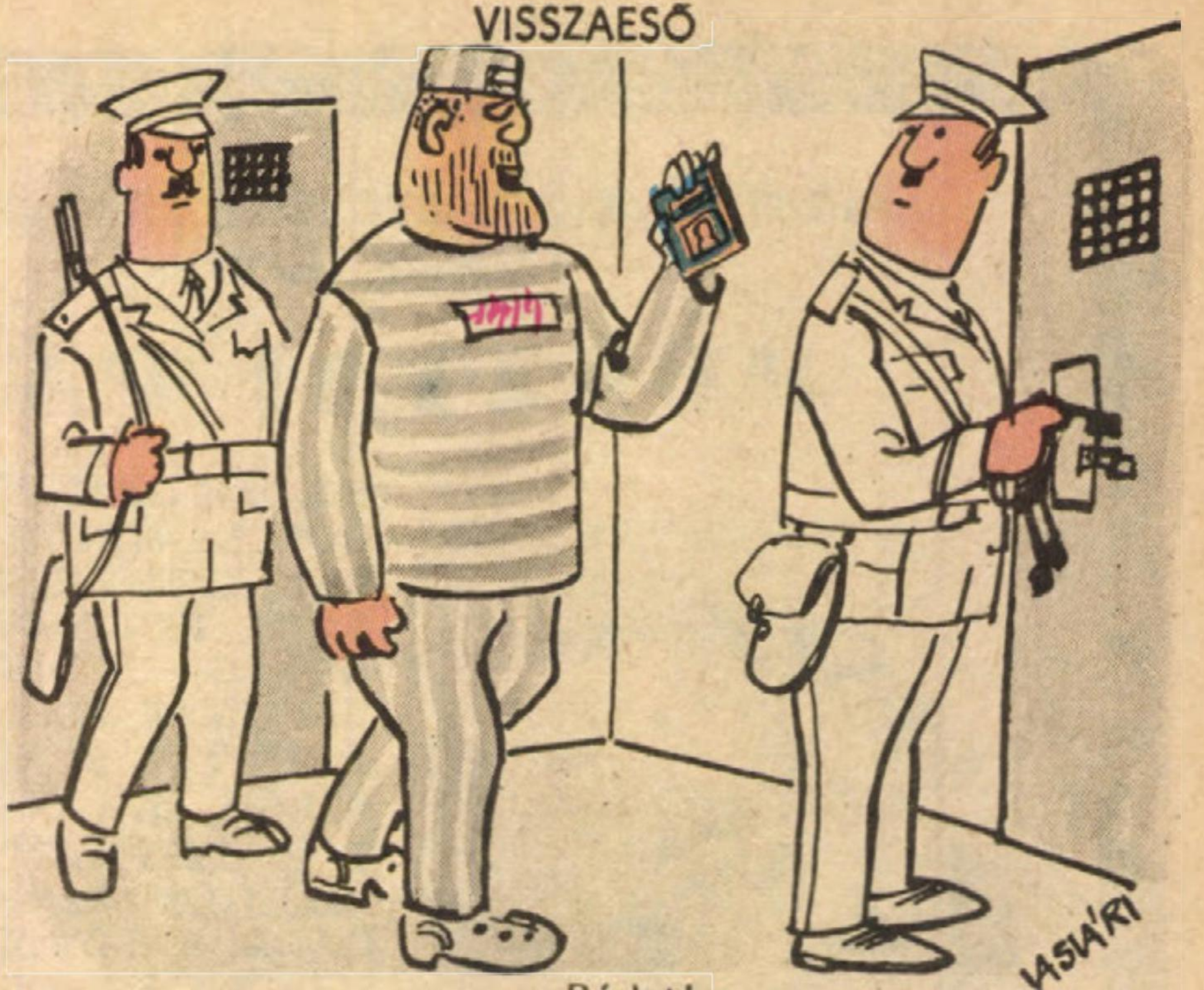

– Bérlet!

SZIGORÍTOTT BÜNTETÉS

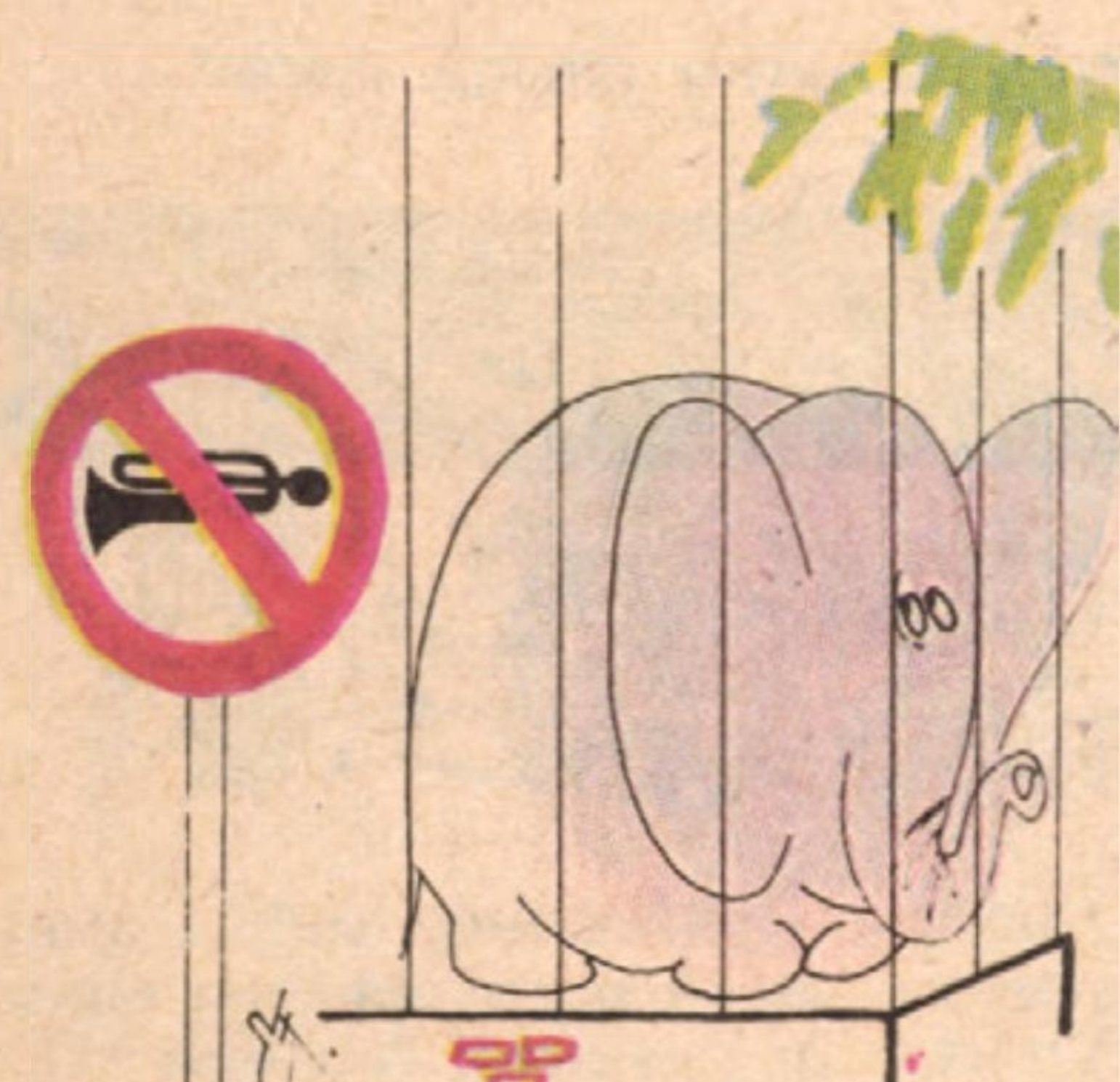

ANYÁM TYÚKJA

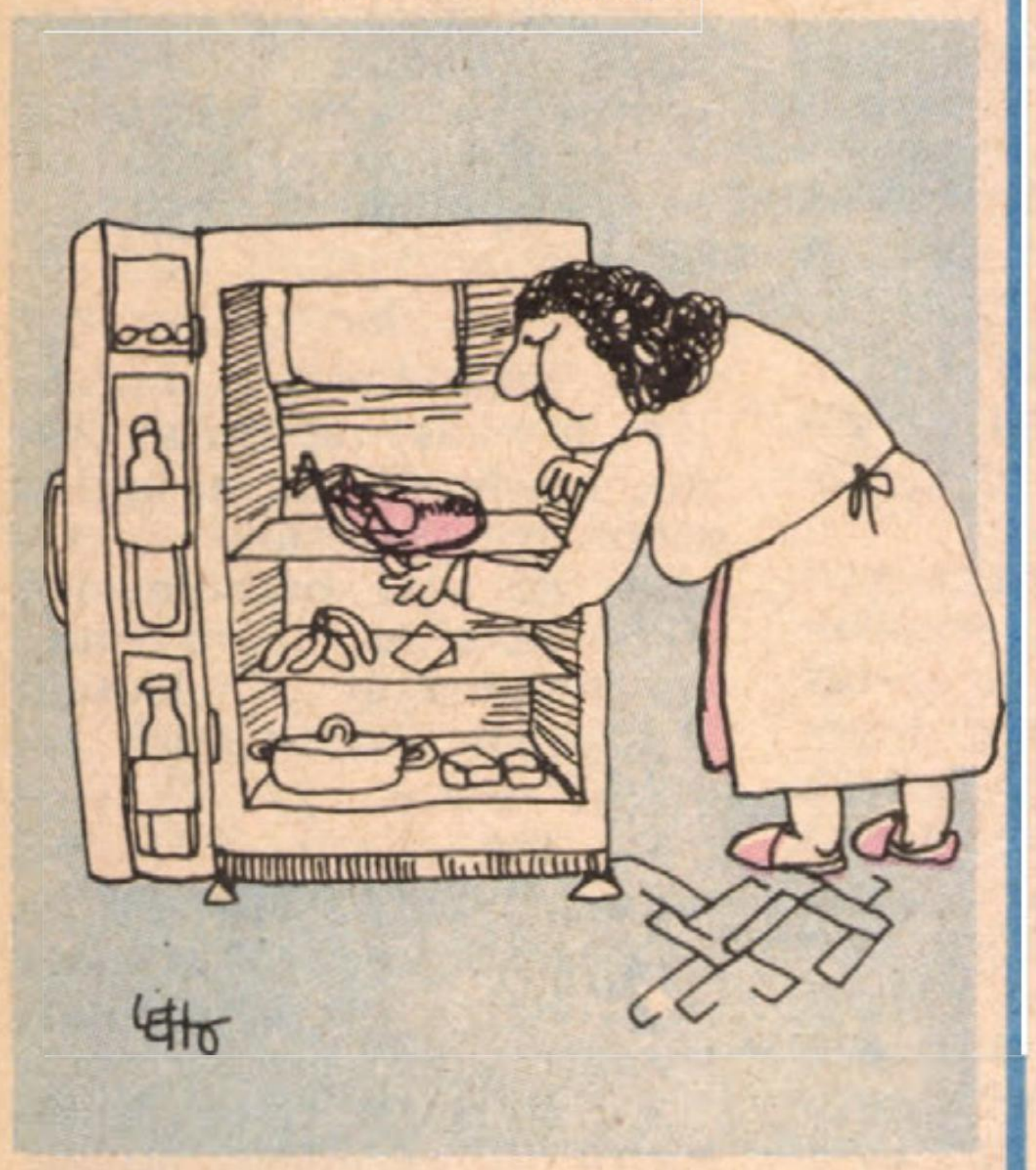

ESTI SÉTA

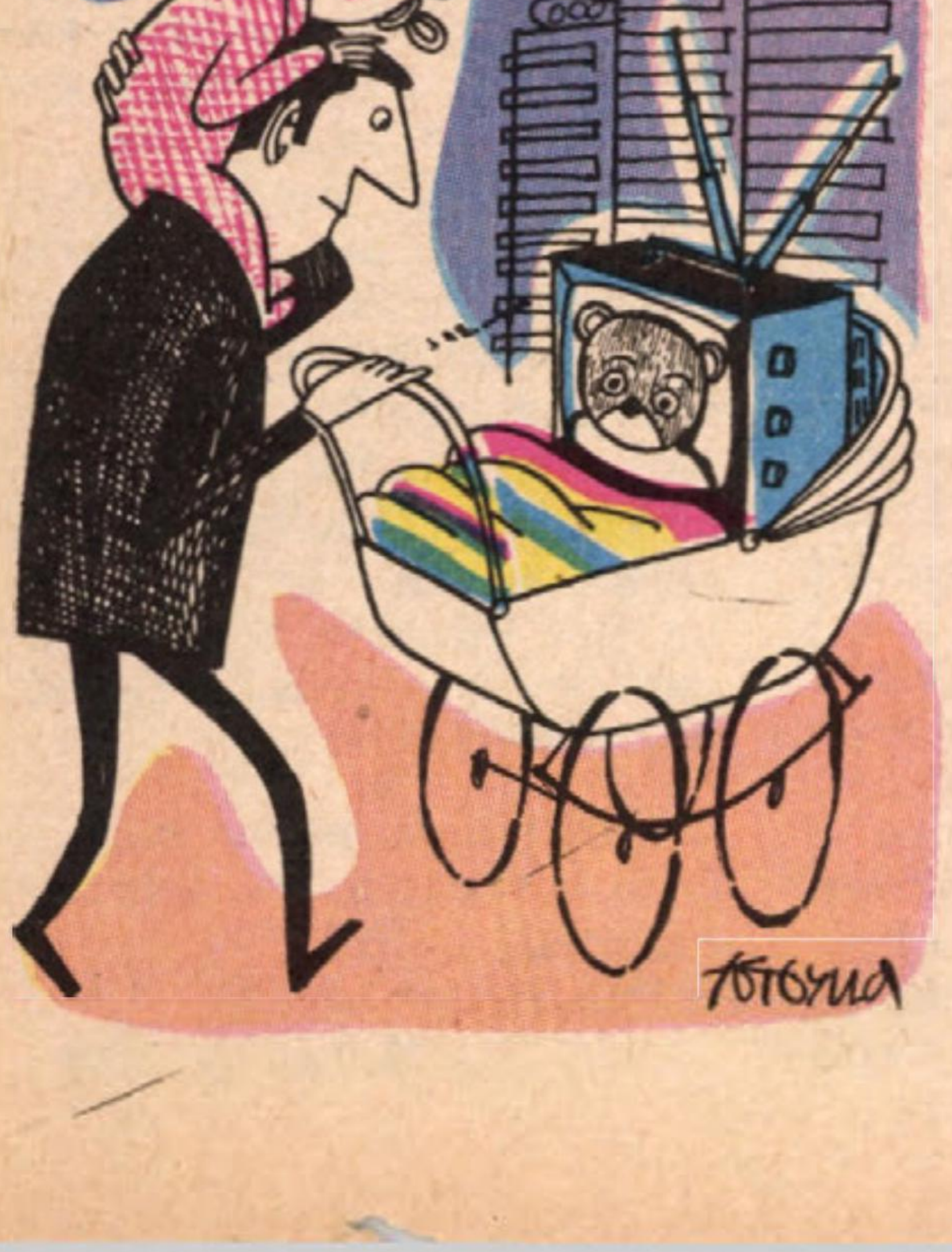

HŐEMELKEDÉS HABBAL

Precíz Rezső könyvelő, akit kollégái szemtől szembe „a megtestesült lelkiismeretnek", a háta mögött „stréber alaknak" neveztek, egy forró augusztusi napon, délután három órakor lefordult a székéről.

— Ó, semmi, semmi! — mondta röstelkedve az üzemi orvosnak, amikor magához tért —, csak nyilván öregszem. Azelőtt játszva elvégeztem a szabadságon levő öt-hat kolléga munkáját... Igaz, hogy most nyolcan mentek el, de... Már nincs is semmi bajom...

A doktor úr visszanyomta a pamlagra Precíz kartársat és hőmérőt dugott a hóna alá. Öt perc után megnézte a hőmérőt és azt mondta: „Hm, hm!" Azután föltett egy csomó kérdést, kopogott egy sorozatot a hátán, megsóhajtatta néhányszor, majd tiltakozásával mit sem törődve, kiírta betegállományba, és ráparancsolt: „Ha kedves az élete, három napon keresztül három óránként mérje meg a hőmérsékletét, *jegyezze föl* az adatokat és hozza el nekem".

Precíz Rezső — tekintve, hogy a világért sem akart a bércsalás bűnébe esni — másnap otthon maradt, pontosan három óránként bedugta a hőmérőt a hóna alá és a leolvasott adatokat a saját kezűleg *rubrikázott ívre* lelkiismeretesen följegyezte.

Precíz Rezső azonban nemcsak lelkiismeretes könyvelő volt, hanem szófogadó férj is, és amikor másnap reggel a felesége elküldte a Tükerhez, a hőmérőt és a rubrikázott papírt is magával vitte.

A tüzelőutalványt röpke két óra alatt elintézte és indult hazafelé. Útközben azonban észrevette, hogy közeledik a hőmérőzés pillanata. Megállt, töprengett, mitévő legyen. Az utcán mégsem dugdoshatja hóna alá a hőmérőt. Betért tehát egy eszpresszóba, ahol is a legsötétebb sarokban helyet foglalt, intett a kisasszonynak és közben mereven figyelte az óráját, nehogy elvétse az esedékes pillanatot.

— Tetszik? — recsegett rá nemsokára a magasból a kisasszony.

— Ho...? — Kezitcsókolom — rebegte riadtan Precíz —, ha szabadna kérnem egy kávét.

A kisasszony mordult és elvonult. Precíz pedig begubózott a sarokba és izgatottan leste az óráját, drukkolt, hogy időben kapja a kávéját.

Az istenek megsegítették, a kisasszony 32 másodperccel az esedékes terminus előtt, elébe csörrentette a kávéját, és amikor elment, Precíz előhalászta a hőmérőt, majd a rubrikázott papírt és a ceruzáját, hogy feljegyezze a higanyszál állását.

A hőmérő már-már a hóna alatt volt, amikor asztalánál termett egy éltes, platinahajú hölgy és miközben tekintetét a rubrikás papírra düllesztette, így szólt gerlebúgással:

— Tisztelt uram, elnézését kérjük, a kisasszony tévedett.

Precíz riadtan tátogott, de mire szóhoz jutott volna, a platinahajú elragadta előle a kávét, és mély hajlongással hátrálva, eltűnt a kis asztalok között.

A könyvelő értetlenül utána bámult, majd észbe kapva az órájára pillantott. Döbbenten vette észre, hogy jó fél perccel elmúlt a hőmérőzés ideje. Rövid ideig töprengett, majd gyors elhatározással elindult a mosdó felé, hogy majd ott tegyen eleget az orvosi előírásnak. Keze már éppen ama helyiség kilincsén volt, amikor lihegve elébe penderült a platinahajú hölgy:

— Elnézését kérjük, tisztelt uram, épp most takarítják. Ha szíveskedne két perc türelemmel lenni.

Precíz zavartan mosolygott és igyekezett vissza az asztalához, a kiterített rubrikás papírhoz, és az adatokba mélyedt. Ám a kisasszony éppen ott tevékenykedett. Ahogy jobban megnézte, úgy látta, mintha átöltözött volna közben ripegős-ropogós köténybe, fehér blúzba és keményített bóbitába. Asztalkájára csipkés terítőt borított, arra helyezte herendi készletben a kávéját, mellé ezüstben a cukrot és a tejszínhabot. Egyidejűleg bűvölően mosolygott és nyugtatta őt, hogy mindez felár nélkül van, és ne sértse meg a borravalóval.

Precíz Rezső könnyekig meghatódott, s elgyengülve, gyermeki őszinteséggel mindent elmesélt az orvosi utasításról, mutatta a rubrikás papírt, és a hőmérőt.

A platinahajú érdeklődéssel hallgatta, szaporán bólogatott, majd huncutkás mosollyal így szólt:

— Tetszik tudni, én nem tegnap óta vagyok a szakmában, volt már dolgom jó néhány ellenőrrel, de ilyen kis hamissal, mint maga, még nem. No, igya meg szépen a kávéját, mert kihűl. **Sólyom László**

VISSZAPILLANTÓ TÜKÖR

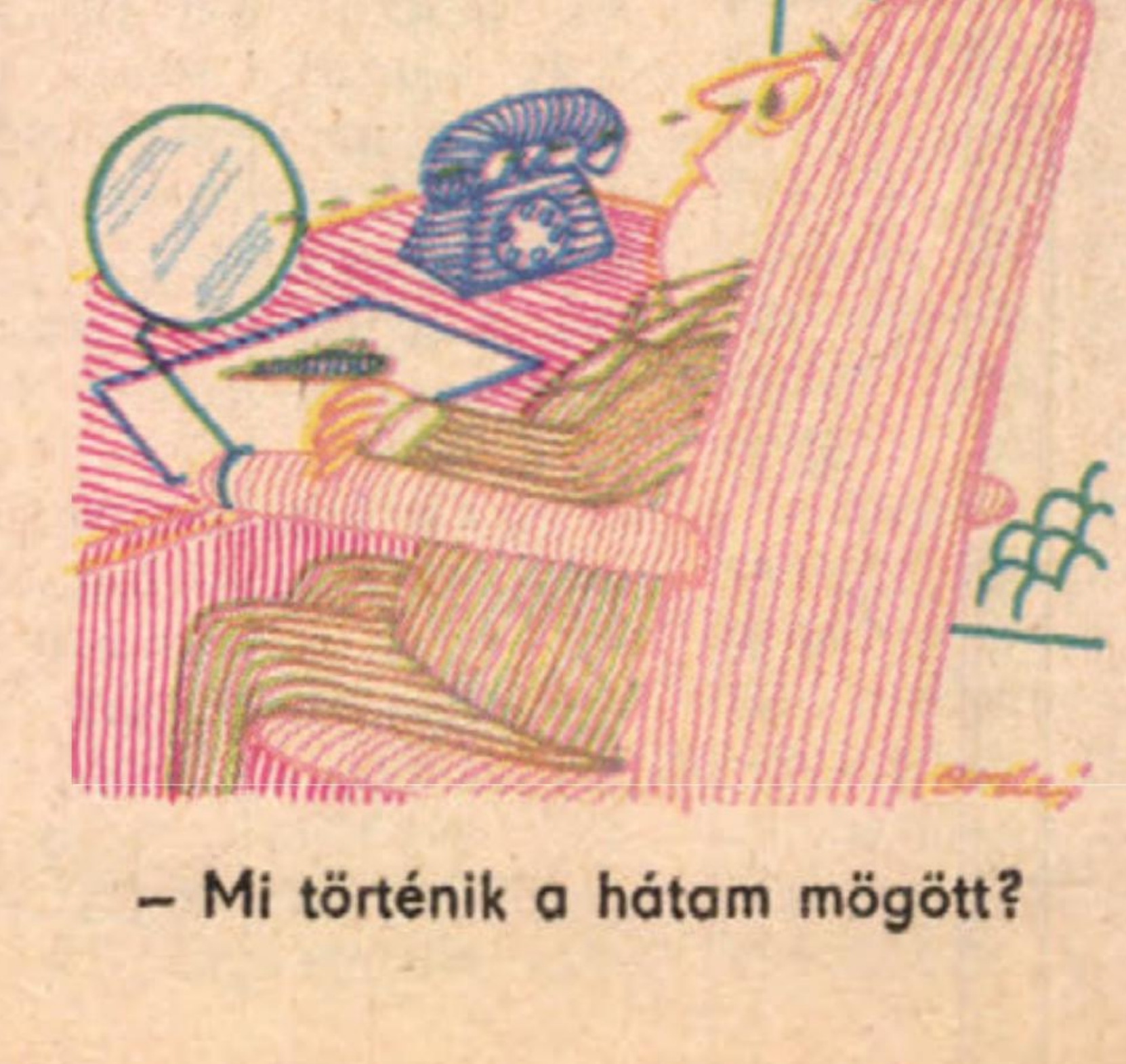

– Mi történik a hátam mögött?

VIRTUOZITÁS

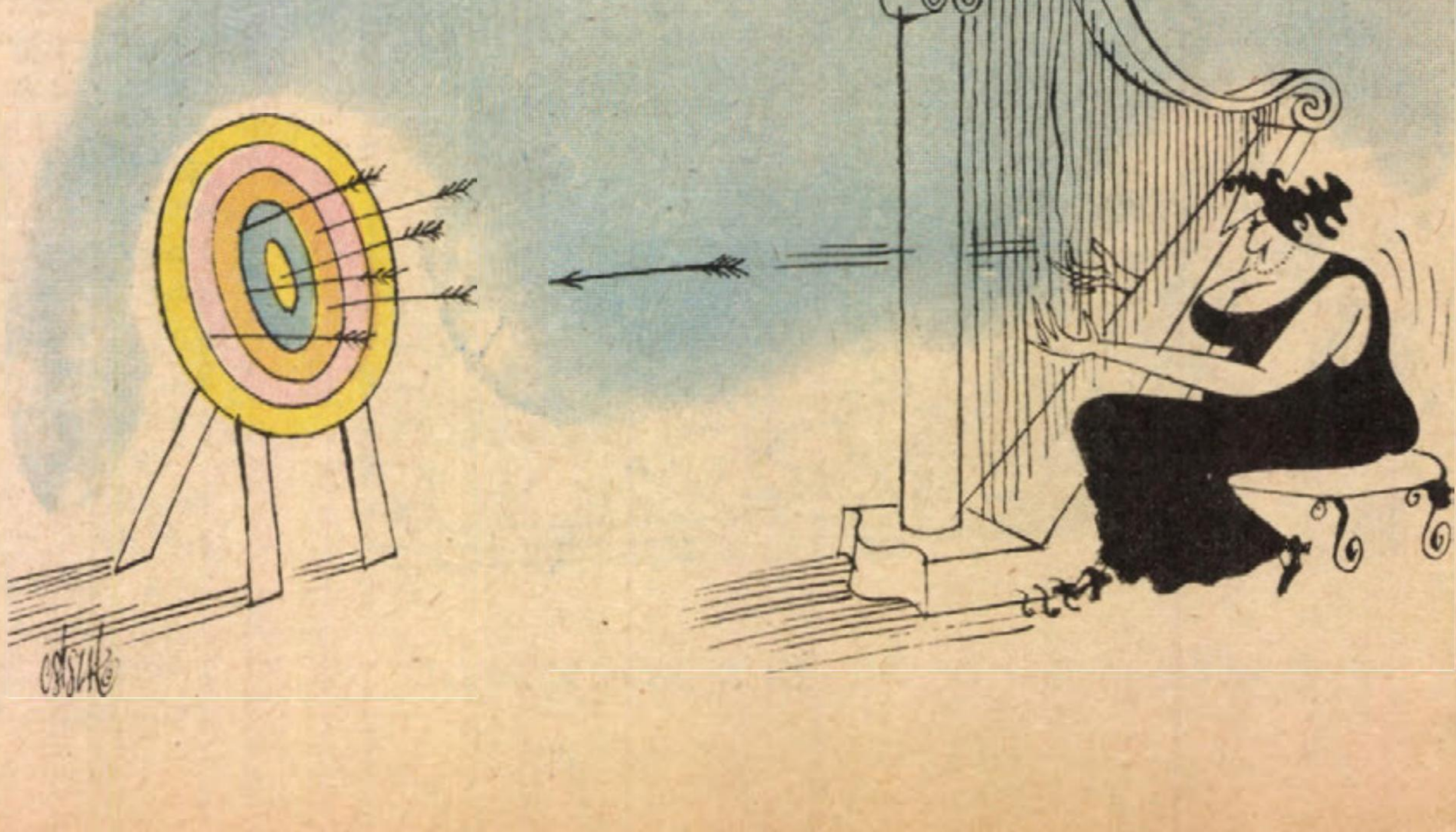

UTÓSZEZON

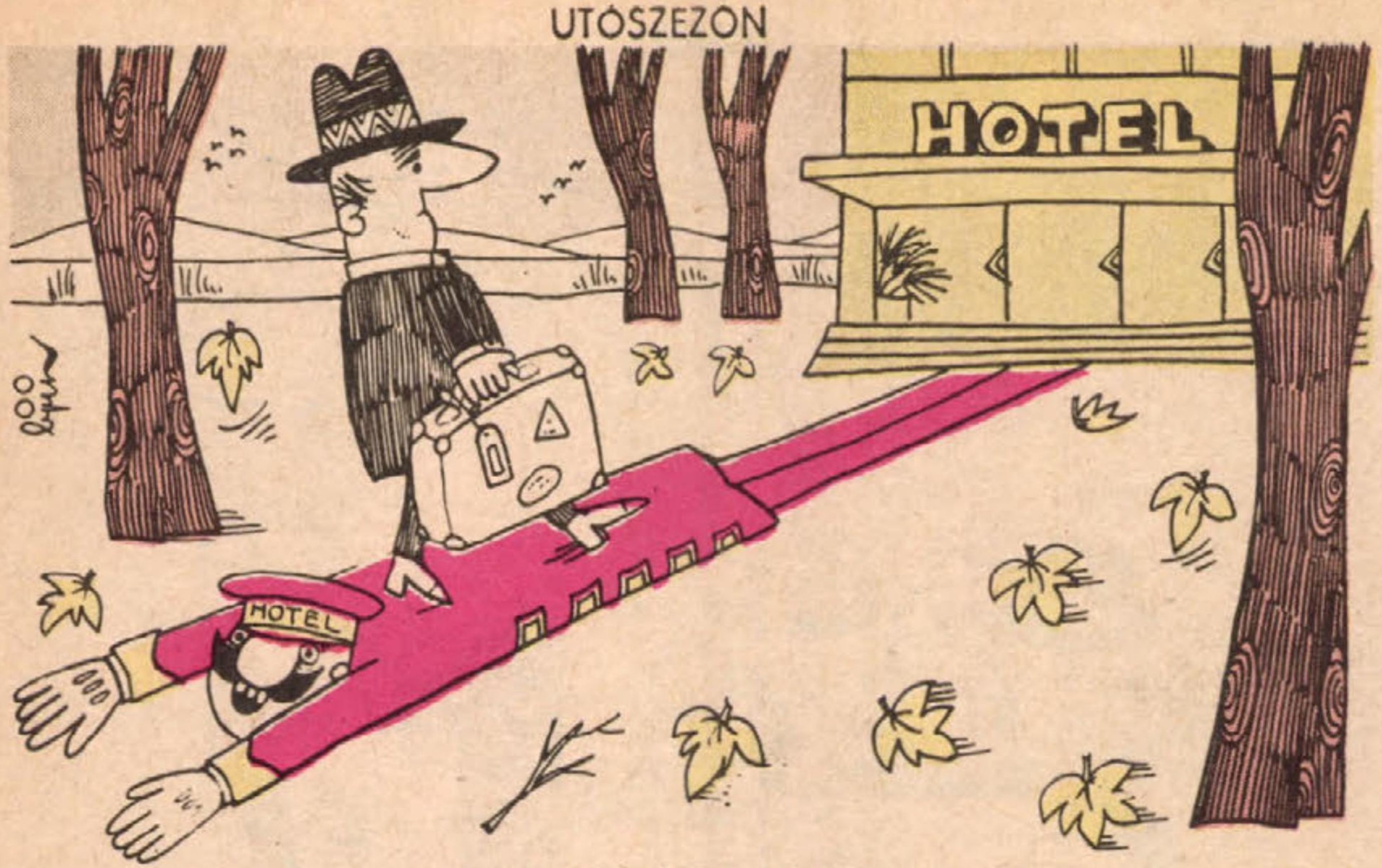

FURCSA VÁROSNÉZÉS

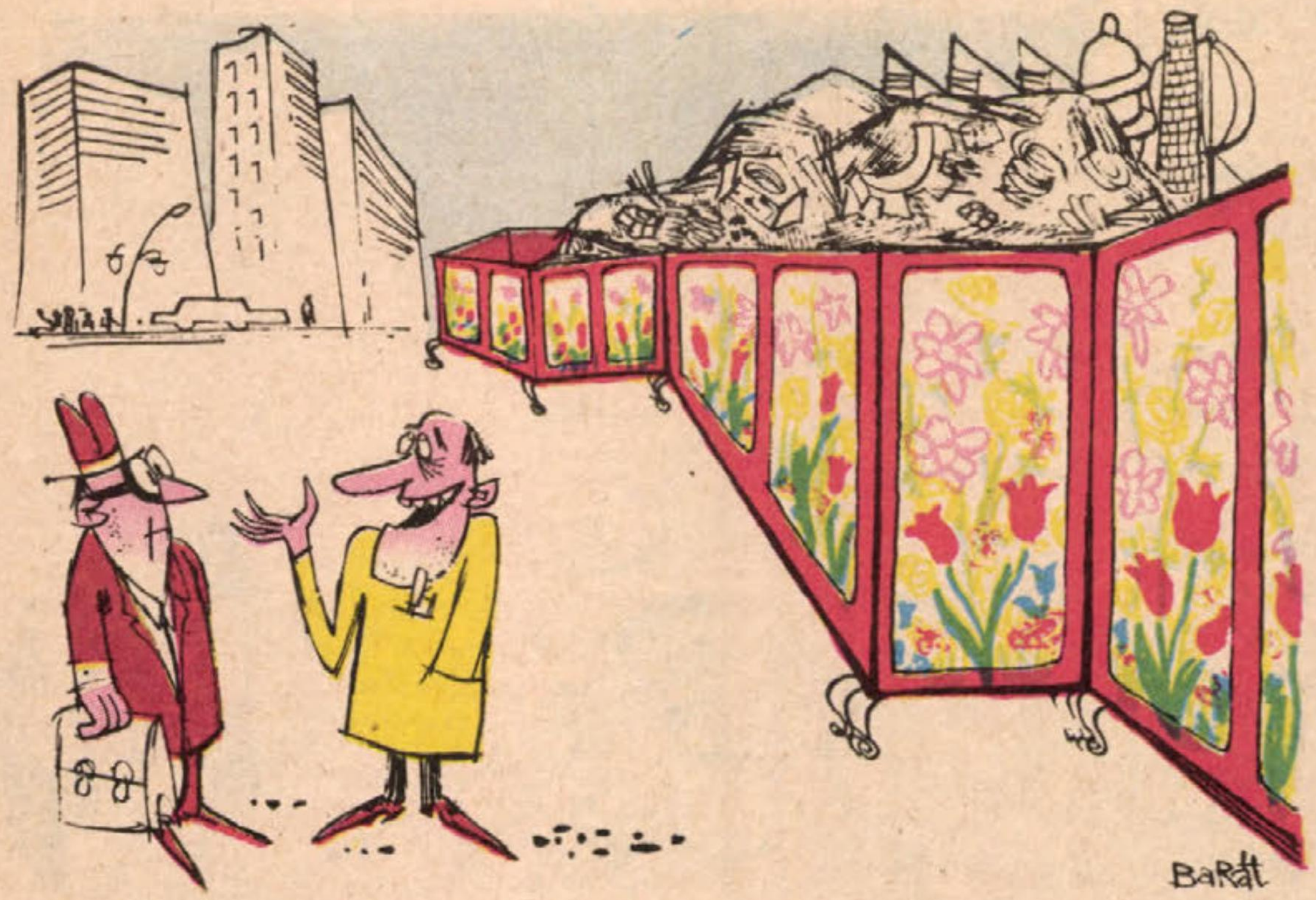

– Vettünk harminc virágmintás spanyolfalat, ezzel egy csapásra megoldottuk hulladéktelepünk parkosítását...

VÁROSLIGET

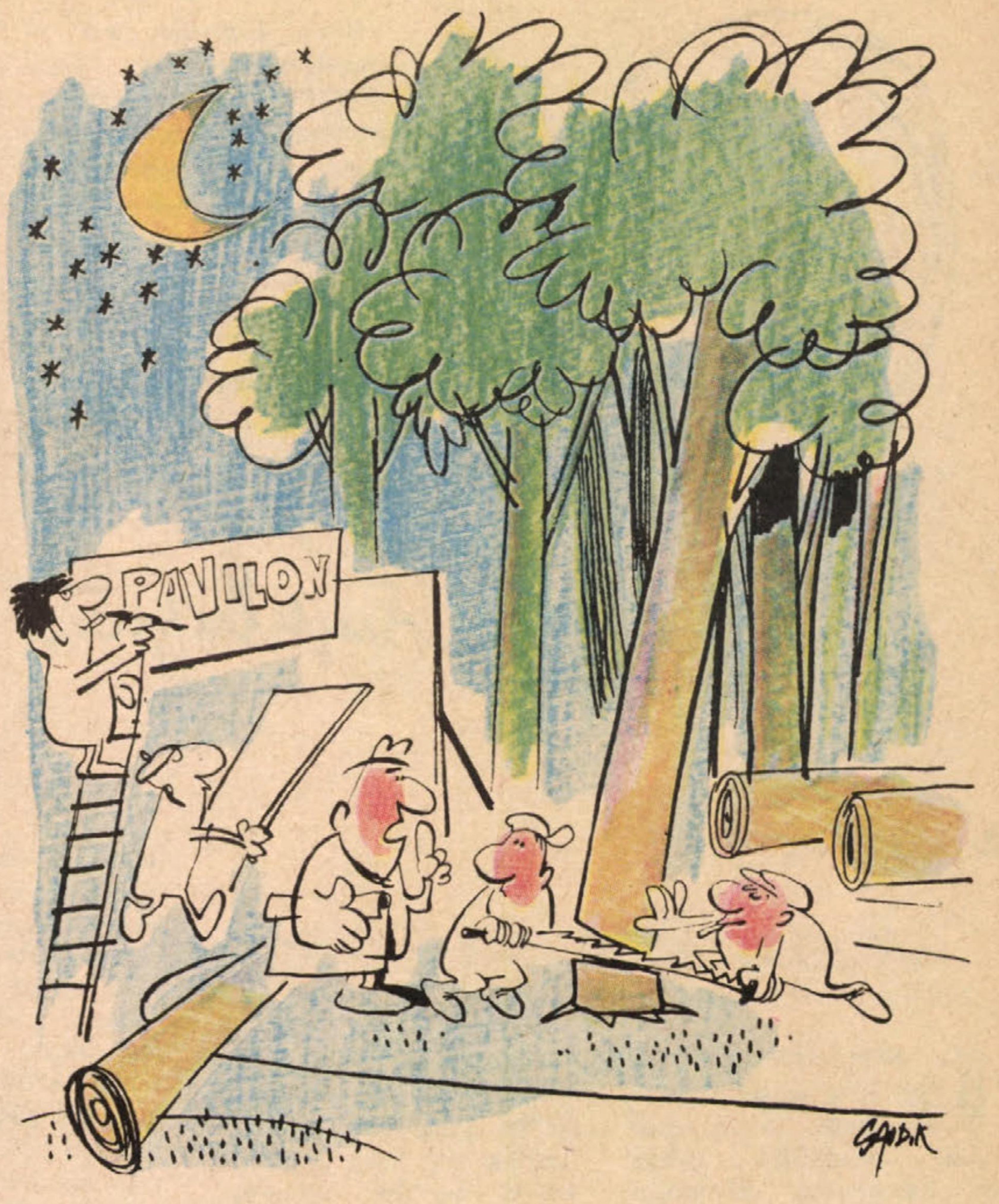

– Csak halkan, emberek, nehogy felébredjen a közvélemény!

HASZNÁLHATÓ MUNKAERŐ

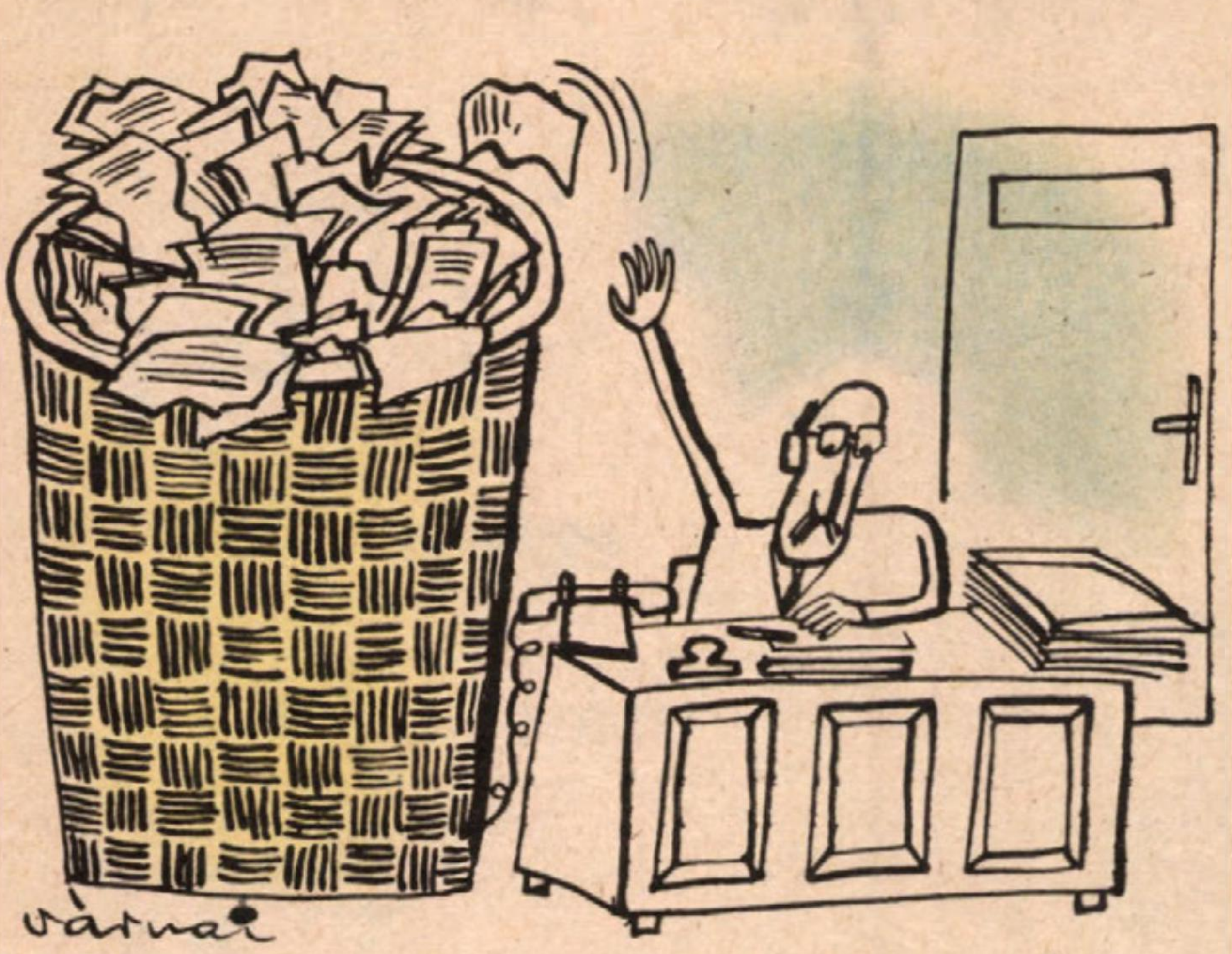

ABSZOLÚT KÉNYELMES JÁRAT

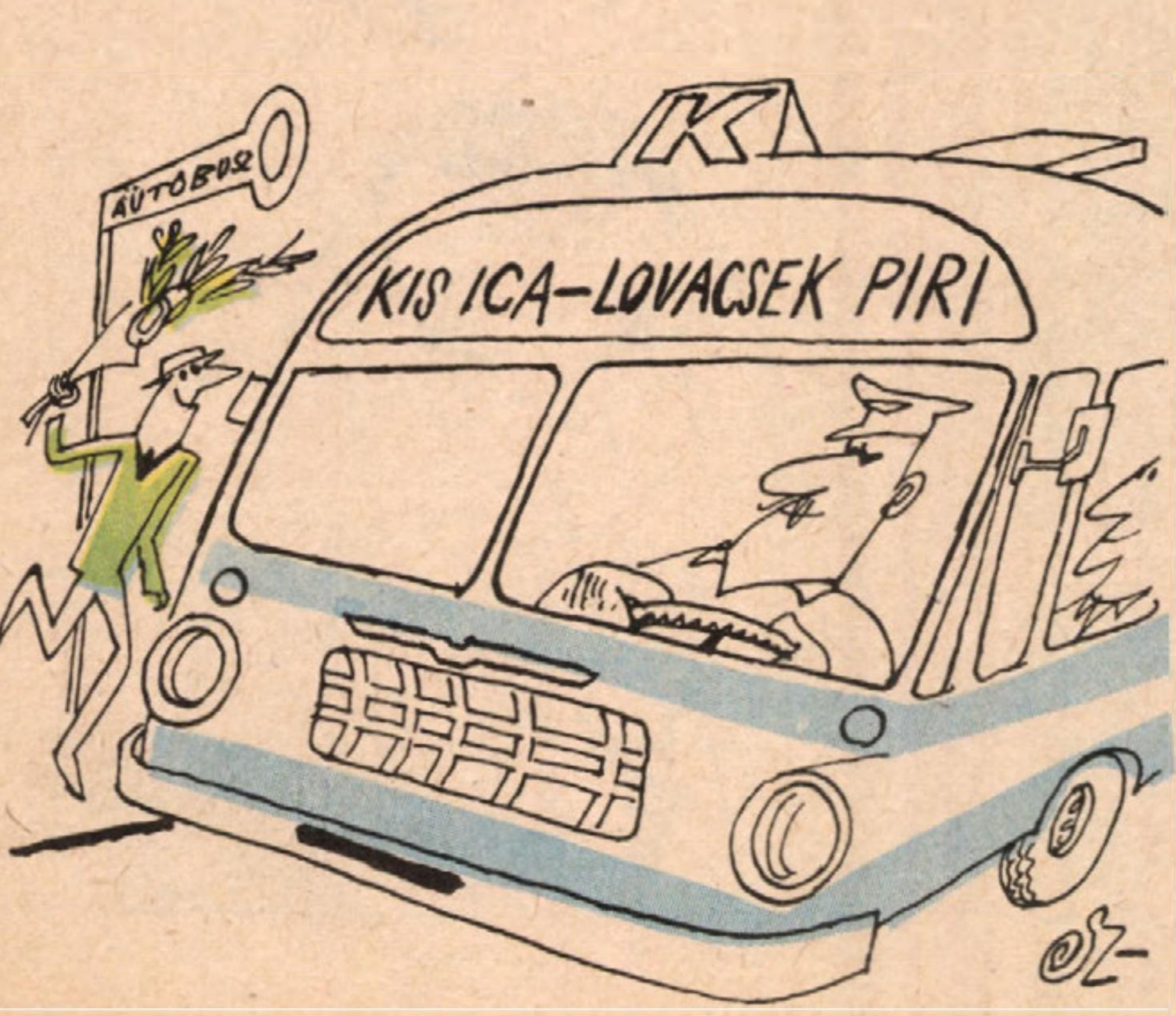

HAGYATÉK

Megszületésem első perce óta haragszom az irodalomtörténészekre, vagyis ösztönösen és nem csak azóta, mióta látom, hogy kutyába se vesznek. És már tudom is, hogy miként veszek elégtételt magamnak rajtuk és hogyan bosszulom meg magamat az irodalmárokon, akik most a fülük botját sem mozgatják meg az én ügyemben.

Egy keményfedeles naplót csinálok hát, titkosírással. Jelképrendszeremben a betűket virágokkal és bogarakkal helyettesítem és lóugrás szerint lehet majd a szöveget megfejteni. Írásjelet egyáltalában nem alkalmazok, viszont színes irónnal húzom ki a virágok szirmát, a bogarak lábát és potrohát, és a színezésnek, sőt a virágok és a bogarak egymáshoz való arányának is jelentősége lesz a szöveg megfejtésében. A fontos, hogy nagyon nehezen legyen megfejthető, viszont a füzet fedelére szemet szúró nagy betűkkel ráírom, hogy NAPLÓ, hogy mindjárt felhívjam rá az irodalomtörténészek figyelmét.

A naplóm készítése során, közben-közben kajánul megpihenek, hanyatt vetem magamat a karosszékemben és ilyenkor elképzelem, hogyan is lesz majd, midőn a naplómat megtalálják.

Halálom híréhez egyetlen említésre méltó megjegyzést fognak fűzni: „Az író asztalában egy naplót találtak, melybe titkosírással jegyezgetett...” Akkor aztán hosszú időn át nem történik körülöttem semmi sem, míg egy irodalomtörténésznek eszébe nem jut a naplóm, s hogy írtam bele valamit valakiről, X-ről vagy Y-ról, ami érdekes lehet. Hozzálát ezért, hogy a naplómat megfejtse.

Ha arra gondolok, hogy egy irodalomtörténész, az én naplóm megfejtéséért hónapokig bújja a nagy Brehmet, Linnét és kívülről bevágja a Jávorka—Csapody növényhatározót, hát máris a fülemig ér a szájam a vigyorgástól.

Ekkor azonban már másokat is foglalkoztatni fog az, hogy mi lehet a titkos jegyzeteimben. Már a Tudományos Akadémia és az Irodalmi Alap is támogatja a naplóm megfejtésére vállalkozó irodalmárokat. A jókedv az oldalamat csikarja, ha elképzelem, milyen orral fogadják majd a napló első megfejtett mondatát, melynek ez lesz az értelme:

„Péntek. Ma délig aludtam. Ebéd lebbencsleves, zöldbabfőzelék bundászsemlével, kompót.”

Két irodalomtörténész közben már egymás torkának esik, mert véletlenül egy időben, egymástól függetlenül fejtették meg a zöldbabfőzeléket.

Már-már a hasamat fogom a karosszékben, amikor jaj, egyszerre nagyon rosszkedvű leszek. Képzeletemben ugyanis váratlanul megjelenik egy életrajzi lexikon, és szóról szóra azt olvasom benne az utókornak szánt címszavam mellett:

„S. P.: Titkosírással írt naplót vezetett, melyet két neves irodalomtörténész, Bórvasser Albert és Odaneki Sándor fejtettek meg. Munkásságukért Kossuth-díjat kaptak.”

Somogyi Pál

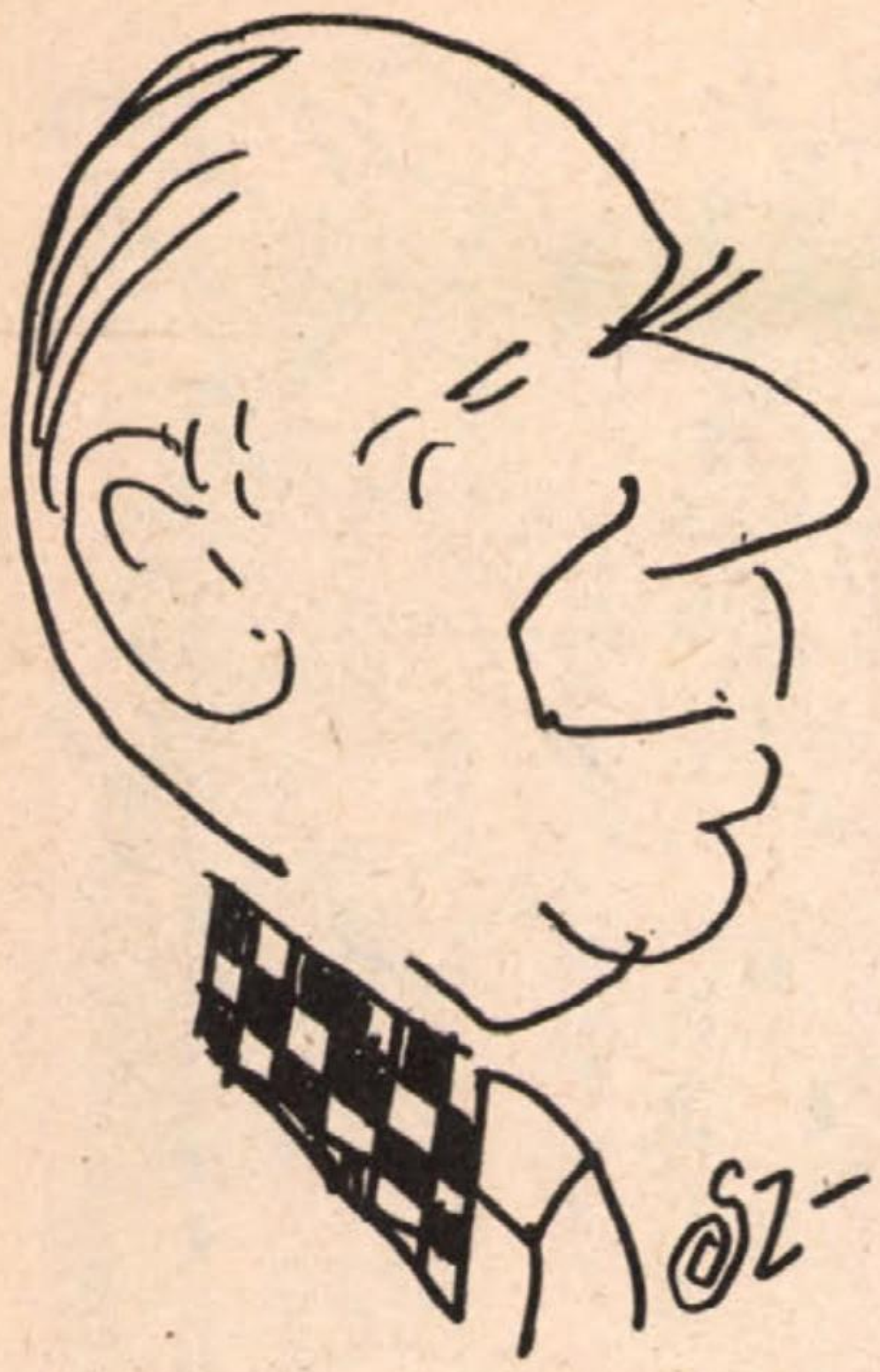

KEDVES VENDÉGÜNK

Eryk Lipinski, író és rajzolóművész, a varsói „Szpilki” főszerkesztő-helyettese, néhány napig a Ludas Matyi vendégeként Budapesten tartózkodott. Az alábbi karcolat pesti benyomásairól ad számot, a rajzválogatás pedig egyéni előadásmódjáról s jellegzetes humoráról tanúskodik.

erl-70

SZÓNOK

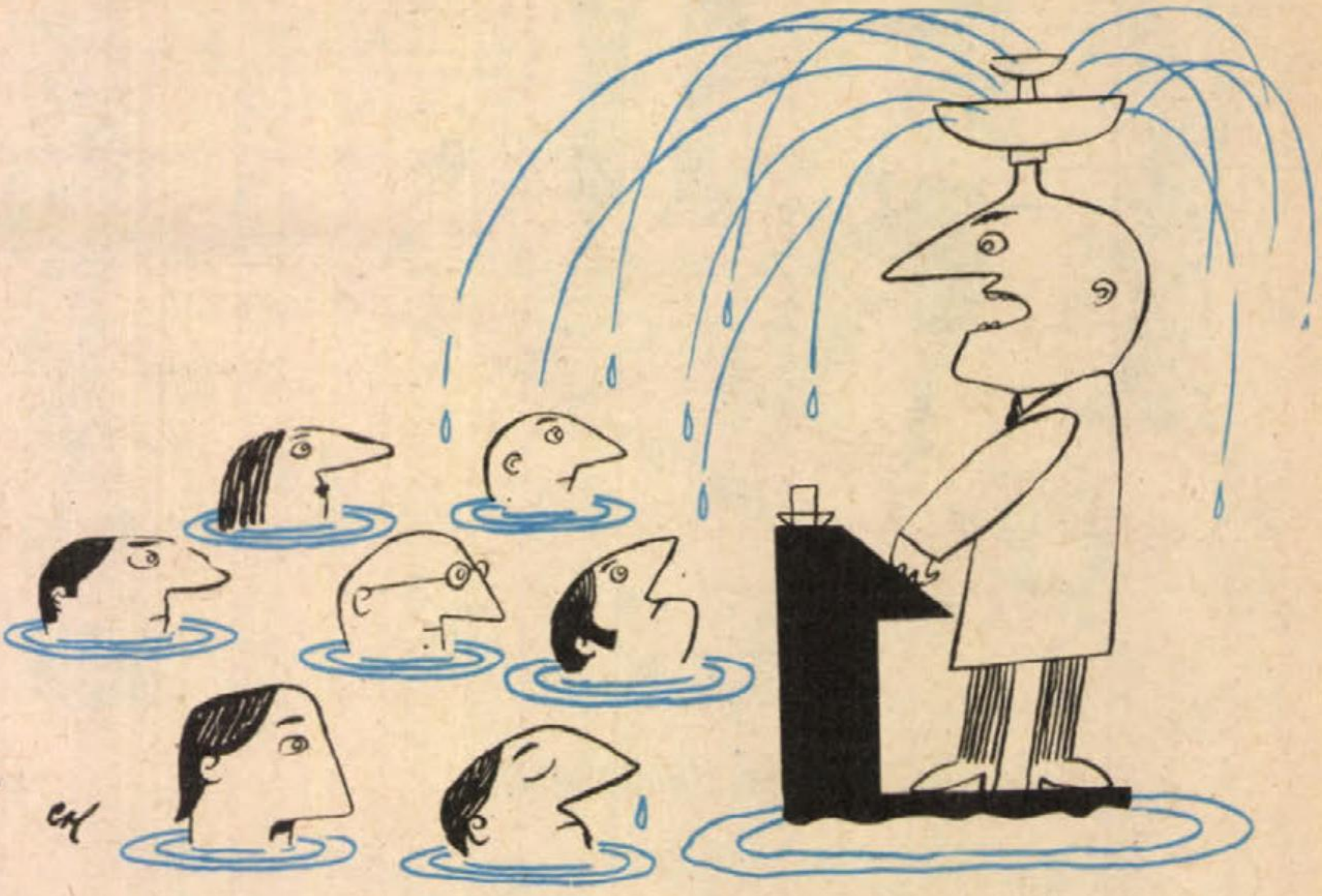

Eryk Lipinski:

BUDAPESTI ANZIKSZ

Ha Magyarországról ír egy idegen, azzal kezdi, hogy a magyar nyelv rendkívül nehéz, és nemegyszer előfordul, hogy két magyar beszélgetéséhez is tolmácsra van szükség. Szakállas, gyenge vicc ez, de ezzel kezdem én is, mert nem akarok lemaradni azoktól, akik Magyarországról riportot írnak. Jómagam, persze azt gondolom, hogy minden ismeretlen nyelv nehéz és minden jól ismert nyelv könnyű.

Amikor először jártam Budapesten, az első szó, amit muszáj volt megtanulnom, ez volt: „férfiak”. Harmadszor vagyok Budapesten és ma sem tudok többet, de kitűnően elboldogulok, mert kiderült, hogy a magyarok is éppen úgy mutogatnak, mint a lengyelek és mindenütt nagyszerűen megértik az embert.

Egyébként a tolmácsok sem mindig csalhatatlanok. Emlékszem a néhány évvel ezelőtti találkozásomra a magyar festőművészekkel, akikkel közöltem, hogy nagyon szeretem a régi magyar művészetet. Figyelve a jelenlevők arcát, arra a megállapításra jutottam, hogy némi ferdítés lehetett a fordításban. Ez csakhamar ki is derült. A tolmács ugyanis így fordította a mondatomat: „Miért van itt olyan kevés öreg magyar?” Az elképedés magyar barátaim részéről tehát jogos volt.

A nagyon rokonszenves Astoria szállodában laktam és mondhatom, igazán meghatott a szálló igazgatóságának törődése a vendégekkel. Itt szívükön viselik a kifogástalan éjszakai pihenést, az ágyak fölötti lámpákat úgy helyezték el, hogy azok az ember térdére világítsanak. Mivel minden orvos ellenzi az olvasást az ágyban, az ilyen megoldás hosszabb időre megőrzi fiatalságunkat, egészségünket. Különben is, ha az ember jól kialudta magát, semmi különös hatással sincs rá, ha hajnali fél hatkor megérkezik a szemeteskocsi és a köztisztasági alkalmazottak éktelenül csörömpölnek a kukákkal. Végtére is, e zaj csak alig hasonlít a bombázáshoz és nem egészen 15 percig tart, ezzel szemben Budapest teljes 24 órára tiszta.

Ha továbbra is mindent dicsérni fogok Budapesten, senki sem hiszi el, hogy őszinte vagyok, tehát kifogásolnom is kell valamit. Nos hát, amikor egy alkalommal a „Paksi Halászcsárdá”-ban ebédeltem, rámutattam a mennyezetről alácsüngő halra és kértem, hogy olyant adjanak. A pincér sürgött-forgott, végül is, amit hozott, csupán a miniváltozata volt a reklámhalnak. Nagyon rosszul esett, hogy nagy halat hirdetnek és kicsit adnak.

Kénytelen leszek gyakrabban Pestre jönni, hogy a Paksiban elfogyaszthassam azt a nagy halat — részletekben.

PRÓBABABA

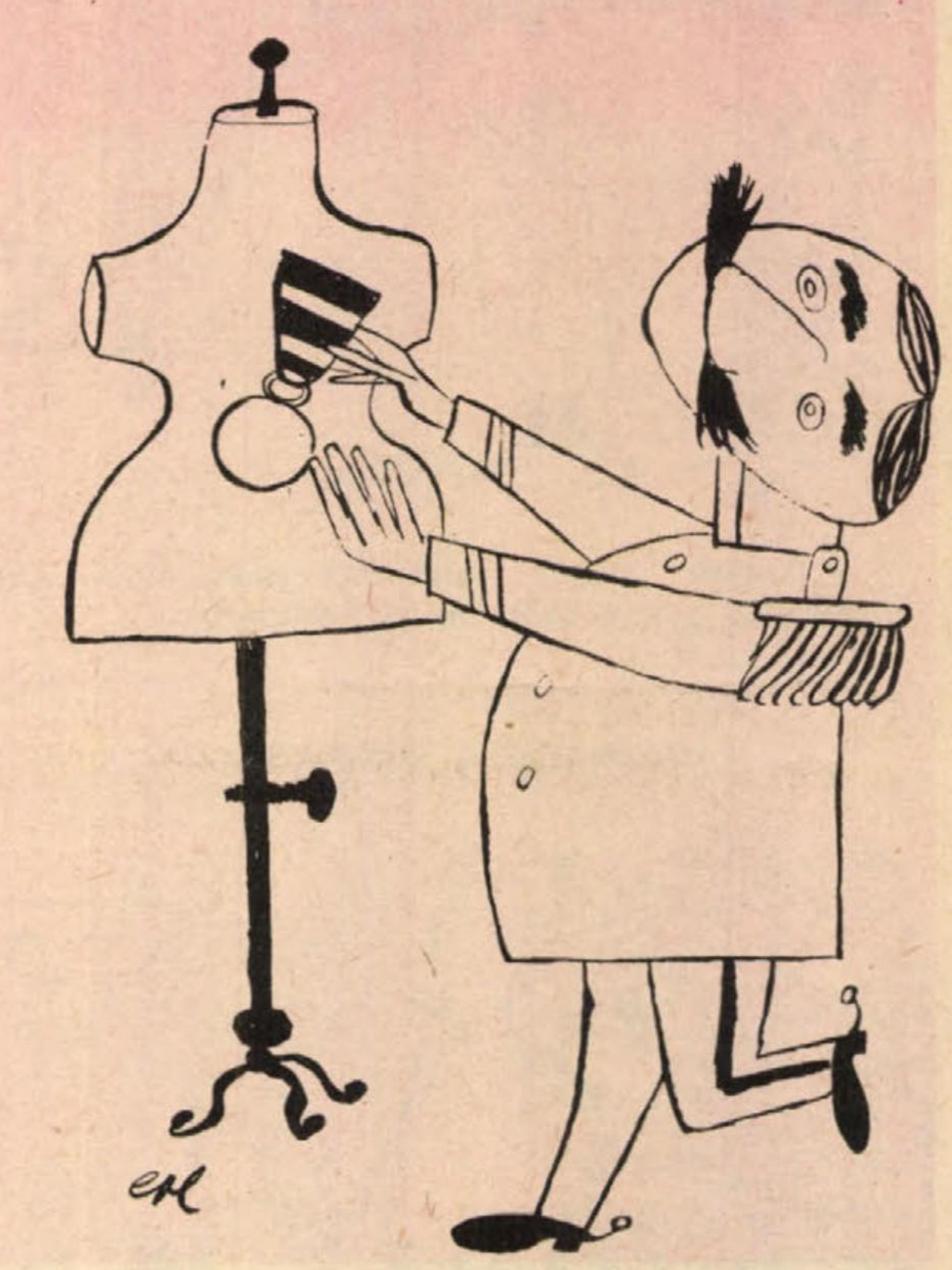

SPANYOL ISKOLA

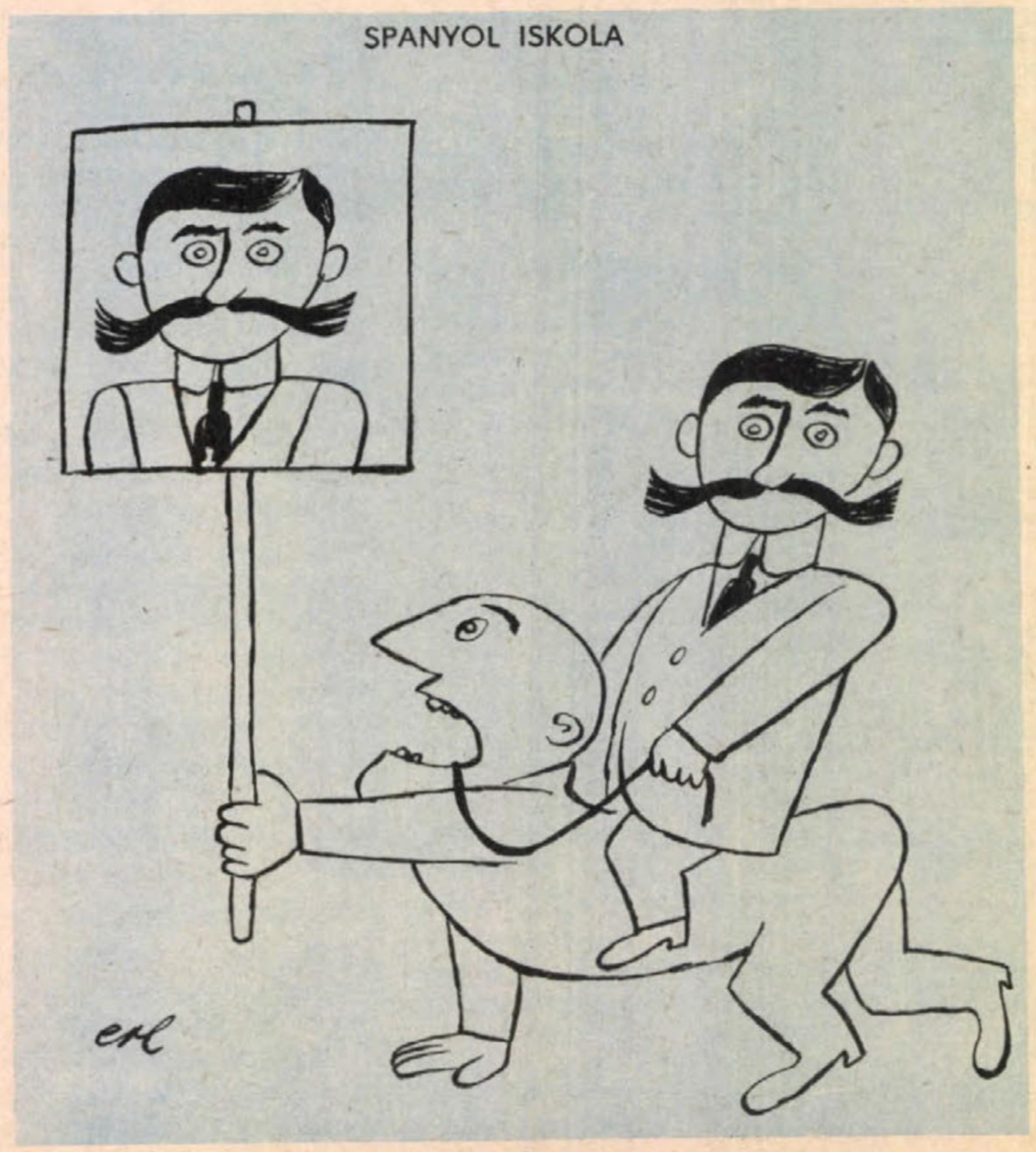

LÍRIKUS

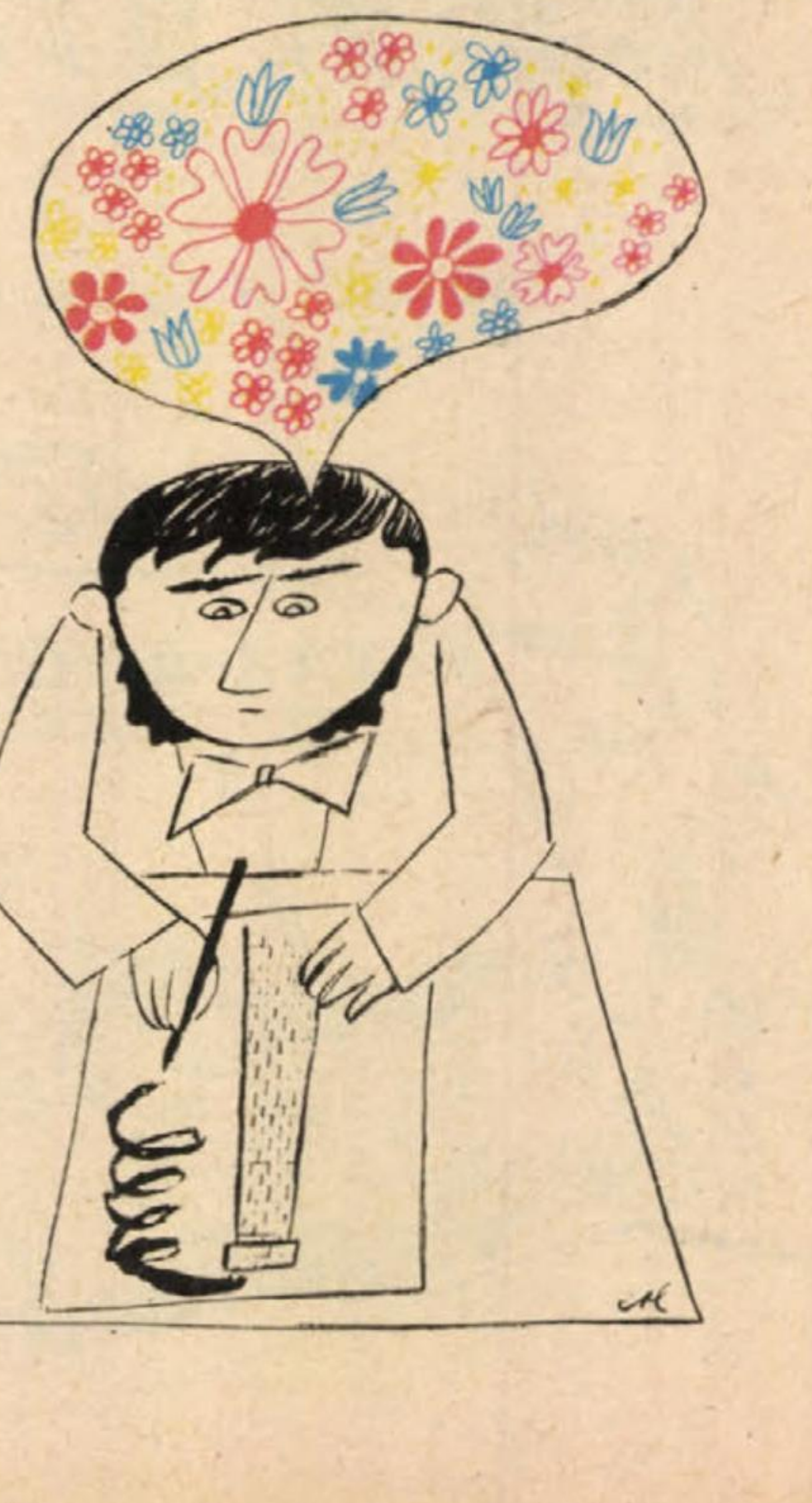

BÉLYEGSOROZATOT AD KI A POSTA A VADÁSZATI ÉS HALÁSZATI VILÁGKIÁLLÍTÁSRA

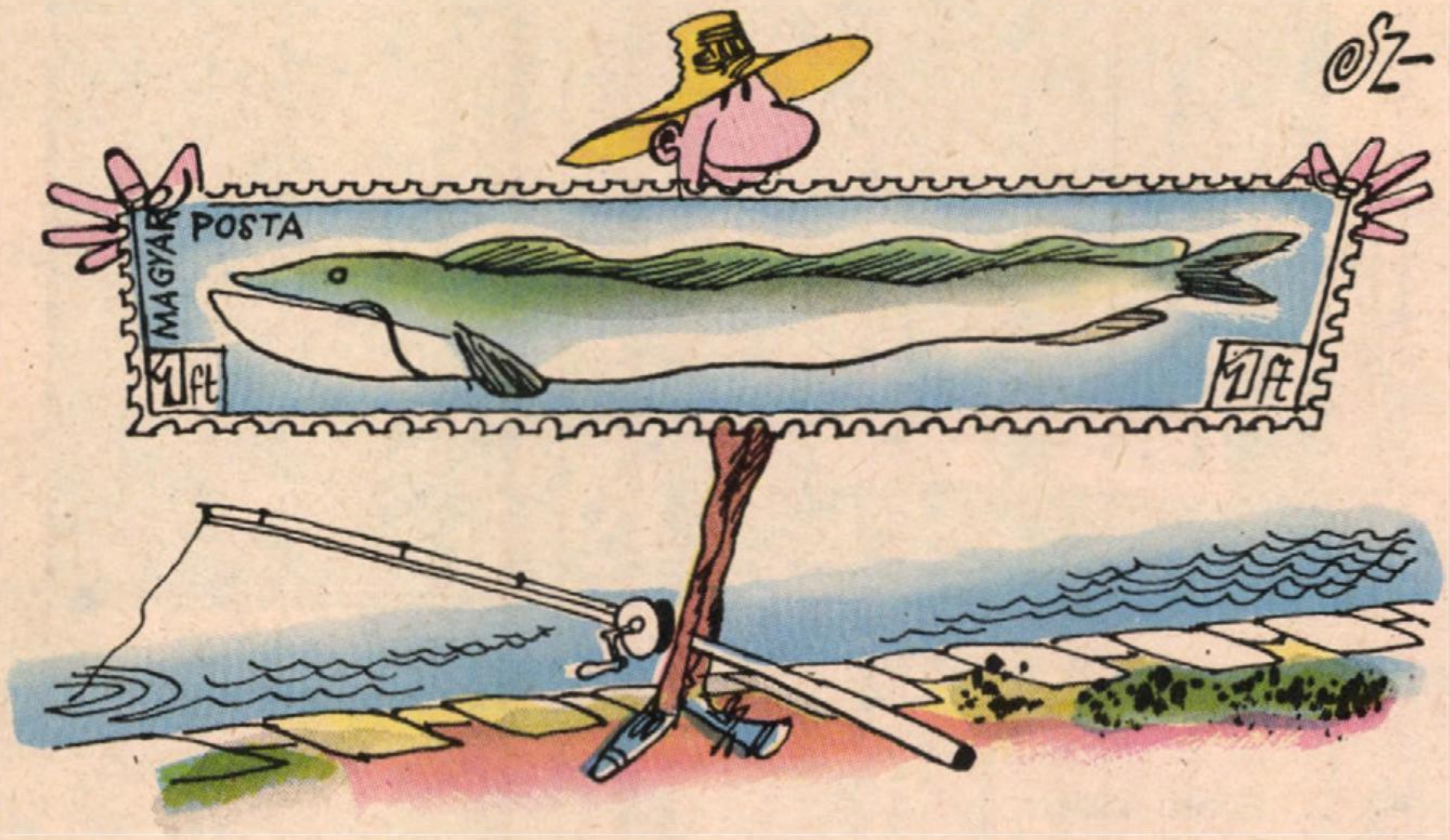

– Ekkora bélyeget fogtam!

IZGALOM A LEVEGŐBEN

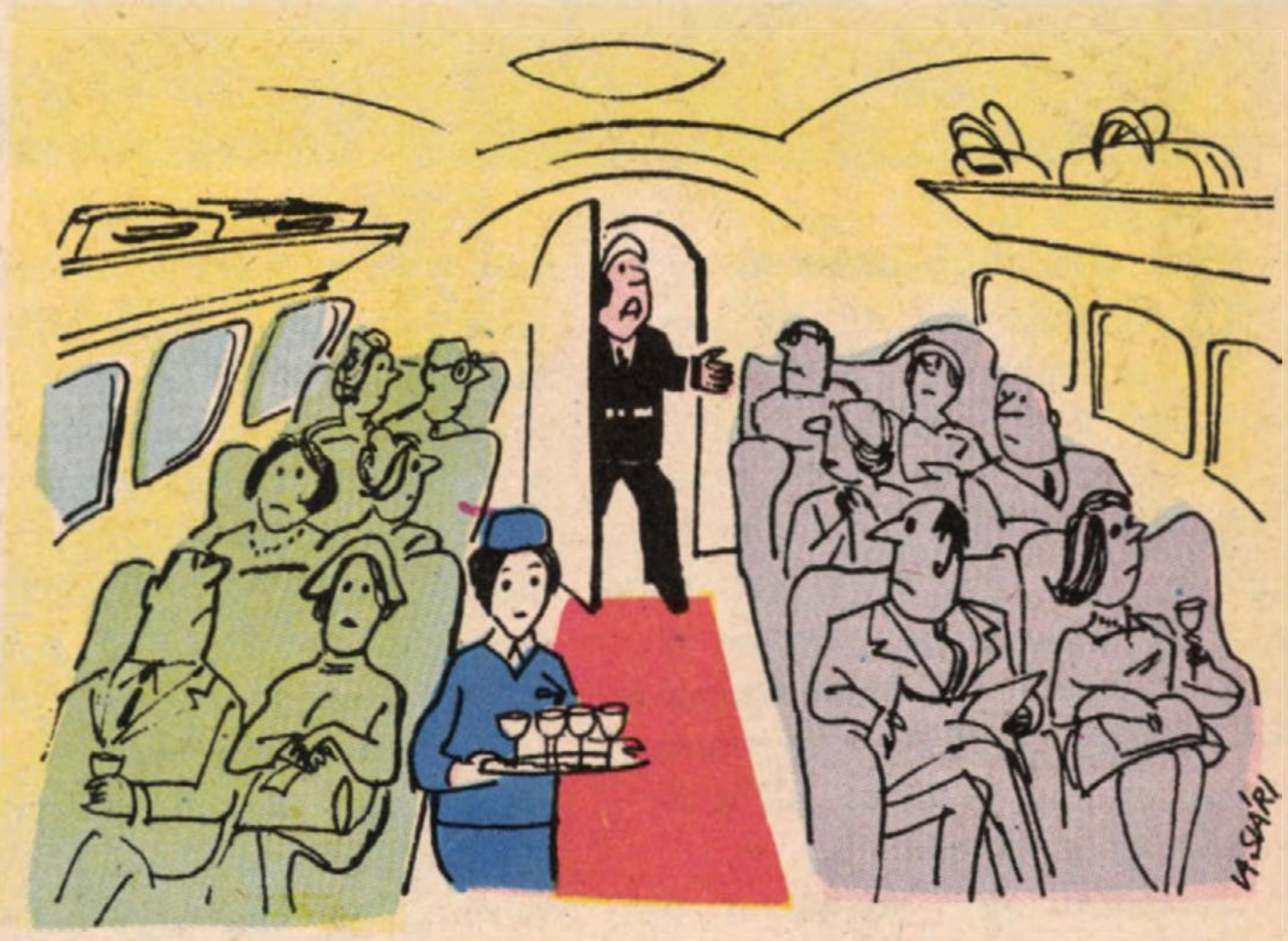

– Nem bírom ezt a feszültséget! Eltérítenek vagy sem?...

ÚTI KALAND

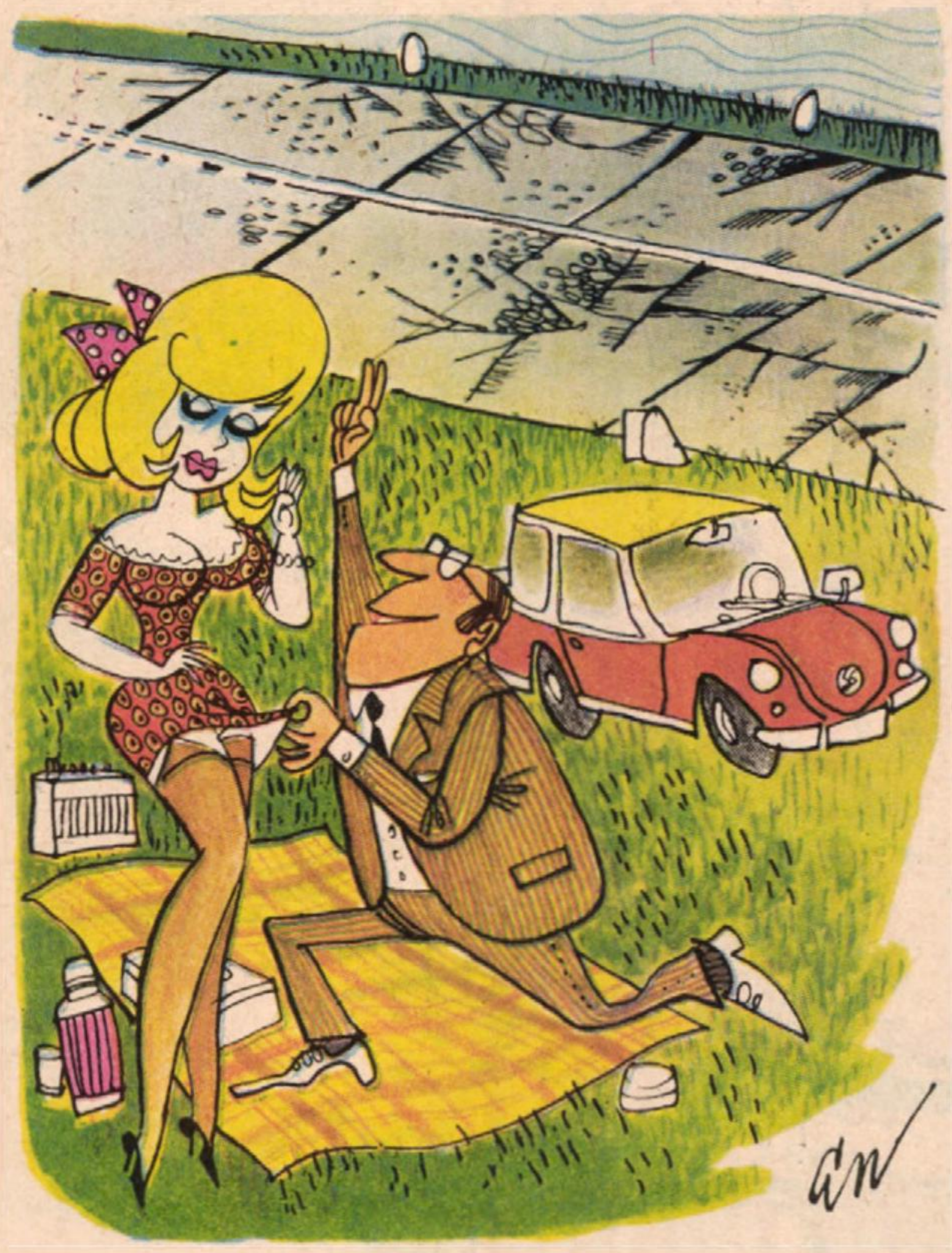

– Mancika, ha nem hallgat meg, a szívem megreped, mint ez a frissen épített műút!...

VÁRATLAN FORDULAT

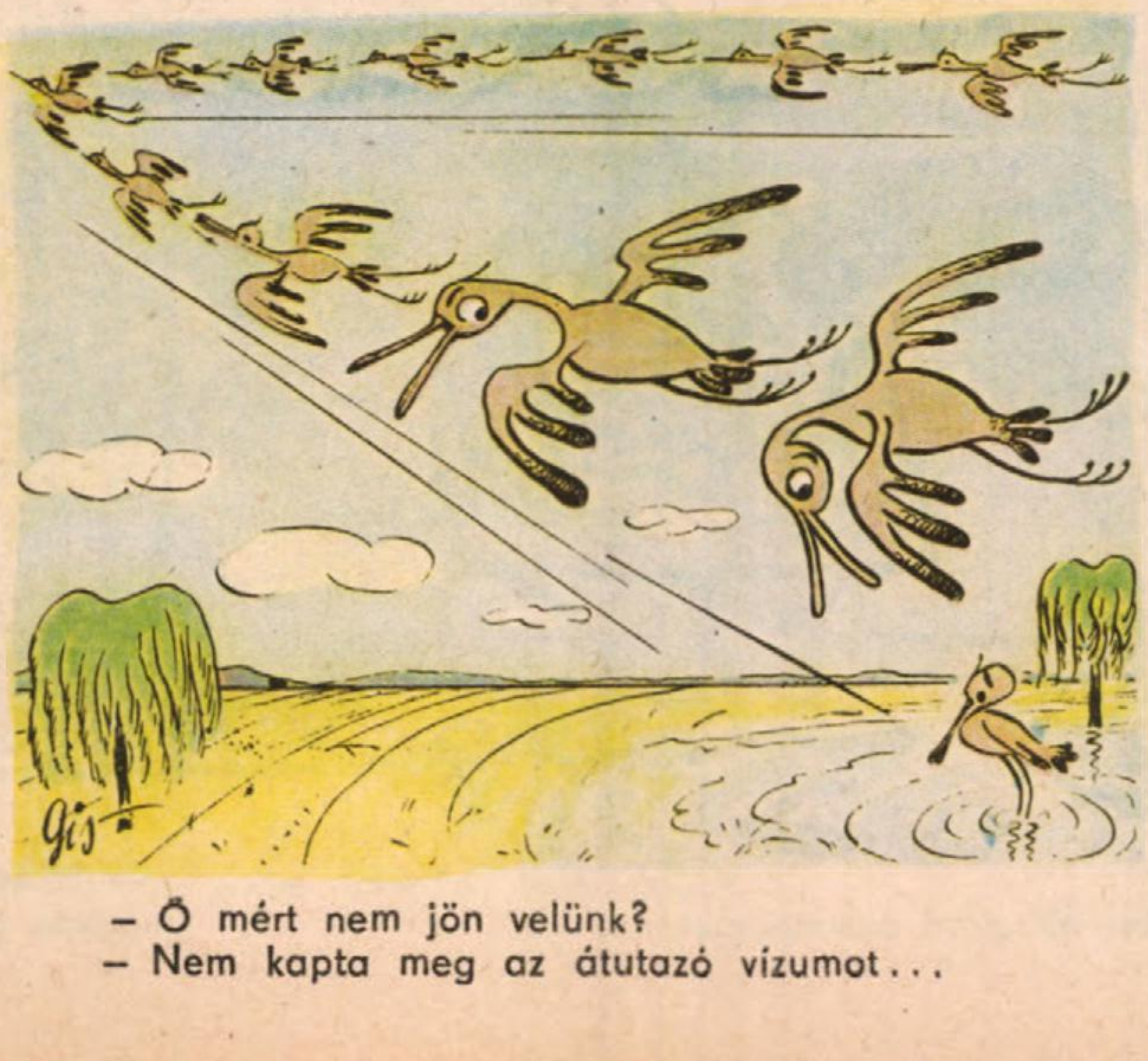

– Ő mért nem jön velünk?
– Nem kapta meg az átutazó vízumot...

KARRIEREM TÖRTÉNETE

— Te vagy a legjobb barátom, veled nem alakoskodom tovább — mondtam Lacinak. — Látom, hogy te is azt hiszed, súlyos beteg vagyok, és már csak hónapjaim vannak hátra...

— Dehogy hiszem. Tudom, hogy egészséges vagy, mint a makk! Múló gyengeség az egész — felelt túl gyorsan és túl élénken.

— Nekem ne hazudj. Tudom, hogy a hátam mögött sajnálkozva néztek össze...

— Nem! — tiltakozott. — Száz évig fogsz élni...

— A betegségem hírét én terjesztettem el. Amíg egészségesnek tudtak, a kutya sem törődött velem. Egész nap ültem az irattárban, egy hatvanas égő mellett. A kollégák átnéztek a fejem felett, és aki két szobával odébb dolgozott, az már a nevemet sem tudta.

— Mindig nagyon szerettünk téged — mondta Laci és olyan volt a hangja, mintha sírbeszédet tartana.

— Amikor híre ment, hogy gyógyíthatatlan beteg vagyok, kiemeltek az irattárból. Mert az emberek jók. Nem akarták, hogy életem utolsó hónapjait egy ilyen dohos zugban töltsem...

— Érdemeid miatt emeltek ki!

— Tíz évig a kutya sem törődött az érdemeimmel. Most azonban osztályvezető-helyettes lettem. Álandoan szomorú képpel jártam, ezért mindenki mosolygott körülöttem. Vicceket meséltek, próbáltak felvidítani. Hamarosan felemelték a fizetésemet...

— Megérdemelted!

— Nem erről van szó! Tőlem már nem kellett félni. Én már nem voltam konkurrencia senkinek. Ha bevégzem, a béralap felszabadul, az íróasztalom megürül.

— Sötéten látod a helyzetet — védekezett Laci. — Szükség van rád!

— Természetesen. Mert velem kockázat nélkül lehet jót tenni! Én már nem növök senkinek a fejére. Azok, akik másutt kegyetlenül fúrnak, akik minden fillért irigyelnek a másiktól, velem jók lehettek. Így azt is elhitették magukkal, hogy ők alapjában véve jók és nemesek... Mert megszépítik egy távozni készülő utolsó napjait... Mint tudod, kaptam egy gyönyörű lakást is. Életem alkonyán legalább lakjak egy kicsit. Ezt gondolták és arra spekuláltak, hogy a bérlemény úgyis hamarosan megürül...

— Senki sem számított erre — mondta Laci.

— Hiába is számított volna. Mert Jucika végre igent mondott. Öt évig udvaroltam neki, reménytelenül...

Laci dühös lett:

— És most azzal vigasztalod magad, hogy egy lány szánalomból hozzád ment feleségül? Hogy tudsz így élni vele? Nem akarod észrevenni, hogy csak a lakásod miatt lett a tiéd? Ha öt évig nem kellettél neki, akkor miért pont most lett a feleséged?

— Jucika öt éve szeret. De teljesen reménytelennek látszott a helyzetünk. Én irattáros voltam, ő gépírónő. Ketten kerestünk háromezret. Ebből nem könnyű egy életet megalapozni...

— Most már nem leszek veled tapintatos! Lehet, hogy a betegséged hírét te terjesztetted, de vedd tudomásul; Jucika is ezt hiszi rólad és széltében-hosszában meséli, hogy egyre romlik az állapotod.

— Jucika nem hiheti, hogy beteg vagyok. Az egész ötlet tőle származik — mondtam diadallal.

— Zseniális ötlet — jelentette ki Laci. — Ha megengeded, felhasználom.

— Én megengedem, de nem tanácsolom. Kis vállalat a miénk, itt nincs keret két halálos betegre.

— Irigy vagy. Félsz, hogy az emberek megosztják jóságukat kettőnk között! — mondta Laci és dühösen otthagyott.

Hamarosan hallottam, hogy Laci — ahol csak lehet — fúr. Azt terjeszti rólam, hogy egészséges vagyok, mint a makk. De senki sem hisz neki. Azt mondják róla, hogy gonosz ember. Hamarosan őt osztották be az irattárba, a régi helyemre.

Én épp a minap kaptam meg osztályvezetői kinevezésemet. Az igazgató közölte velem, hogy engem jelöltek egy nápolyi jutalomüdülésre.

— Nápolyt látni és meghalni — mondtam bágyadtan. Az igazgató élénken tiltakozott, de szemében megcsillant egy pici könnycsepp...

Ösz Ferenc

AZ ÓLOMCSÖVES BANDITA

Bizonyosan önökkel is előfordult már, hogy megpillantottak egy arcot, érezték, hogy ismerik az illetőt, sőt az is derengett, hogy kellemetlen vagy kellemes emlékük van róla, csak azt nem tudták, kicsoda ő... Ezt én láttam valahol, tűnődik ilyenkor az ember, ez egy rossz bácsi, vagy ez egy jó bácsi, de kicsoda is ez a bácsi?

Pontosan így jártam a napokban.

A villamoson szemben ült velem egy középkorú férfi. Első pillanatban rájöttem: ismerem. Nyomban megjelent a kísérő érzelemszín is: rossz bácsi. Erről nekem kínos emlékeim vannak. De ki az ördög lehet?

Jobban méregetni kezdtem. A nyak, a fül, a haj, a szemek állása... Ki is ez? Ki is ez? Hm.... Egy biztos, hogy nem szeretem ezt az embert.

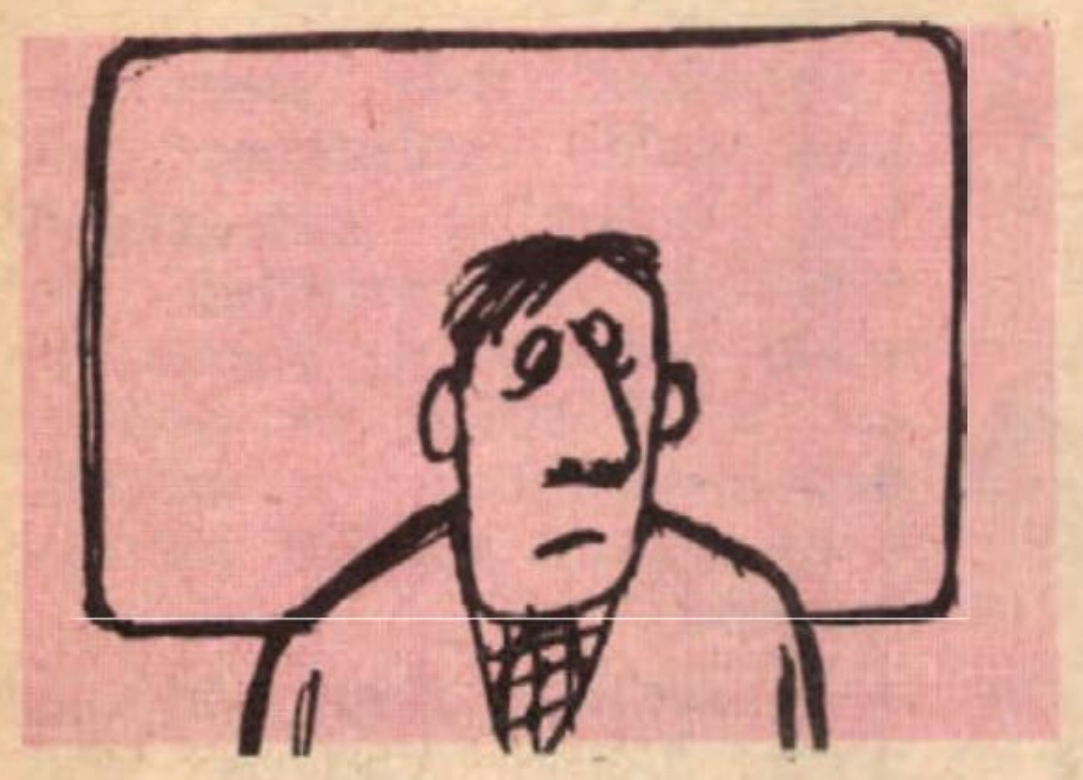

Aha... Eszrevette, hogy nézem, elkapta a fejét. I-i-gen... Profilból talán még inkább ismerős. Ki is ez? Ki is ez?

Megvan! Hiszen én ezt az embert a Kék fényben láttam! Nohát persze, te ostoba, te szájtáti! Hát azért volt neked ismerős szemből is meg profilból is, mert bemutatták a körözési képét szemből is meg profilból is. Jó vicc, hát persze, hogy azért! És most már az is nyilvánvaló, miért kapta el a fejét. Körözött személyek nem szeretik, ha mustrálják őket, különösen, ha már az esti főműsorban is szerepeltek.

Mi tagadás, úgy izgultam, hogy remegni kezdett a lábam. A fogam is vacogott, de szerencsére nem lehetett hallani, mert a villamos éppen váltókon haladt keresztül. Akkor ugyanis már tudtam, hogy ez az ólomcsöves bandita. Igen, az ólomcsöves, aki egy éjszaka behatolt a Zabosbükkönyi Temetkezési Vállalat kísérleti telepére, ólomcsővel a kezében halálosan megfenyegette Koppenhágay T. Amália segédgondnokot és arra kényszerítette, hogy adja ki a páncélszekrényből a sírásók szakszervezeti bélyegeit.

És most én... Úristen... Velem szemben... Itt...

Valamit tennem kell...

De vajon biztos? Nem tévedek? Szerencsére, jó messzire volt még a megálló, szemügyre vehettem még egyszer alaposan. Stimmel. A tévében ezt mondták róla: arca közepén előreálló orr, két lyukkal, fölötte jobbra egy szem, balra egy szem, kétoldalt majdnem szimmetrikusan egy-egy fülkagyló. Kísértetiesen egyezik. És azt is mondták, hogy szürke, esetleg barna öltöny volt rajta. Nézem az öltönyt, nézem, nézem, akárhogy nézem, ez is szürke. Esetleg barna! Mindegy, annyi szent, hogy se nem rózsaszín, se nem citromsárga. Ez bizony vagy szürke vagy barna.

Megesküdnék rá, hogy ez az ólomcsöves.

Féltem egy kicsit. Észrevettem ugyanis, hogy az ólomcsöves kifelé sompolyog előlem. Tehát utána kell mennem, el kell kapnom a frakkját. És mi lesz, ha történetesen?... Igen, ha megint egy ólomcső van nála! esetleg egy csőre töltött ólom, egy ólommal töltött cső... Lesz, ami lesz, itt tenni kell valamit, közeledik a megálló.

Akkor egyszerre hihetetlen bátorság ömlött végig rajtam. Szinte önkívületi állapotban elkaptam a bűnöző karját, és a fülébe sziszegtem:

— Hol az ólomcső?

Döbbenten rám nézett, csak annyit makogott:

— Hozom... Bizony isten hozom... — és leugrott a villamosról.

*

Nagyon jó az arcmemóriám. Tudtam, hogy ismerem, tudtam, hogy rossz bácsi, és tudtam, hogy ólomcső. Hiszen ez az az átkozott szerelő, aki a múlt héten a fürdőszobában dolgozott, kibontotta a falat, azt mondta, lemegy ólomcsőért és azóta is jön.

Egyébként megint eltűnt. A villamosügy óta nem láttam. Felszólítom a kedves olvasókat, aki bármiféle nyomravezető jellel szolgálhat, közölje a szerkesztőséggel. Még egyszer a személyleírás: egy orr, két fül, két szem, két kéz és két láb, a fejet és a lábakat a törzs köti össze. A legkisebb adatért is hálás leszek.

Novobáczky Sándor

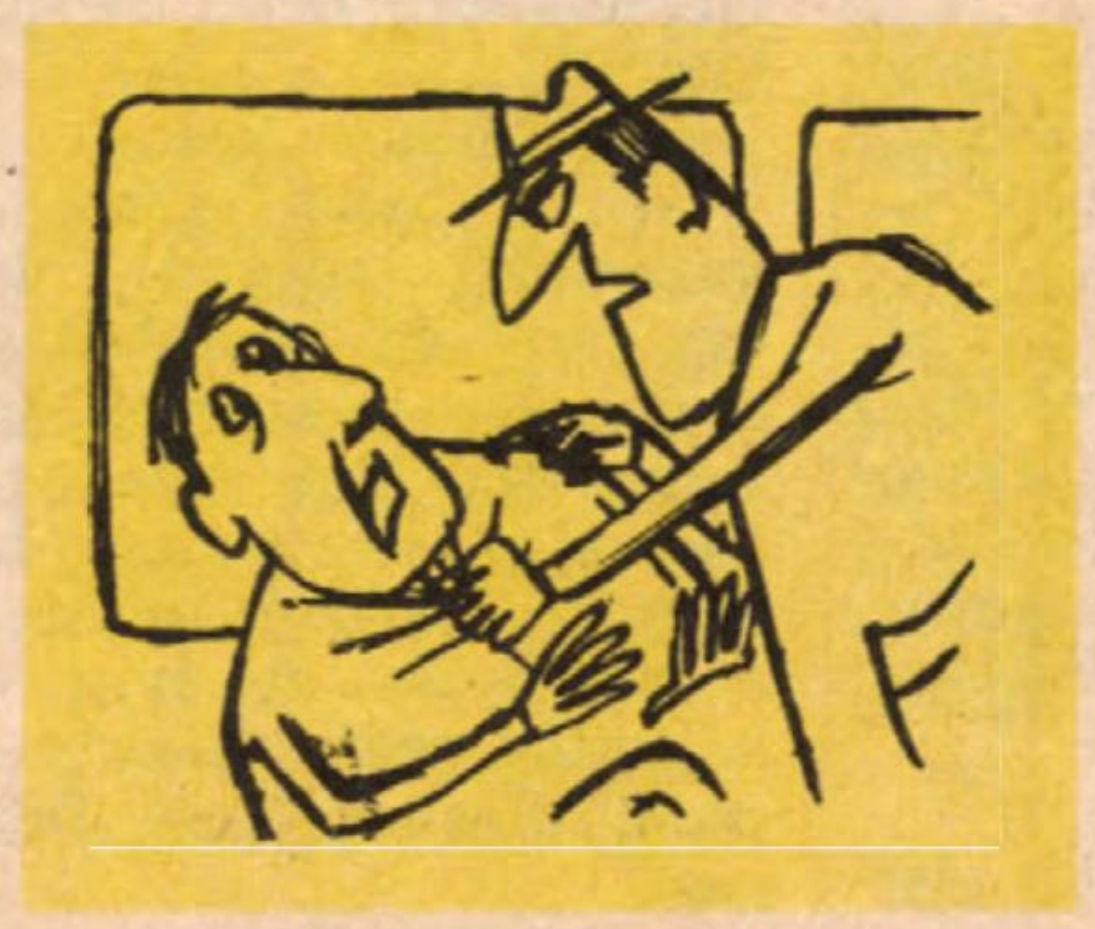

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Kit irigyelnek a legjobban?

Sajdik Ferenc:

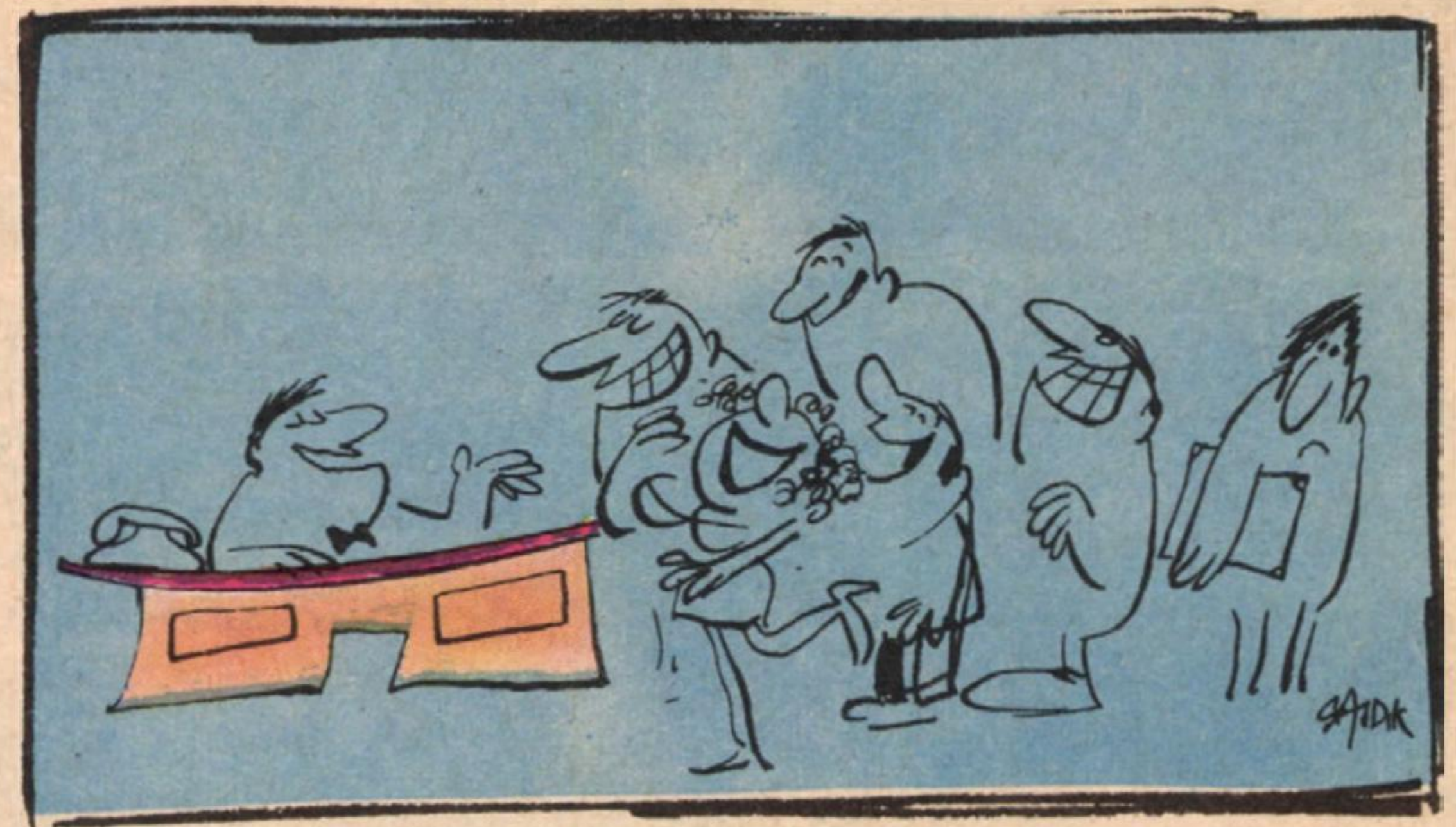

– Az igazgatókat. Az ő vicceiken mindig nevetnek.

Barát József:

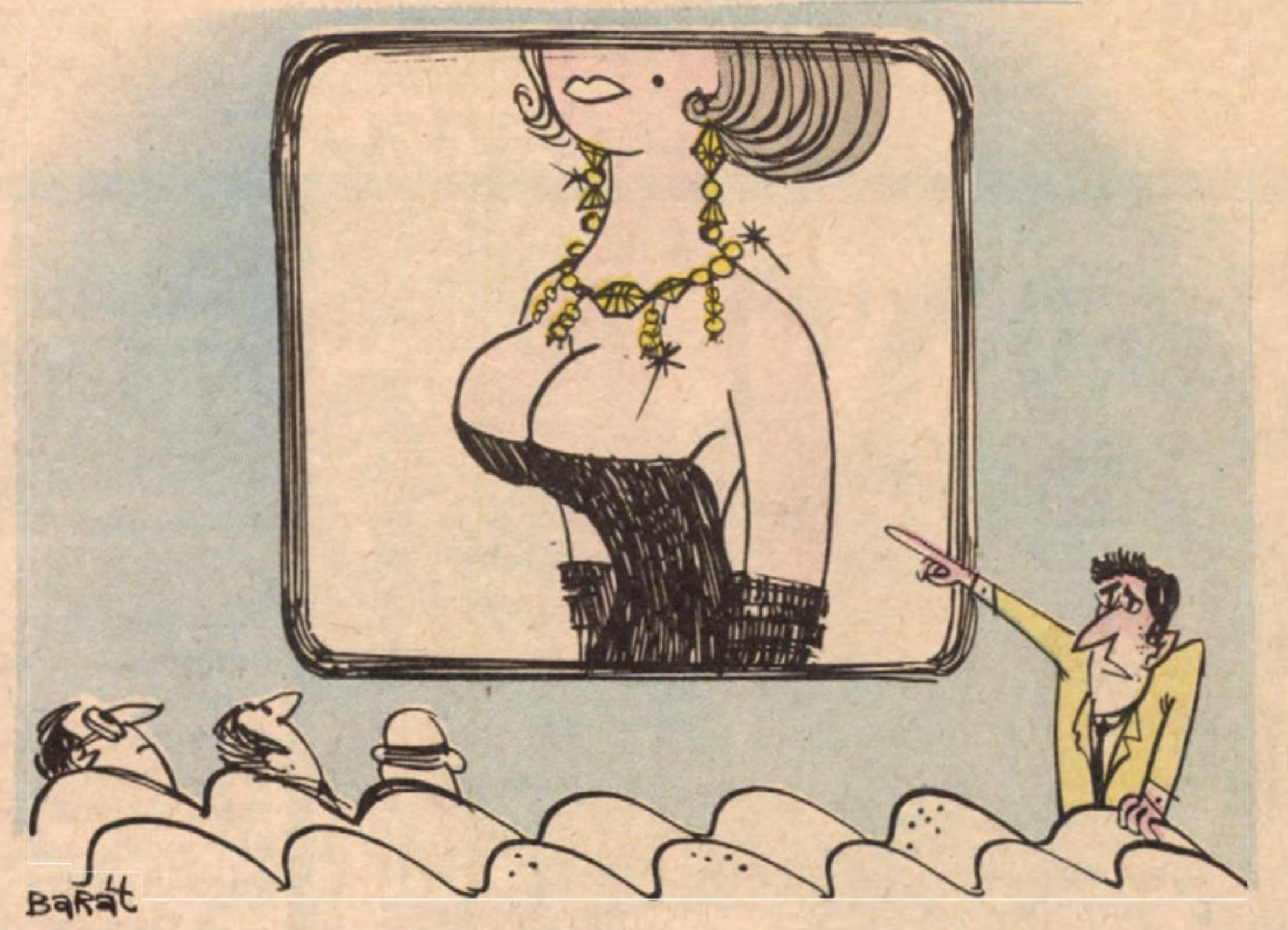

– Richard Burtont, feleségének gyémánt ékszereiért.

Dallos Jenő:

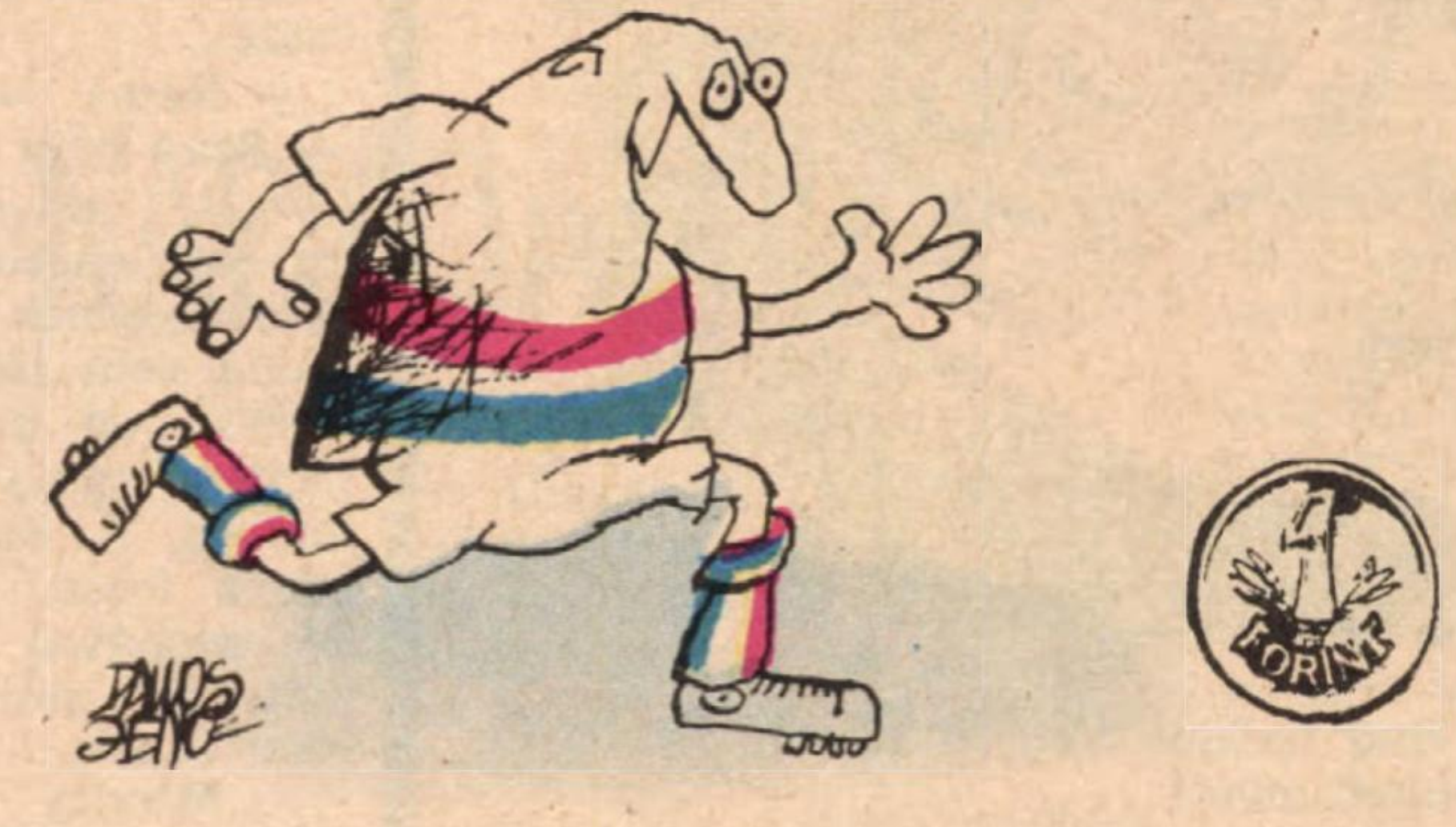

– A menő focistát, mert tudja, hogy mi után szalad.

Fülöp György:

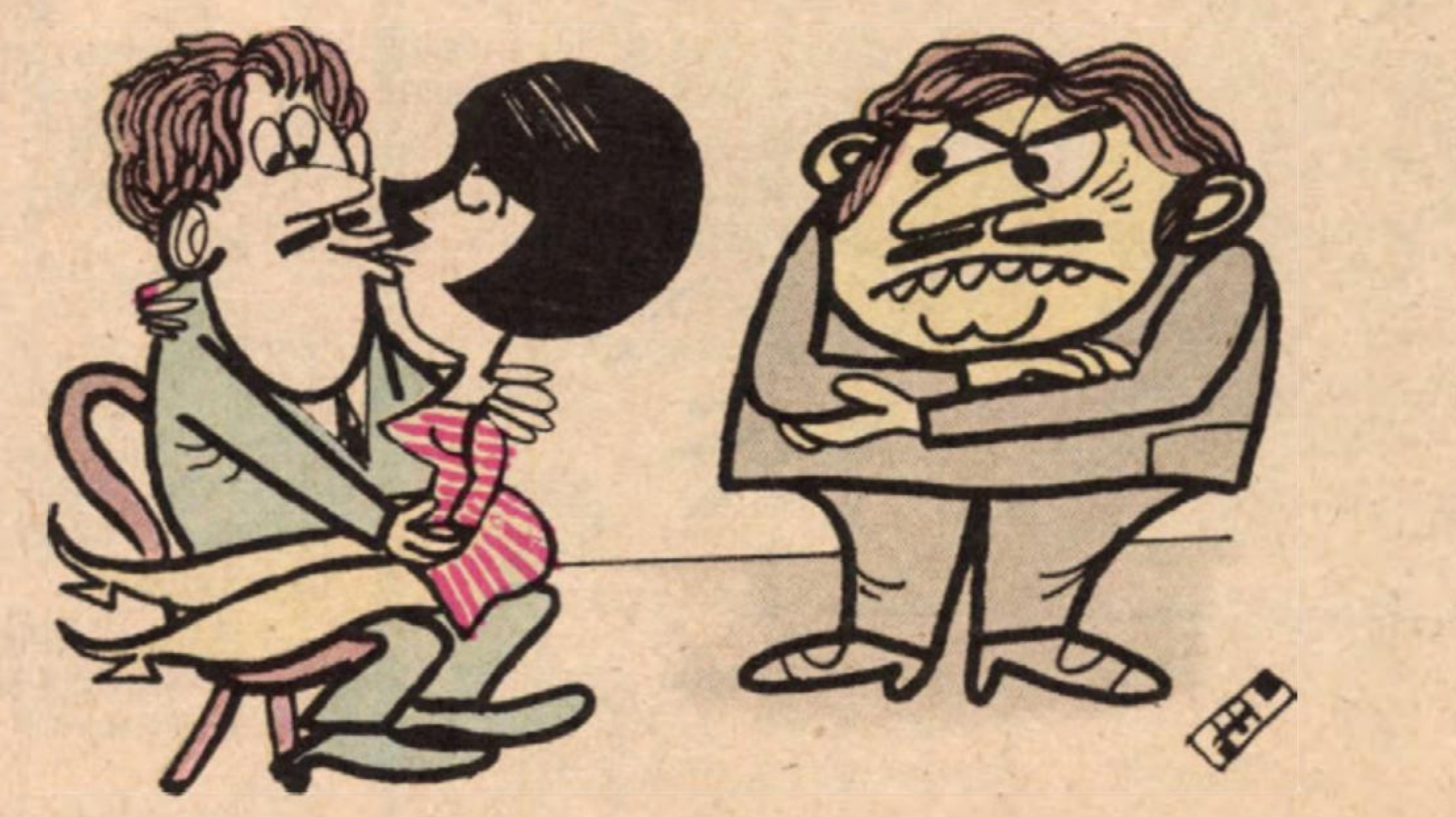

– Húsz év előtti önmagamat.

Endrődi István:

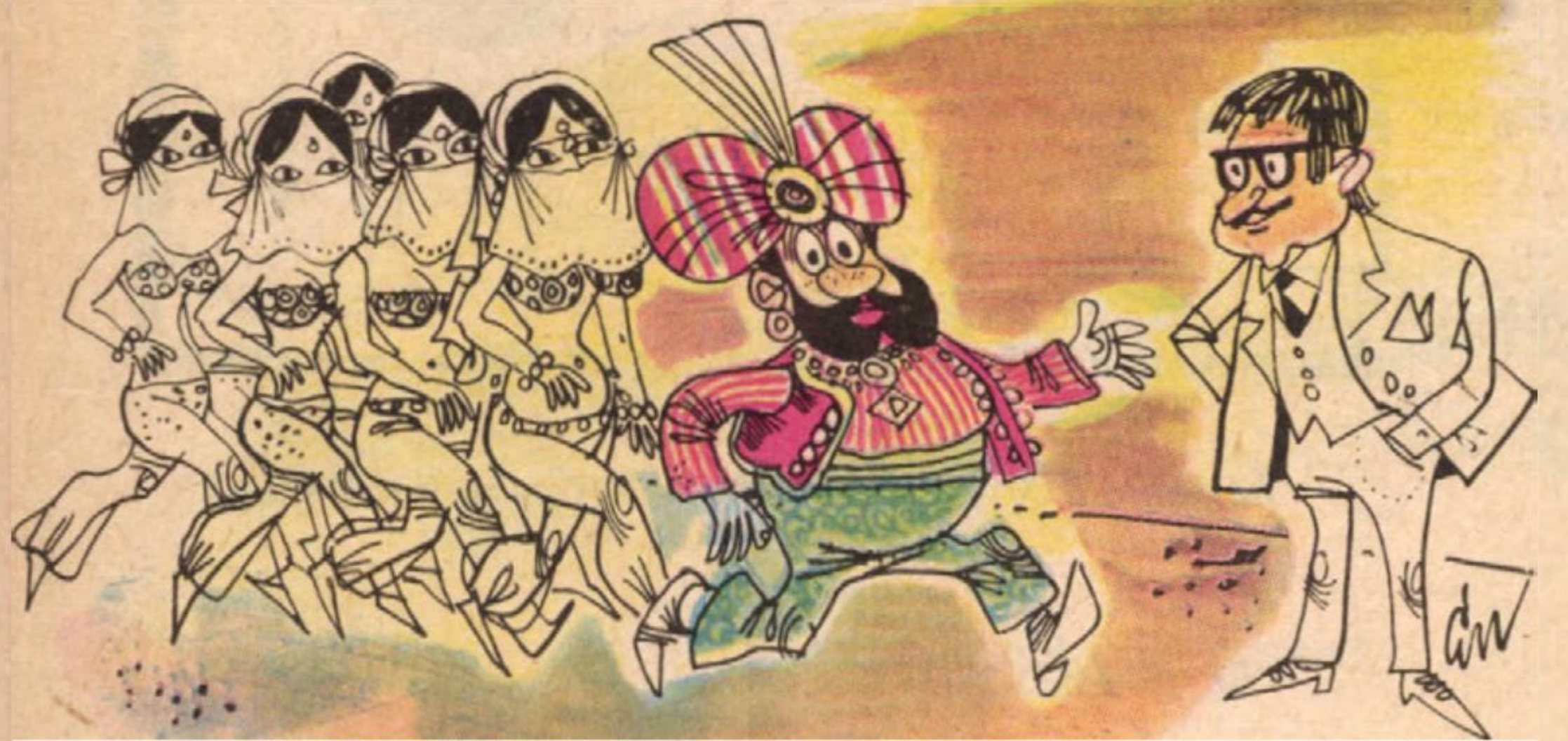

– Ezt a maharadzsát, mert akármi is történik, a sok feleség el tudja tartani!...

Szűr-Szabó József:

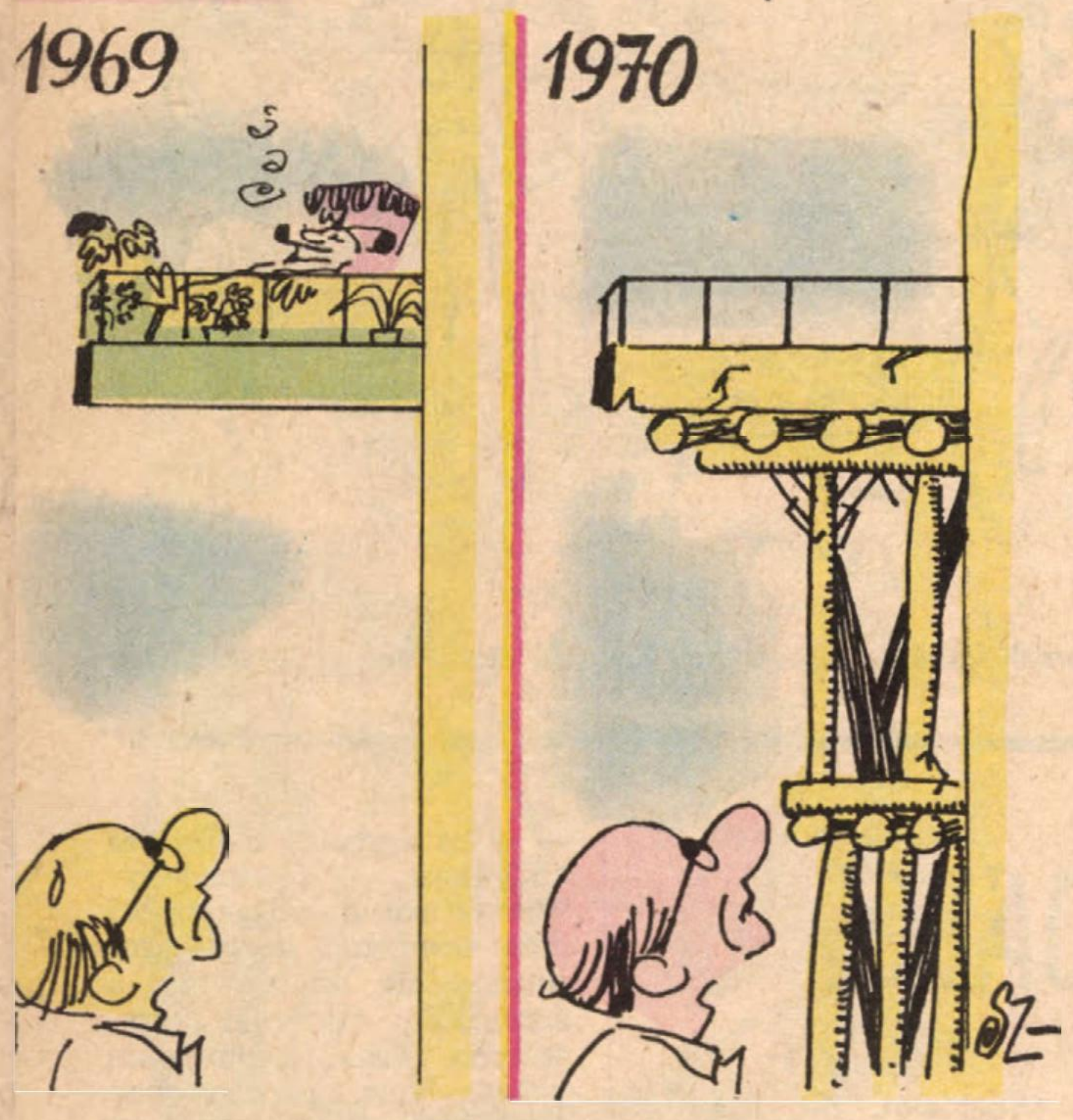

– Öt irigylem...

– Mégsem irigylem!

Tót Gyula:

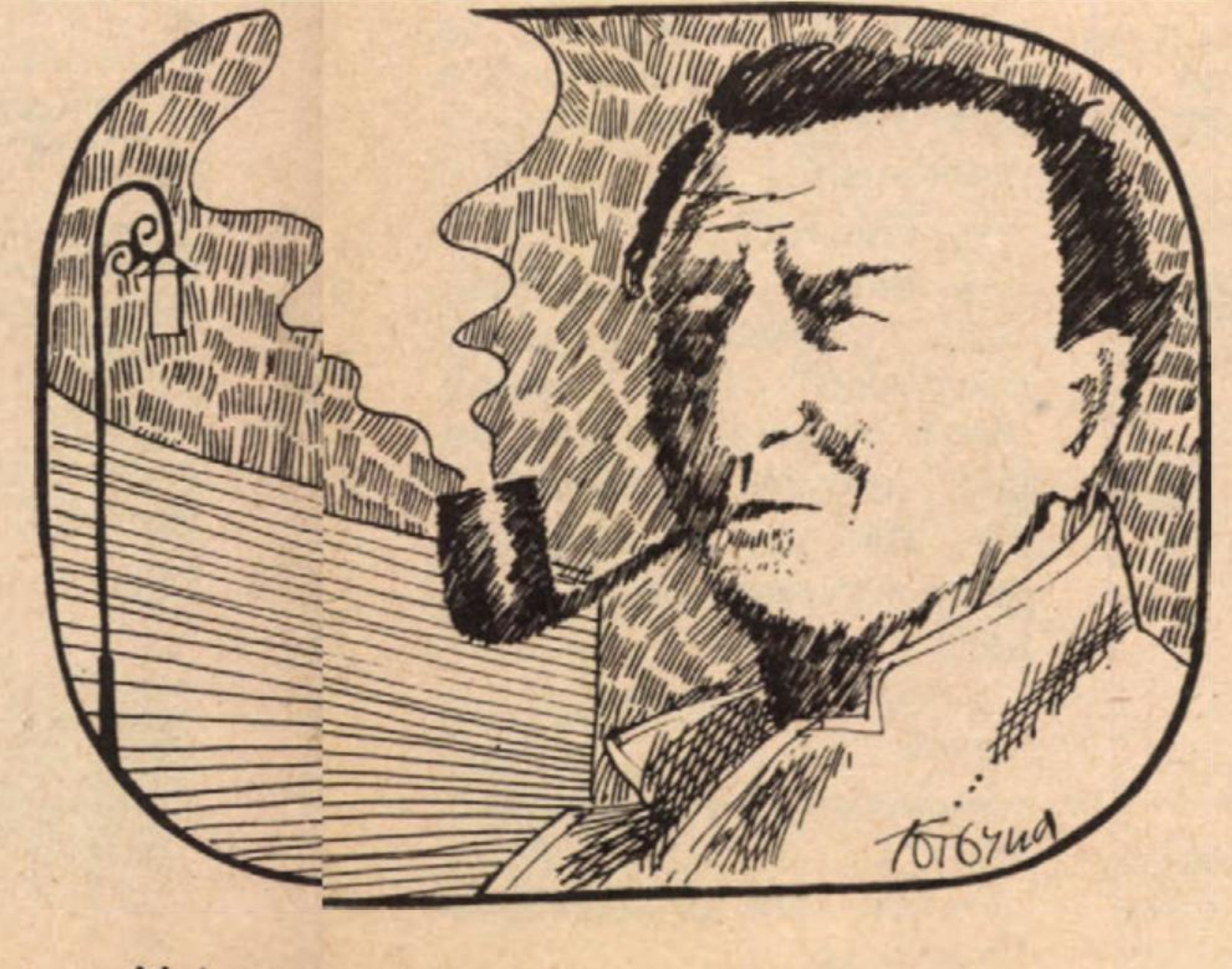

– Maigret elügyelőt, mert soha életében nem szívott magyar pipadohányt...

Vasvári Anna:

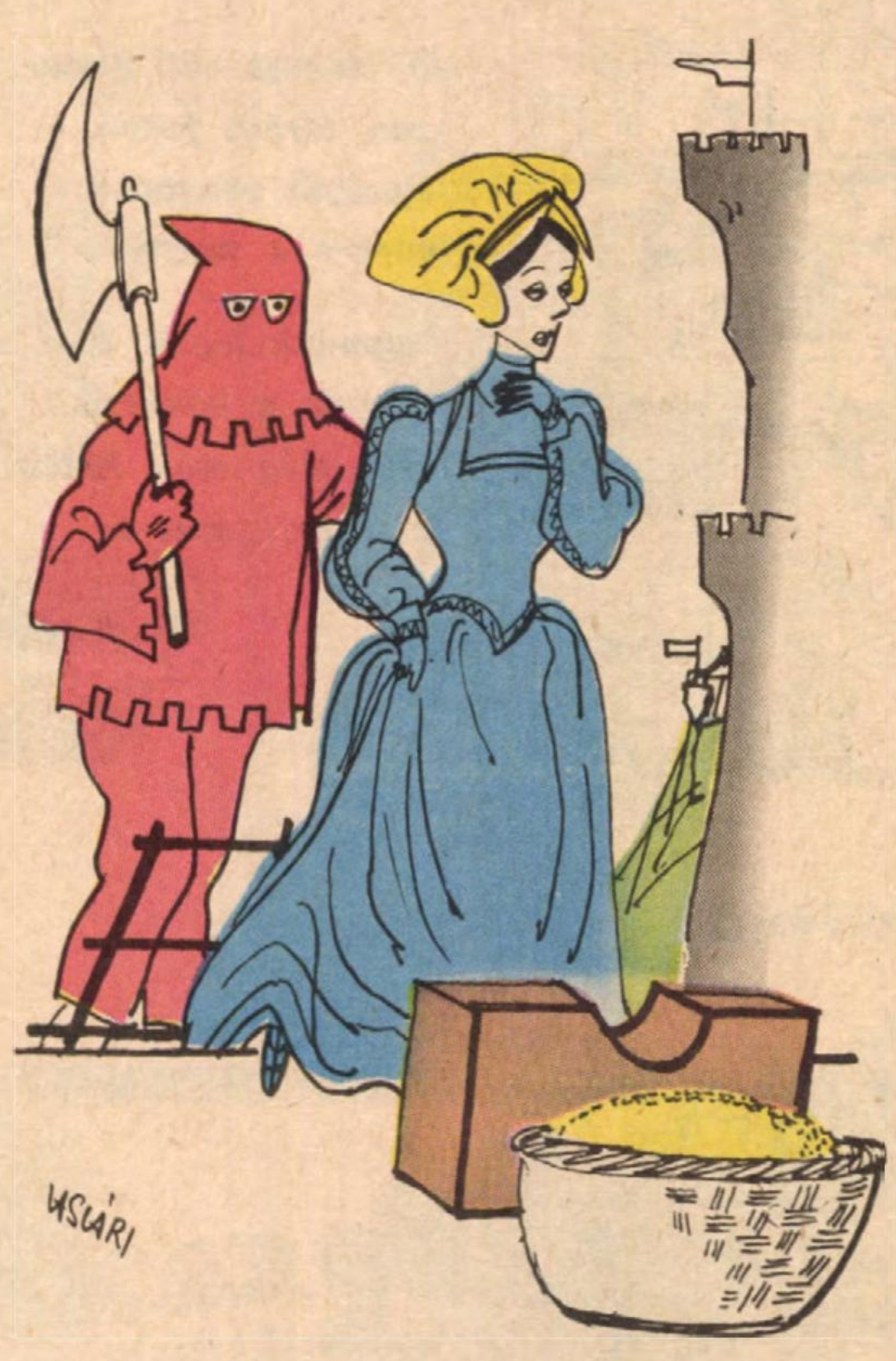

– Boleyn Annát, mert megúszott egy válópert.

Erdei Sándor:

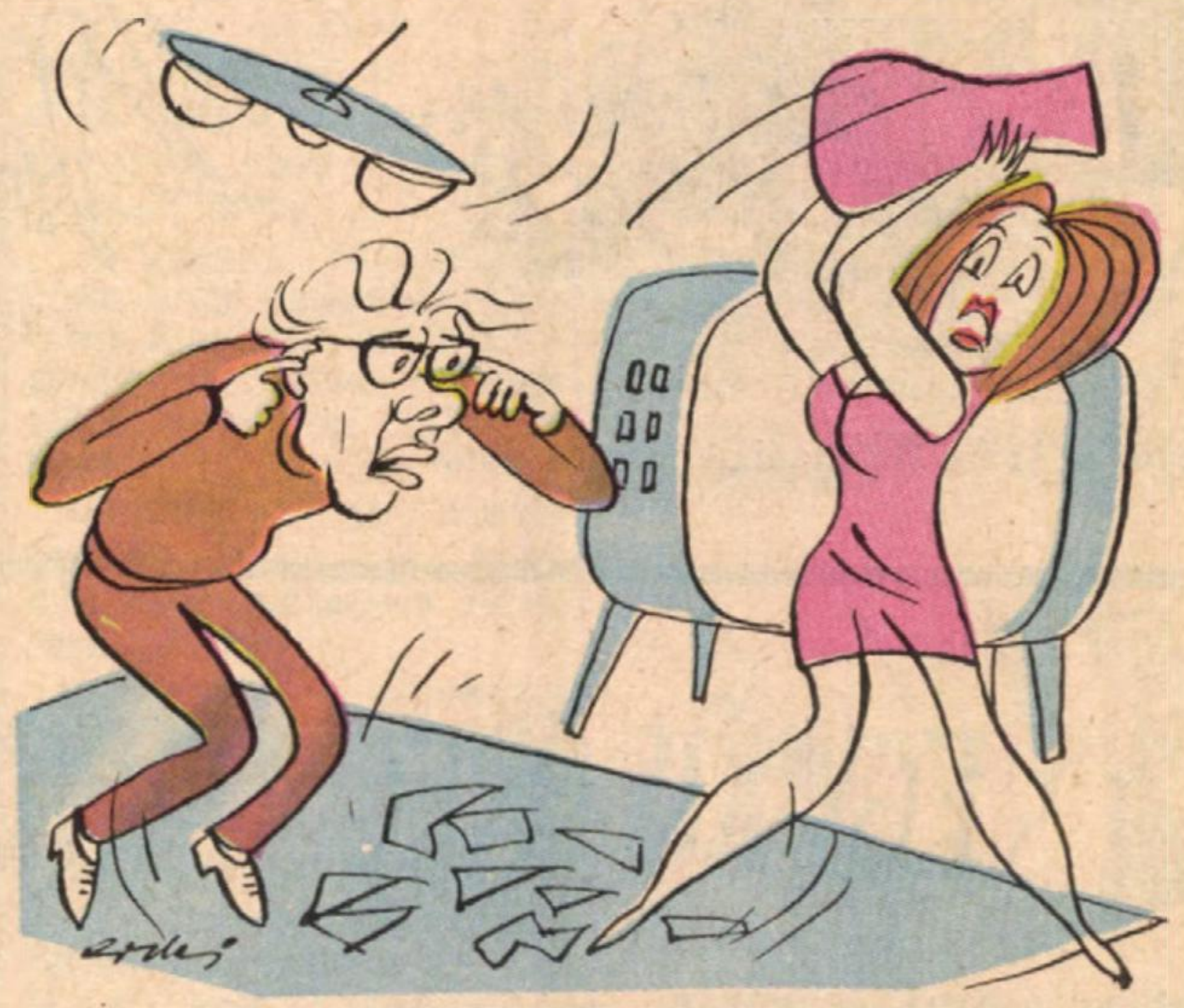

– VIII. Henriket.

Várnai György:

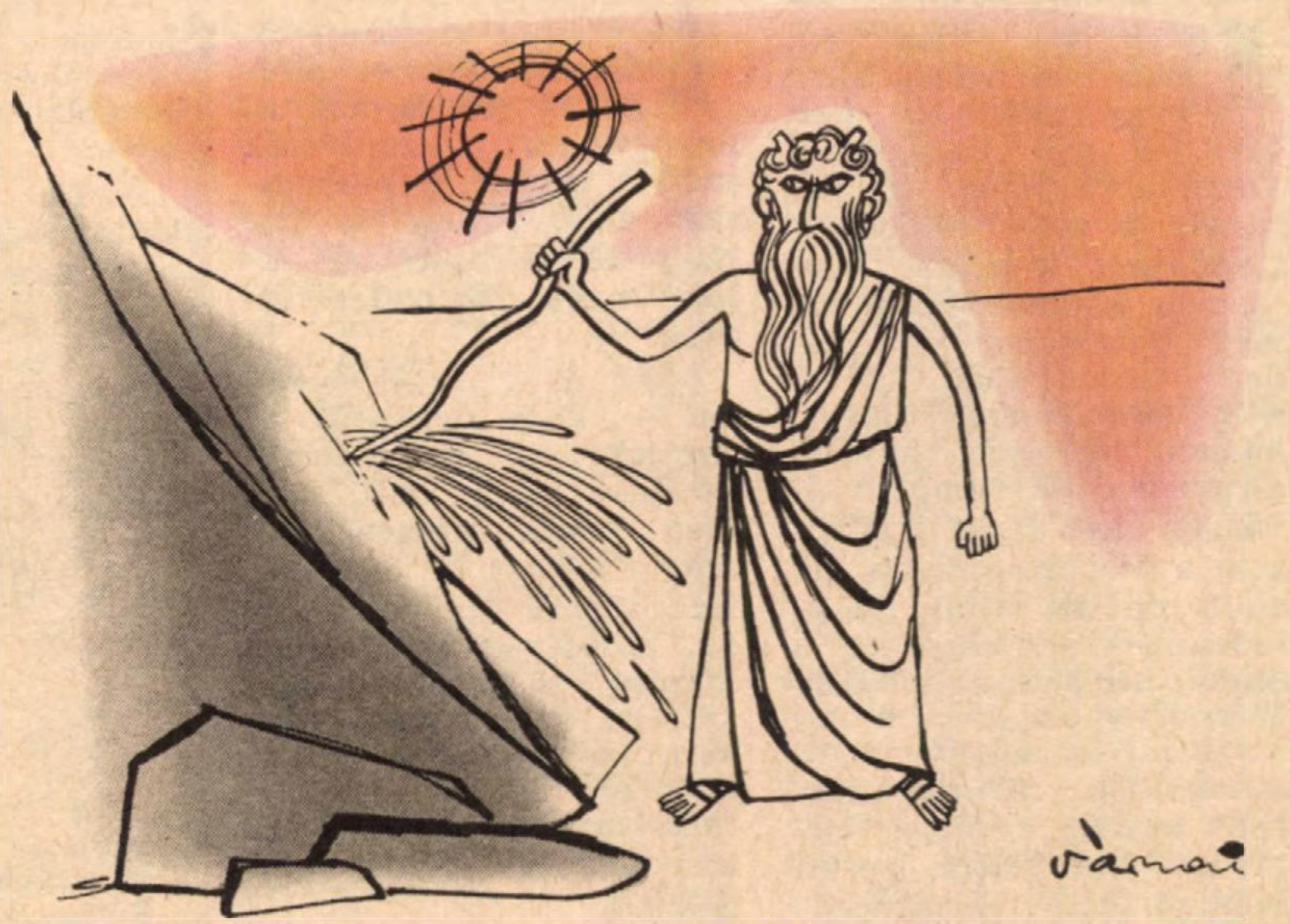

– Mózest. Ő vizet tudott fakasztani a sziklából. Nálam pedig nem működik a vízvezeték.

SZILÁNKOK

PERPATVAR

Csak fiatal házaspárok veszekedjenek. Idős korban már nem olyan édes a kibékülés.

ANYA

— Négy felnőtt lányom van. Mind a négyet felneveltem, férjhez adtam, és segítettem nekik, hogy el tudjanak válni. Egy szülőtől igazán nem lehet többet kívánni...

LÓ

Befejeződött a Mezőgazdasági Kiállítás. A pesti ember ezek után, ha lovat akar látni, kénytelen kijárni az ügetőre.

KATASZTRÓFA

— Előbb az asszonyok és a gyermekek meneküljenek! — kiáltotta a jegyszedő egy unalmas film bemutatóján.

ÉJFÉL UTÁN

Dűlöngélő, erősen ittas férfi botorkál egy taxihoz. Beszól a sofőrnek:

— Vigyél a lakásomra, pajtás!

— Hol lakik? — kérdi a vezető.

— Ha ezt tudnám, cimbora, akkor gyalog is elmennék!

FÉLELEM

Z. annyira fél az öregségtől, hogy még becsületben sem szeretne megőszülni.

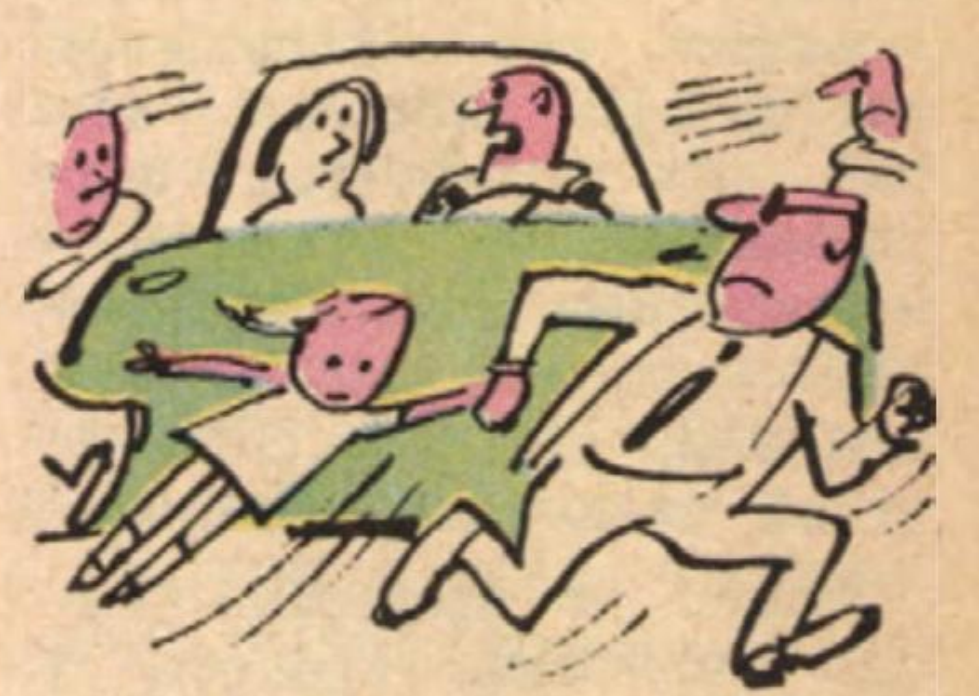

NÉZŐPONT

— Csak mennek ész nélkül, száguldanak, mint az őrültek — közölte a napokban felháborodottan véleményét egy autóversenyző a gyalogosokról.

Galambos Szilveszter

IRIGYSÉG

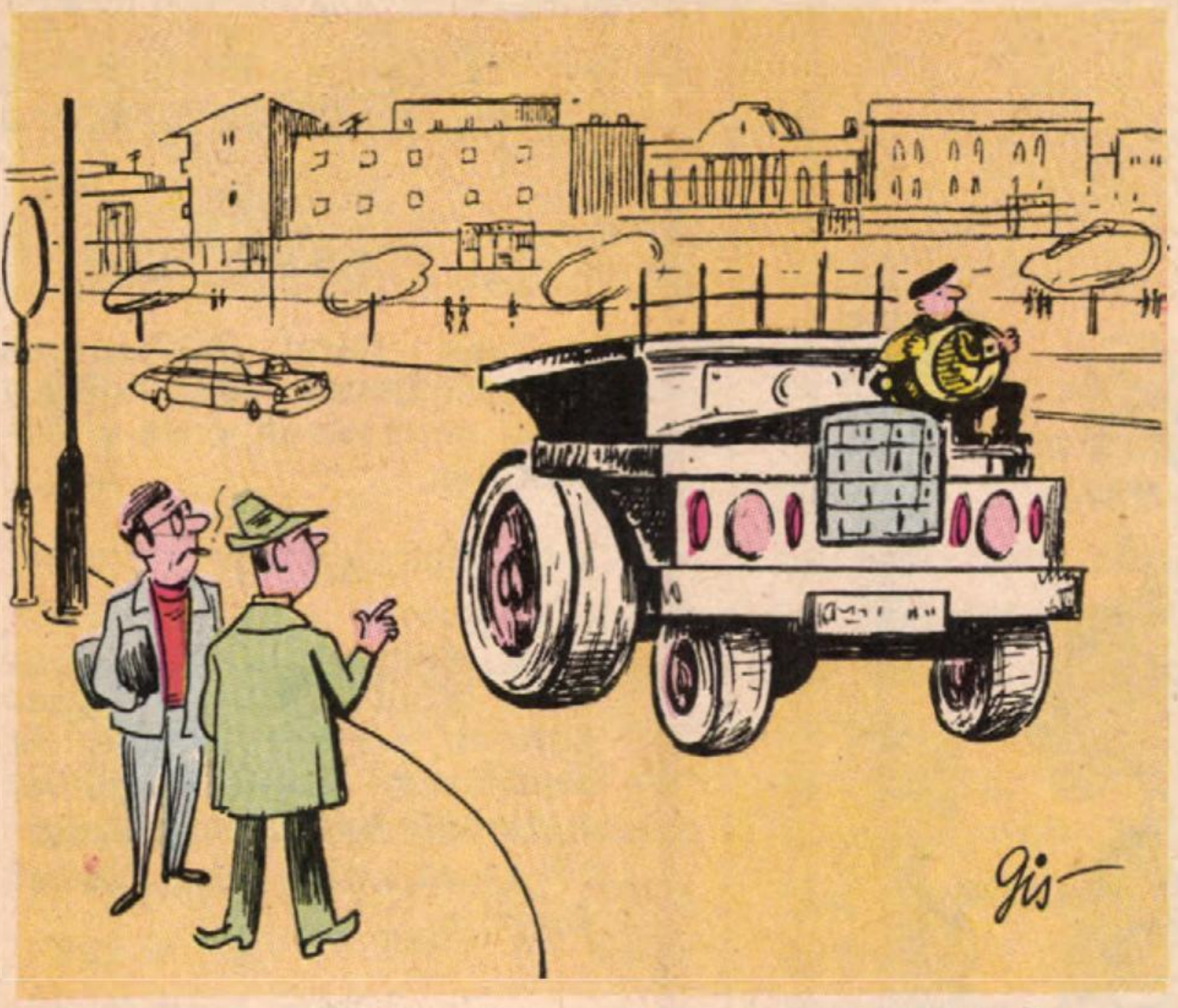

– Mondja, miből telik ennek dömperre?

OKOSKODIK PALIKA

Jó lángost süt Eszter néne,
azon töröm fejem,
feleségül vehetném-e,
lenne-e a nejem?

Csapnánk lagzit, igen nagyot,
csak az a bökkenő,
hogy még csak hatéves vagyok,
és negyvenéves ő.

E. Kovács Kálmán

ŐSZI BAROMFIVÁSÁR

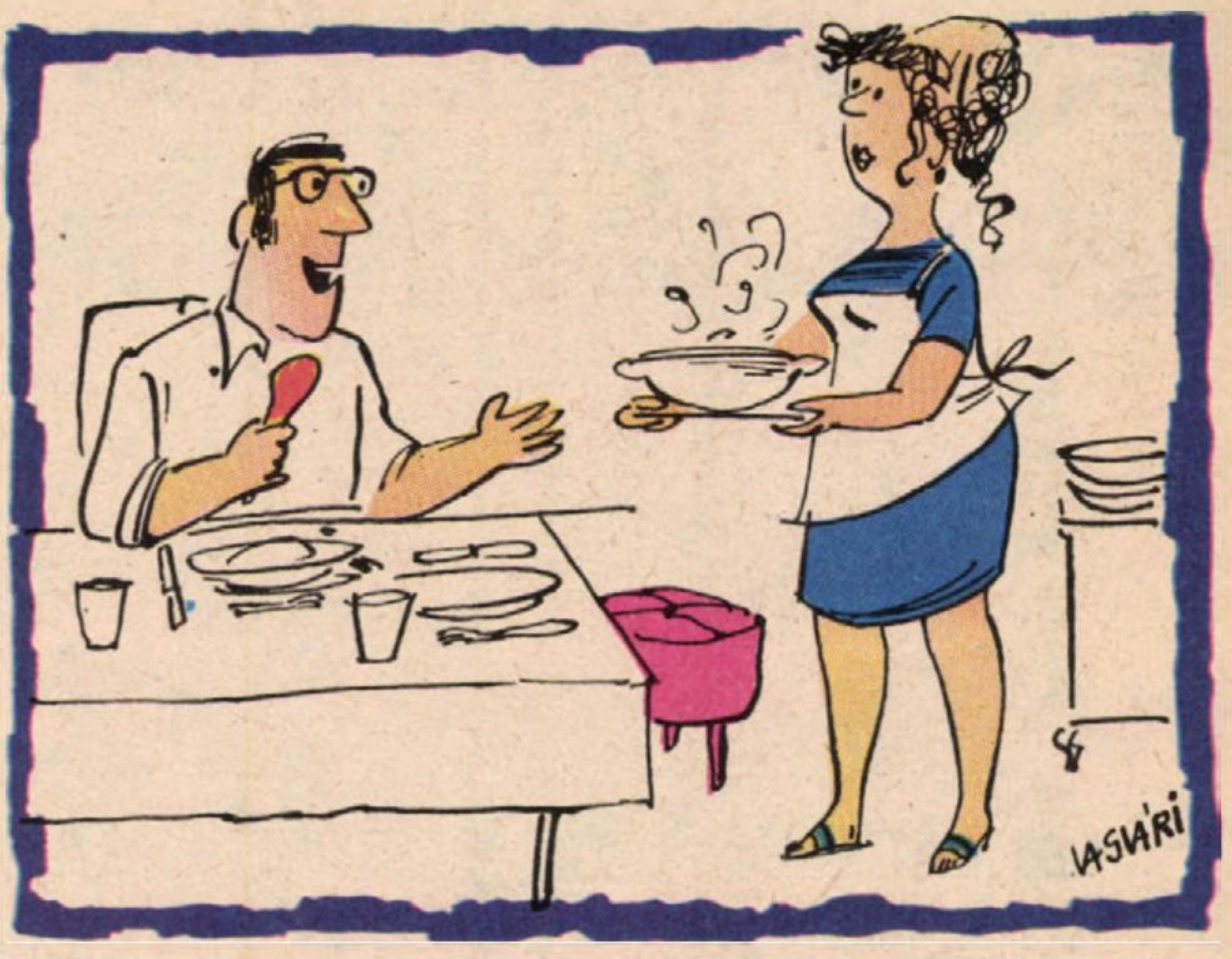

– Remek! 4500 tonnánál 15 milliót takarítunk meg!

GAZDAG FALU

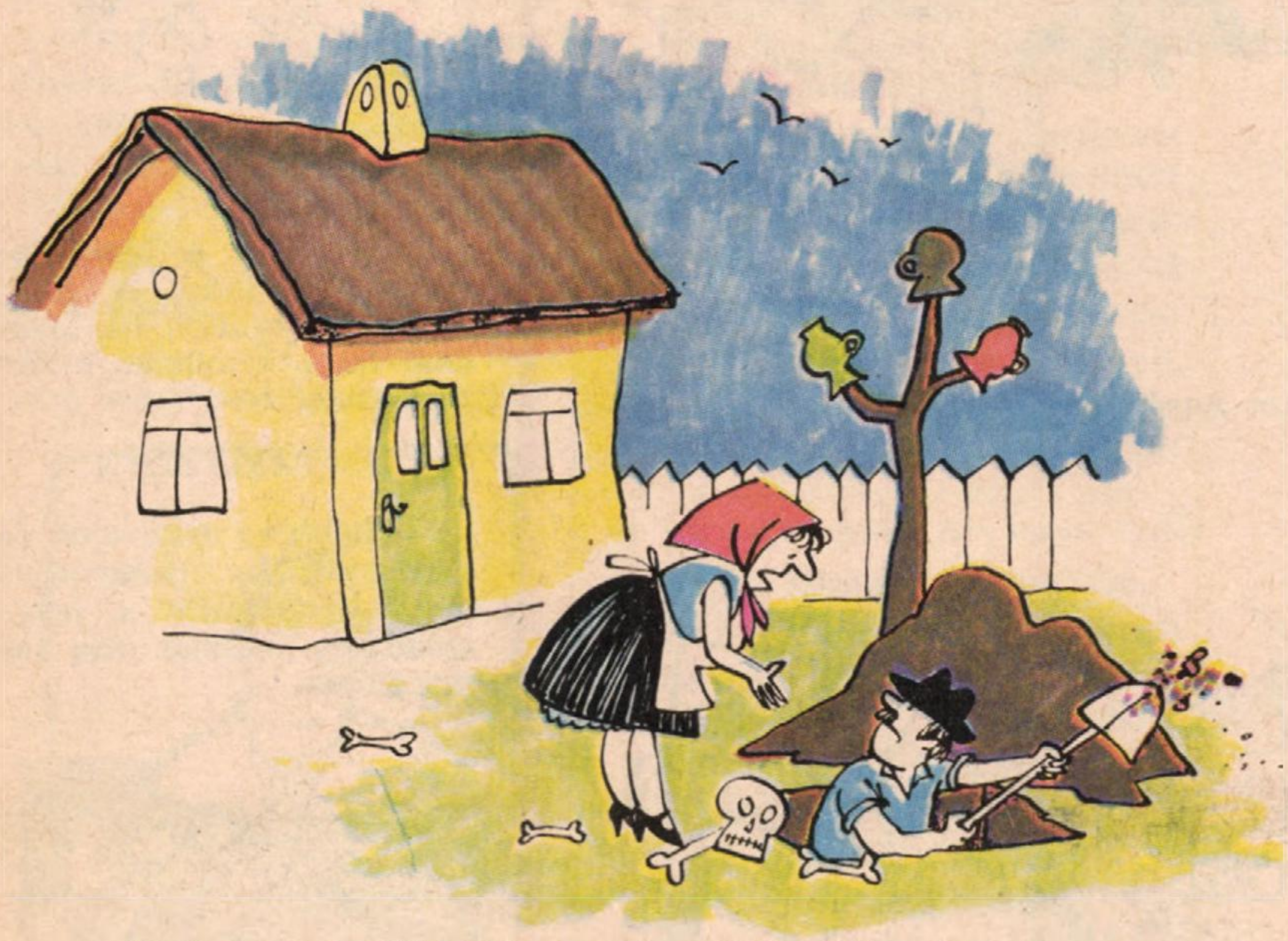

– Csak ássál tovább! Még annak a kódis Balognénak is van avarkori ékszere!

EZ IS MEGOLDÁS

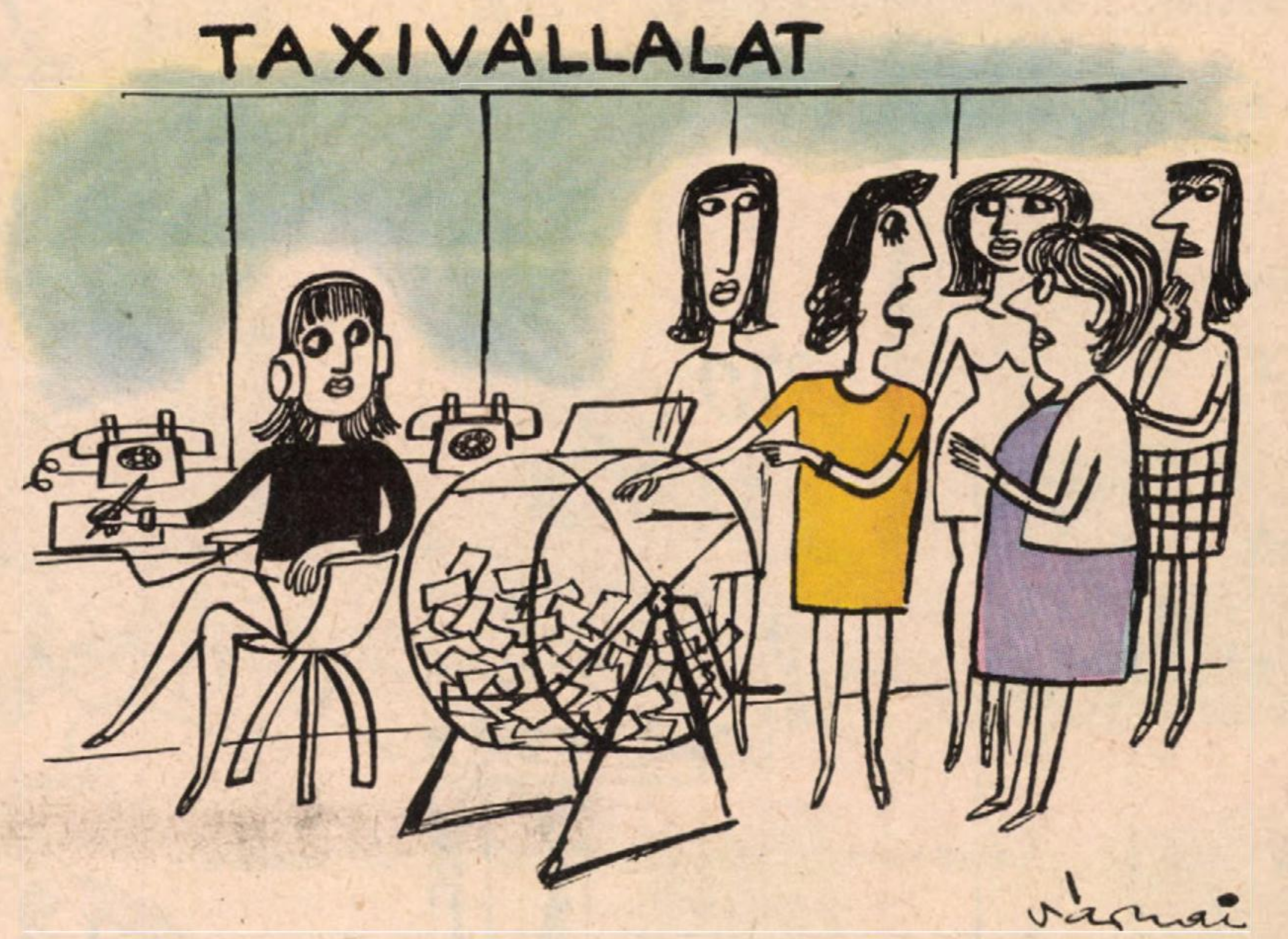

– Most kisorsoljuk, hogy a beérkező hívások közül melyiknek küldünk taxit . . .

EGY KIS ÖREG NAPLÓJÁBÓL

Azt kérdi tőlem a múltkoriban az egyik, hatvan és Matuzsálem közötti korú ismerősöm, hogy.

— És mit szólsz ehhez a mai fiatalsághoz? Hát nem kétségbeejtő?

— Micsoda? — érdeklődtem.

— A léhaságuk! A komolytalanságuk — csapott az asztalra. — Itt van mindjárt az én két unokaöcsém. A Sanyi meg az a Lajcsi gyerek. Ott ülnek, sustorognak órák hosszat egy kocsiderék magukfajta kócossal abban az istenverte eszpresszóban, mindenbe belebeszélnek, mindent jobban akarnak tudni — meglásd, öregem: nem is viszik ezek soha, semmire!

Ebben a szempillantásban visszakanyarodott a fantáziám abba az időbe, amikor a Petőfi Sanyi, meg az a Jókai-gyerek volt a mai fiatalság, ott ültek, sustorogtak órák hosszat abban az istenverte Pilvax kávéházban, mindenbe belebeszéltek, mindent jobban akartak tudni, és csodálatosképpen valahogy mégiscsak vitték valamire.

Hiszen jó, tudom én: más idők voltak azok, nagy idők! És most ezek a mai fiatalok is visszakanyarodnak egy parányit a nagy elődökhöz. Legalábbis külsőleg. Busa magyar körszakáll a divat, meg honfibúnak ereszkedett harcsabajusz. Néha még meghökkenek ugyan, amikor egy-egy, hajdani történelemkönyvemből kivágott, dicső fejjel találkozom a Mechwart-ligeti fák alatt, de azt szinte megszoktam már, hogy itt, a Bimbó úti önkiszolgálóban, Wesselényi, az árvízi hajós, és Kont, a kemény vitéz, sorbaállnak szalámiért. Hanem tegnap, a Kapás utcában, szembejött velem Bethlen Gábor farmernadrágban és gumit rágott

Jaj, csak ezt az egyet ne tegyétek velem, honfiak!

Az viszont merőben elhamarkodott és elfogult értékelés, hogy az úgynevezett tizenévesek csak a mának, a pillanatnak élnek. Hogy se komoly céljuk nincs, se valami szép, bolondos álmuk.

Mert itt van — teszem azt —, hogy messzebb ne menjek: az én kislányunokám. Még csak egészen kezdő tizenéves és ehhez képest a legféltettebb kincse egy Jenni nevű, szépséges, olasz származású hajasbaba. Most szünidő van, tanulni nem kell, hát ennek a Jennibabának a tündérszőke, műselyem haját fésüli az unokám, úgyszólván egész délelőtt.

Délután azonban tévét néz. A Tenkes kapitányát, a Cicavíziót, de főleg és elsősorban a legújabb slágerek érdeklik. És mindezek együttes hatása alatt a múlt héten azt közölte velünk, hogy:

— Én legszívesebben fodrász lennék. Vagy táncdal-énekesnő. Majd kis gondolkodás után hozzátette:

— De esetleg mind a kettő. Nappal fodrászkodnék, este énekelnék.

Na ugye? Mit mondtam? Nappal fodrászszövetkezet, nyereségrészesedéssel, este tévészereplés, külföldi fesztivállal, sőt esetleg világhírrel.

Van itt, kérem, komoly cél is, meg szép, bolondos álom is.

Persze, ezek a célok és álmok a múló idővel némileg módosulnak. Például a fiú unokám szemei előtt, hatéves korában — mint egyesült életcél és vágyálom — a mozdonyvezetői pálya lebegett. Ma ötös szorgalmi jegyű gimnazista, de az idő tájt a szorgalom ismérvei úgyszólván csak nyomokban voltak vele kapcsolatban észlelhetők. Így aztán nem is voltunk túlságosan meglepve, amikor az első iskolaév legelső napján azzal jött haza, hogy:

— Én soha többet nem megyek oda.

— Az iskolába? Miért?

— Mert ott semmit se szabad. Se beszélgetni, se mocorogni és mindenféle más kellemetlenségeket is mondanak.

— Például?

— Eddig, az óvodában csak játszottunk, de most már nagy fiúk kezdünk lenni és meg kell tanulni írni, olvasni, számolni . . .

— Hát persze! Azt egy mozdonyvezetőnek tudni kell!

— Akkor inkább az se legyek.

— Hanem? Mi szeretnél lenni?

— Az, ami a nagypapa. Nyugdíjas.

Zágon István

SZISZIFUSZ

HEGEDŰS,
SZŰR-SZABÓ,
SAJDIK, BALÁZS-PIRI,
DALLOS, TÓT, CSÁSZÁR,
VÁRNAI RAJZAI

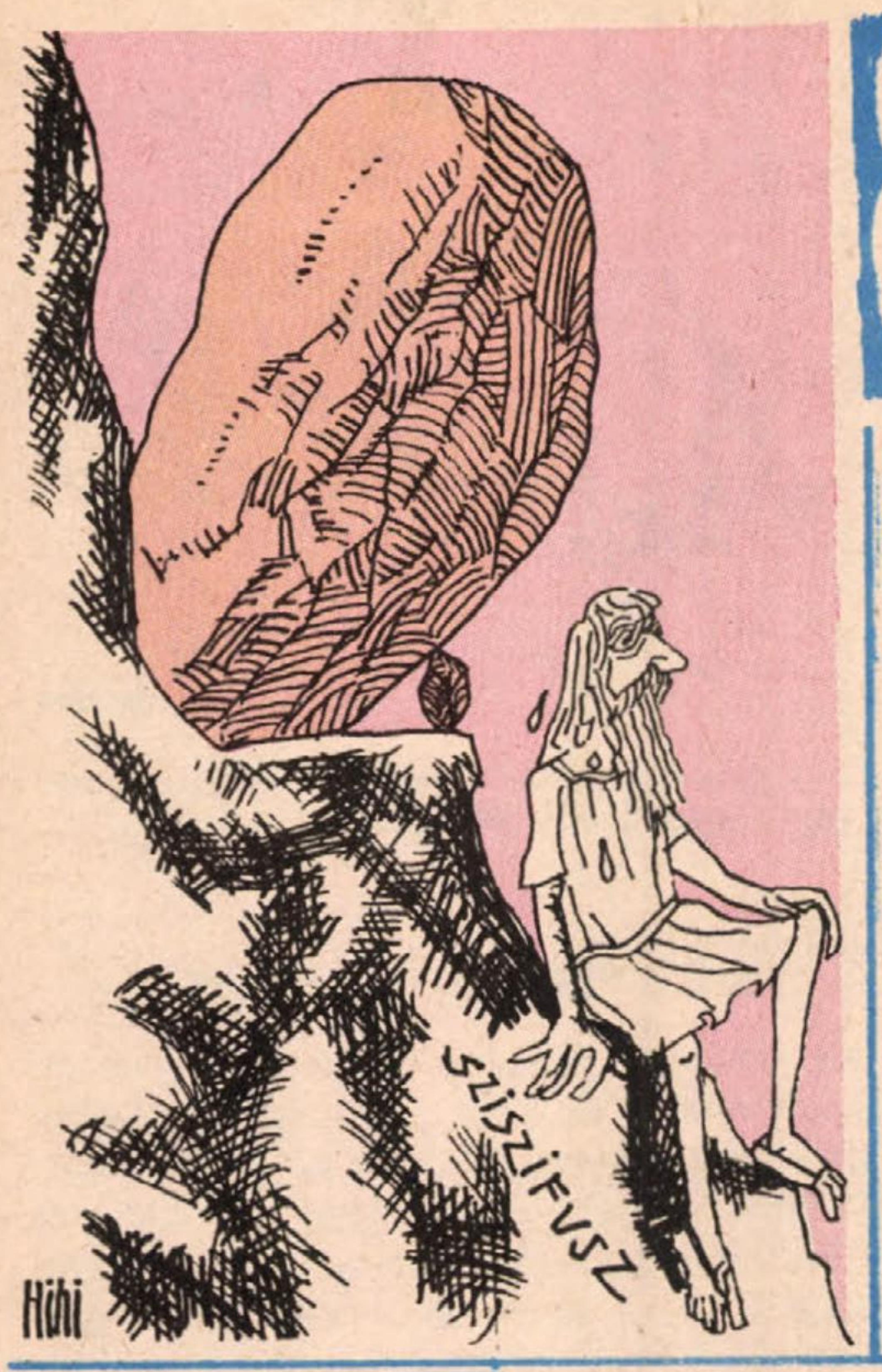
SZISZIFUSZ
Hühi

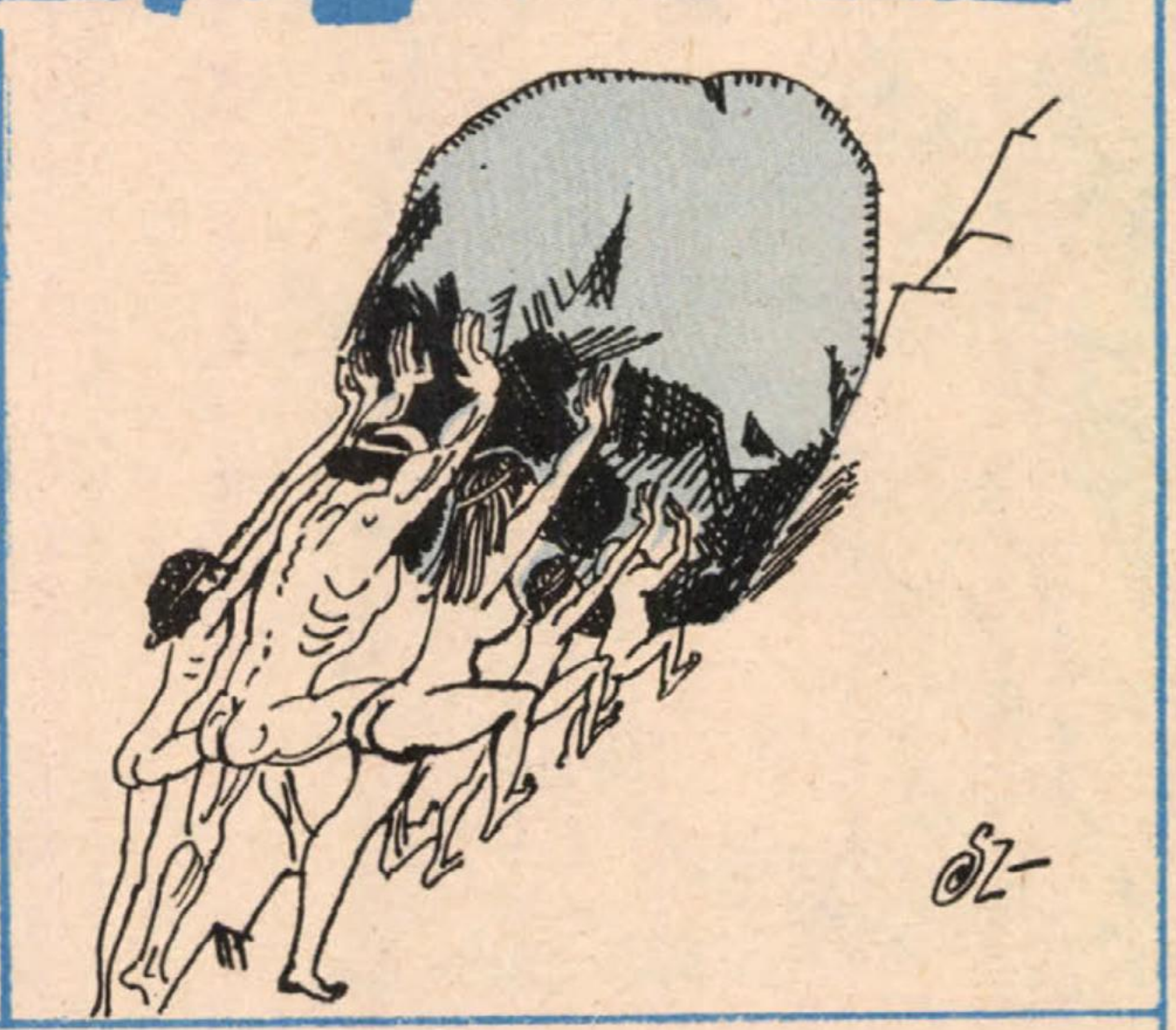

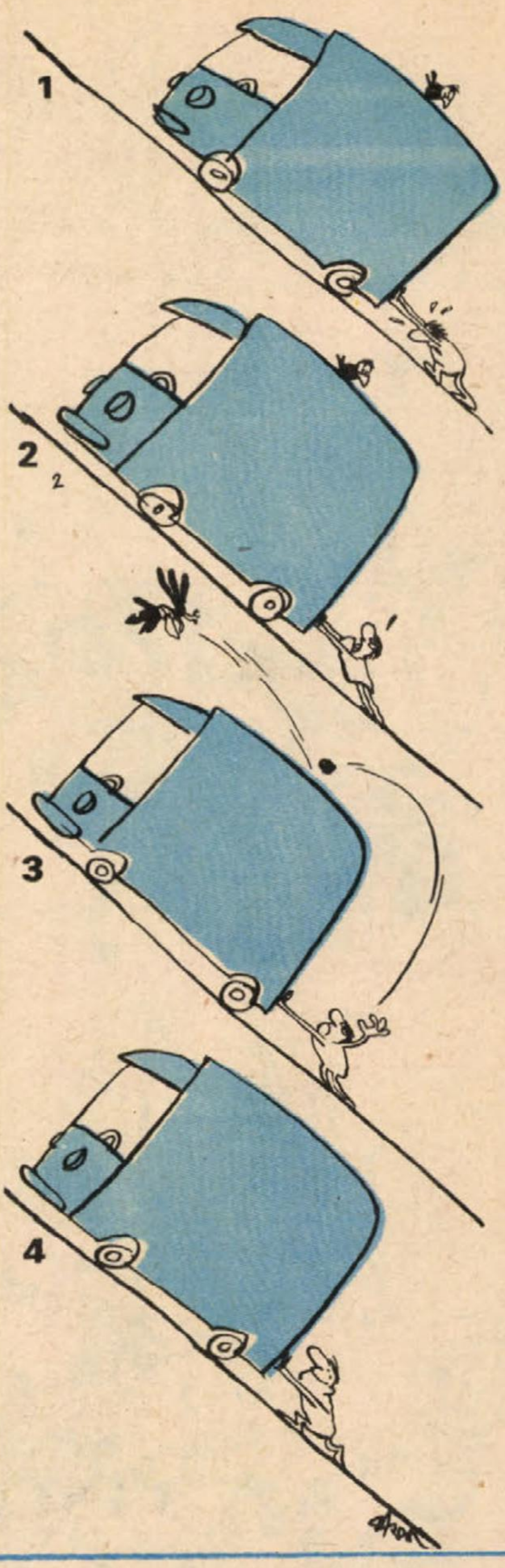

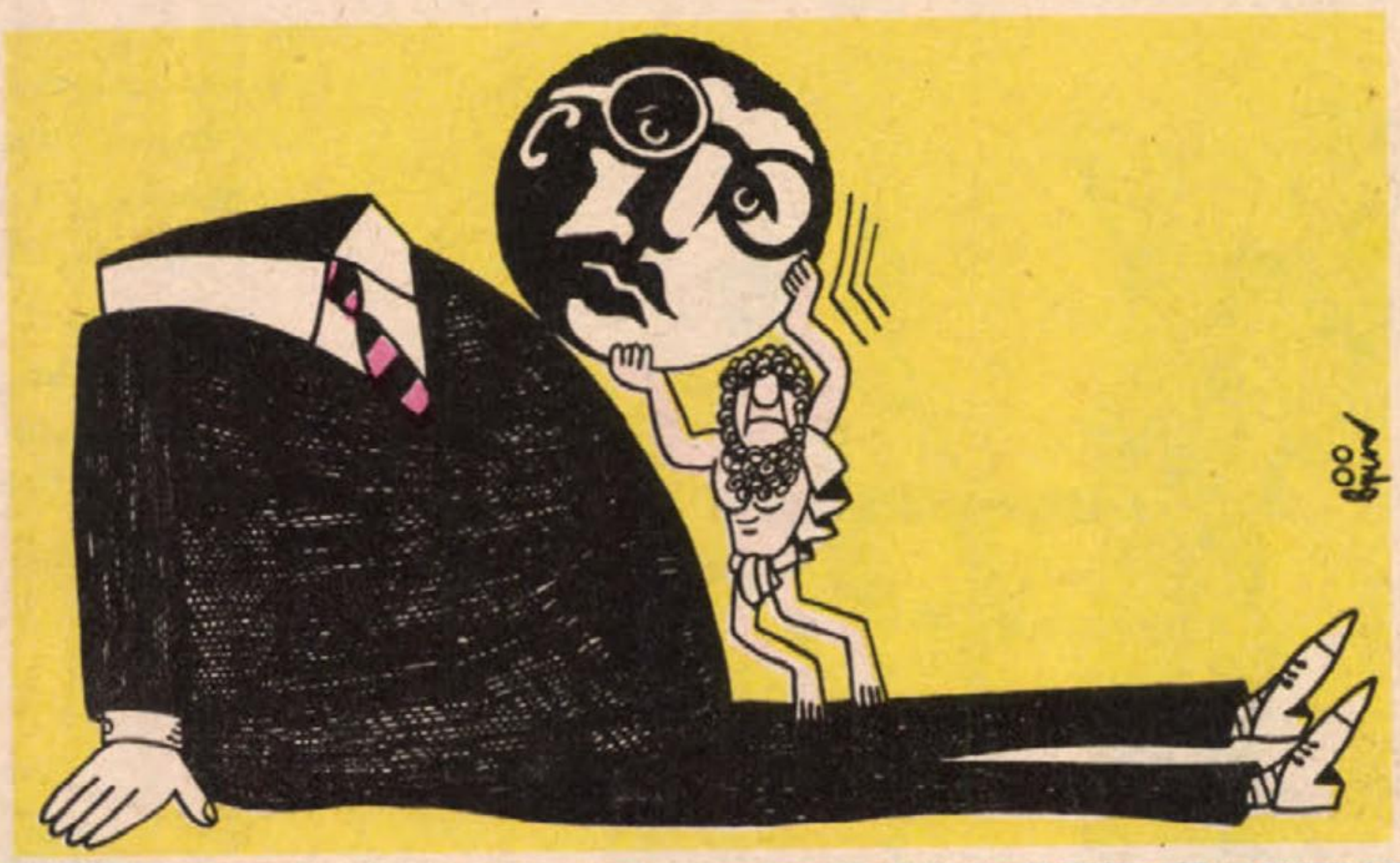

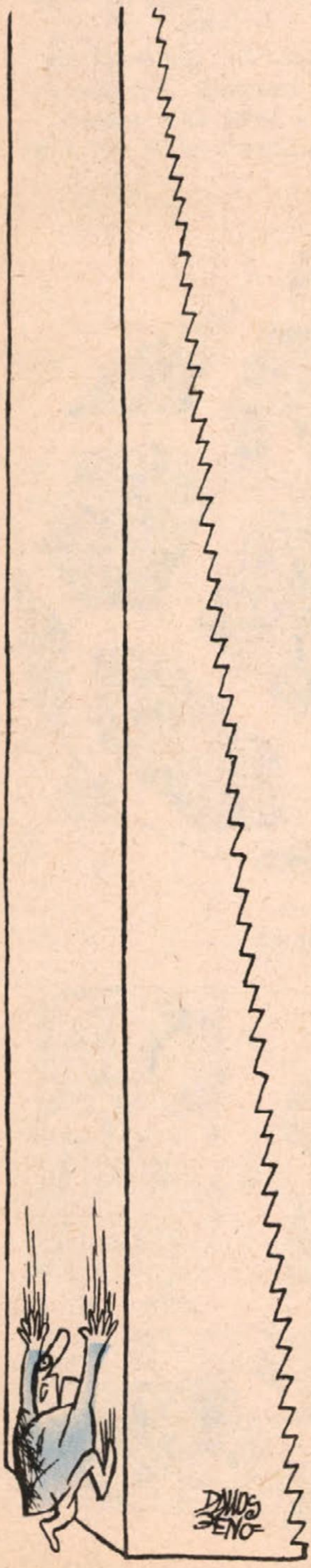
DALLOS JENŐ

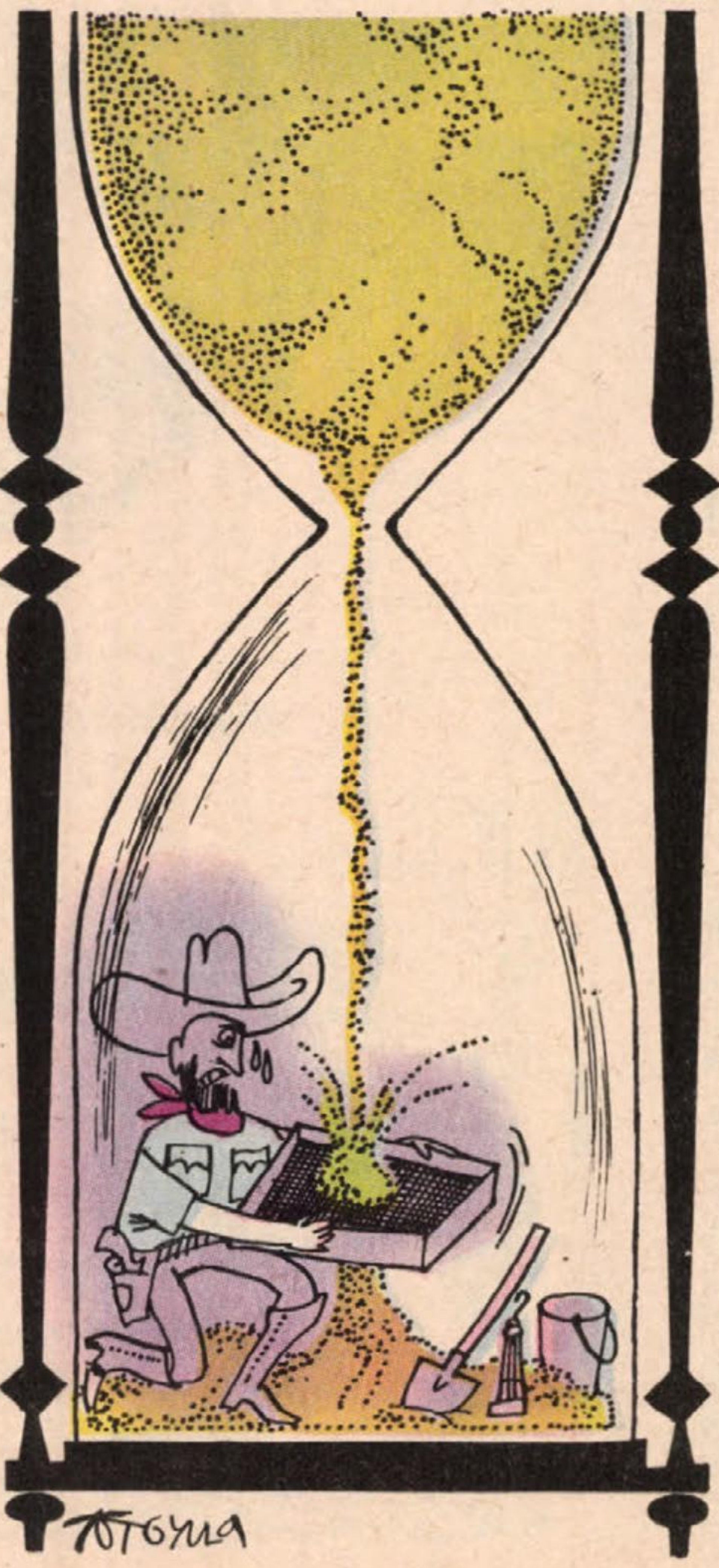

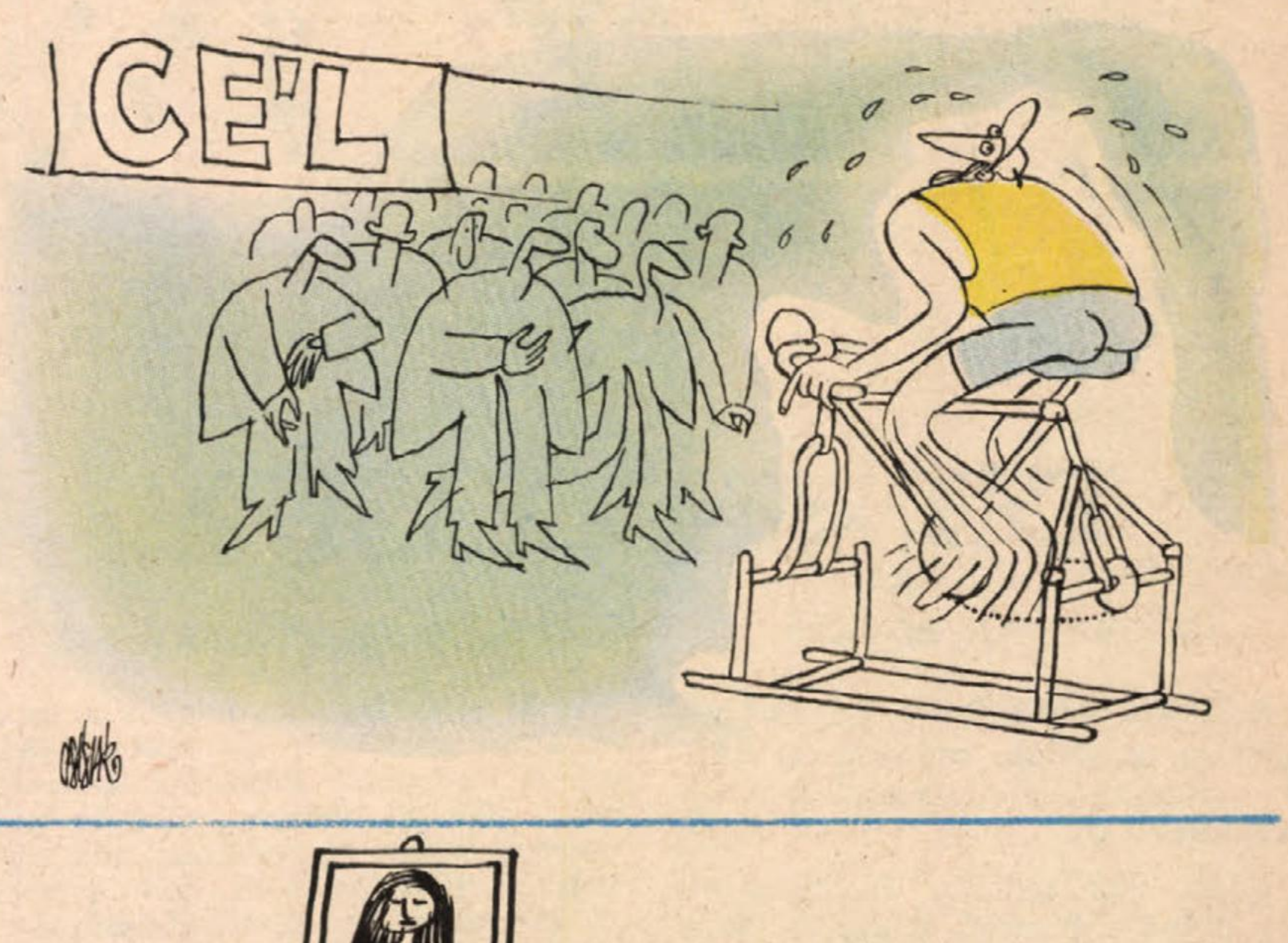

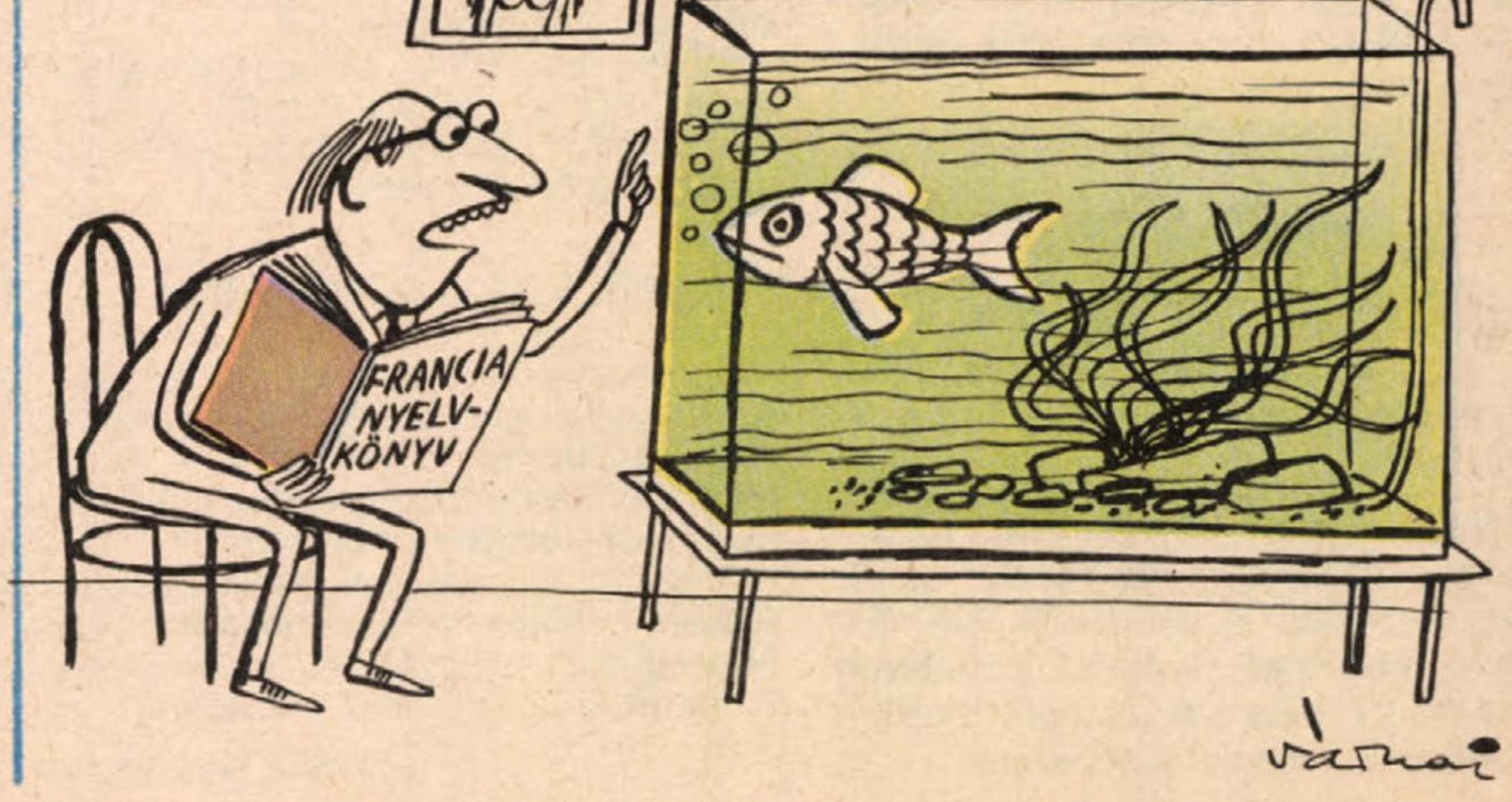
FRANCIA NYELVKÖNYV
várnai

4×1 KRIMI

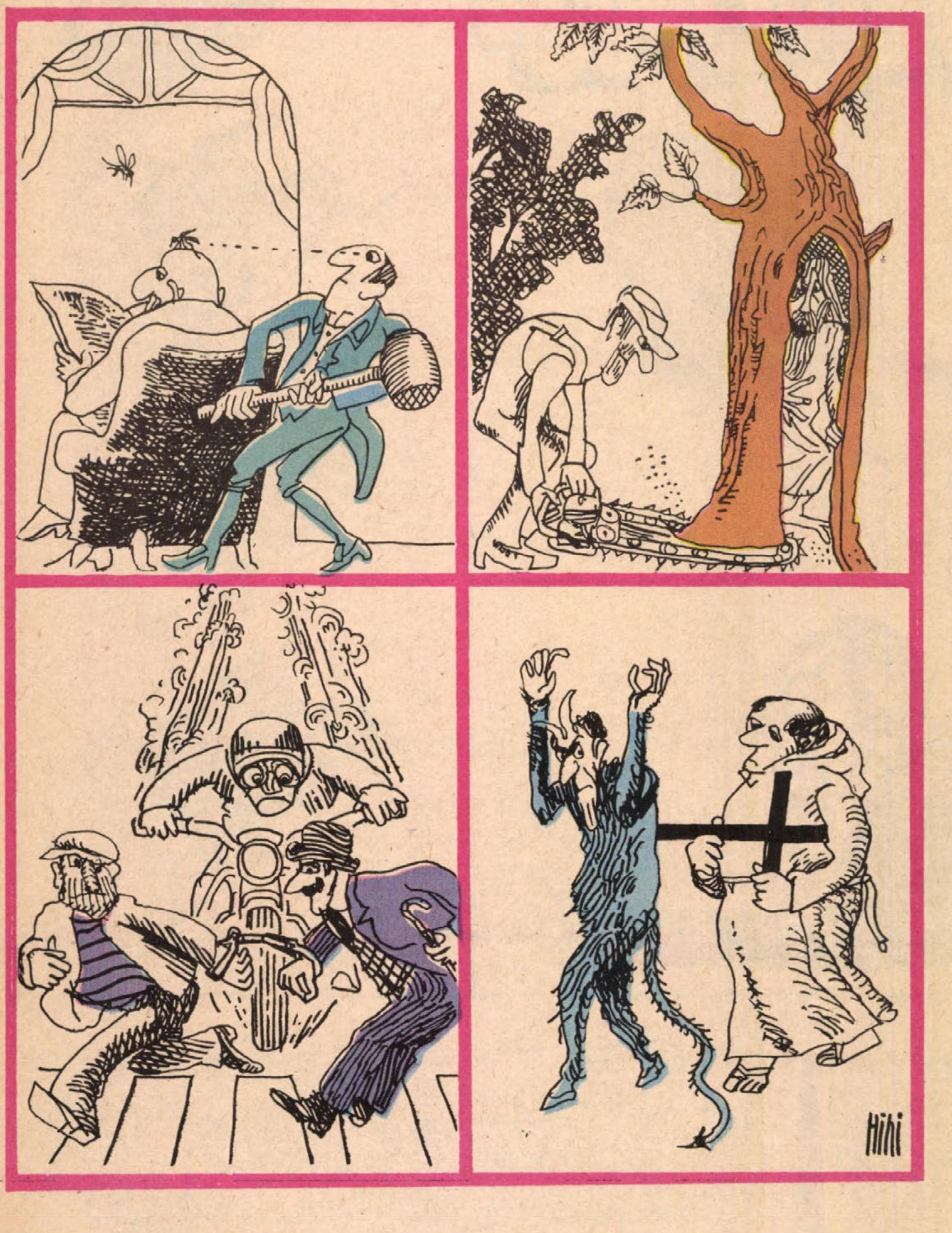

EZT OLVASTAM

MERRE VAN BOVÁR?

A Tükör tévéműsora három helyütt is az alábbi műsorcímet közli: „Klasszikusok tévéfilmen — *BOVÁRYNÉ*”.

Eddig úgy tudtam: Flaubert híres hősnője francia. Kiderült, hogy magyar. Nem is Bovary a neve, hanem Bováry. A végén még kisül, hogy Jókai írta...

HEKTÁR-SÖR

Egyik lapunk hírt ad arról, hogy új sörgyár létesül, s hozzáfűzi: „egymillió *hektár* sört készítenek majd itt”.

Ami azt illeti, eléggé nagy kiterjedésű területen létesülhet ez a gyár... Addig is érdeklődéssel várom a likőripari vállalat jelentését arról, hány katasztrális hold Triple-Sec-et arathatunk jövőre.

A SZÜKSÉG GYÜMÖLCSEI

A Magyar Nemzet szerint a jobb Balaton környéki gyümölcsellátáshoz a következő feltételek kellenének: „Ha a Balaton környékének mezőgazdasági nagyüzemeiben megvolna a helyhez mért, kellő termelő szorgalom, *a kereskedelmi szervekben a szükség* és a piaclehetőségek jobb felismerése...”

Miért hiányzik a kereskedelmi szervekből a szükség? Attól tartok, szükségben igazán nincs szükség. Inkább gyümölcsben.

MEGY AZ ELKÉSZÍTÉS

Az Országos Műemléki Felügyelőség sajtókommünikéjéből: „Tervezési osztályunk *elindította* a rom rendezési tervének, valamint állagmegóvási tervének *elkészítését.*”

Miután ily módon az elkészítés elindult, ideje volna *nyelvünk* állagmegóvási tervének elkészítését is megkez... pardon, elindítani.

Timár György

FIATAL HÁZASOK

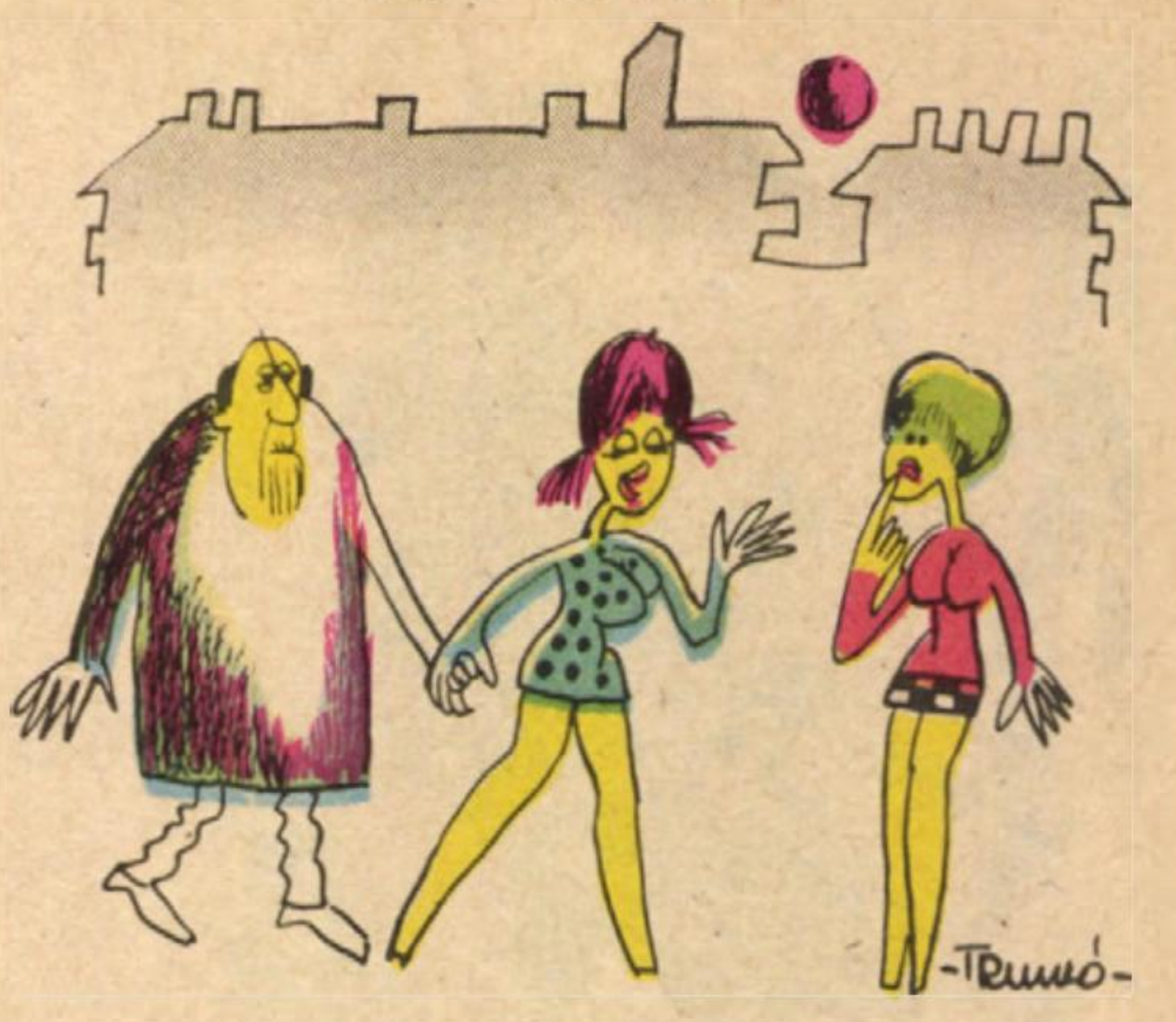

– Jelenleg az én ösztöndíjamból, és a férjem nyugdíjából élünk...

IDEGENEK NE VÁLJANAK

Az UPI-hírügynökség szerint rossz napok várnak azokra az idegen házaspárokra, akik Mexikóban akarnak gyorsan elválni egymástól. Eddig például Juarezvárosban mindössze 24 óra kellett a válási szertartások lebonyolításához. Most kormányrendelet jelent meg arról, hogy megszüntetik az idegenek számára a gyors válást. Ez az intézkedés ugyan súlyos csapás az idegenforgalomra, de hát a törvény az törvény. Eszerint az idegen állampolgárságú válni akaróknak több éves mexikói tartózkodást kell igazolniok.

Nagy baj tehát nincs. Az egymástól elhidegült idegen állampolgárságú házaspároknak mindössze néhány évig kell együtt élniök Mexikóban, és akkor röpke 24 óra alatt elválhatnak.

ÚTKERESÉS

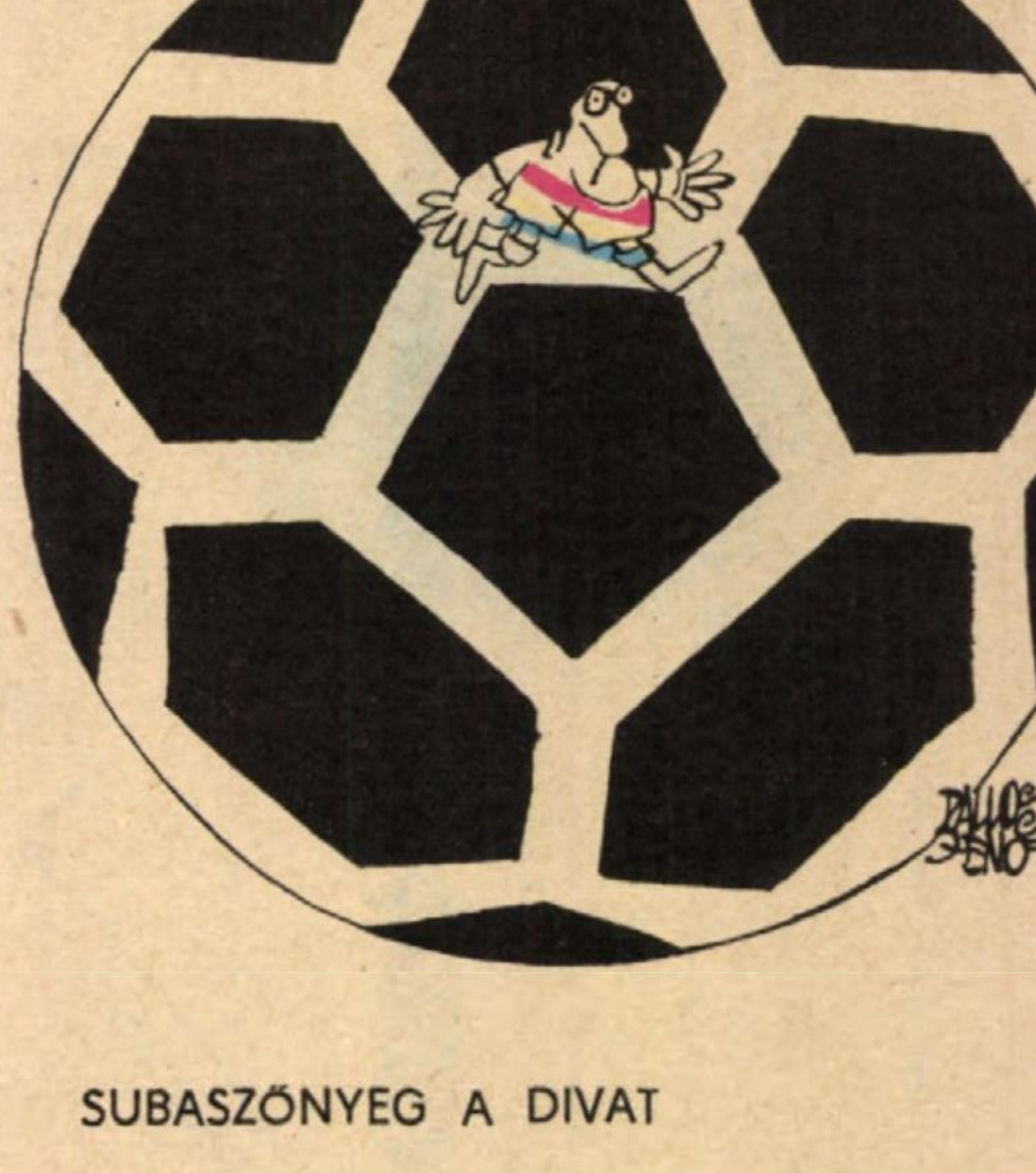

SUBASZŐNYEG A DIVAT

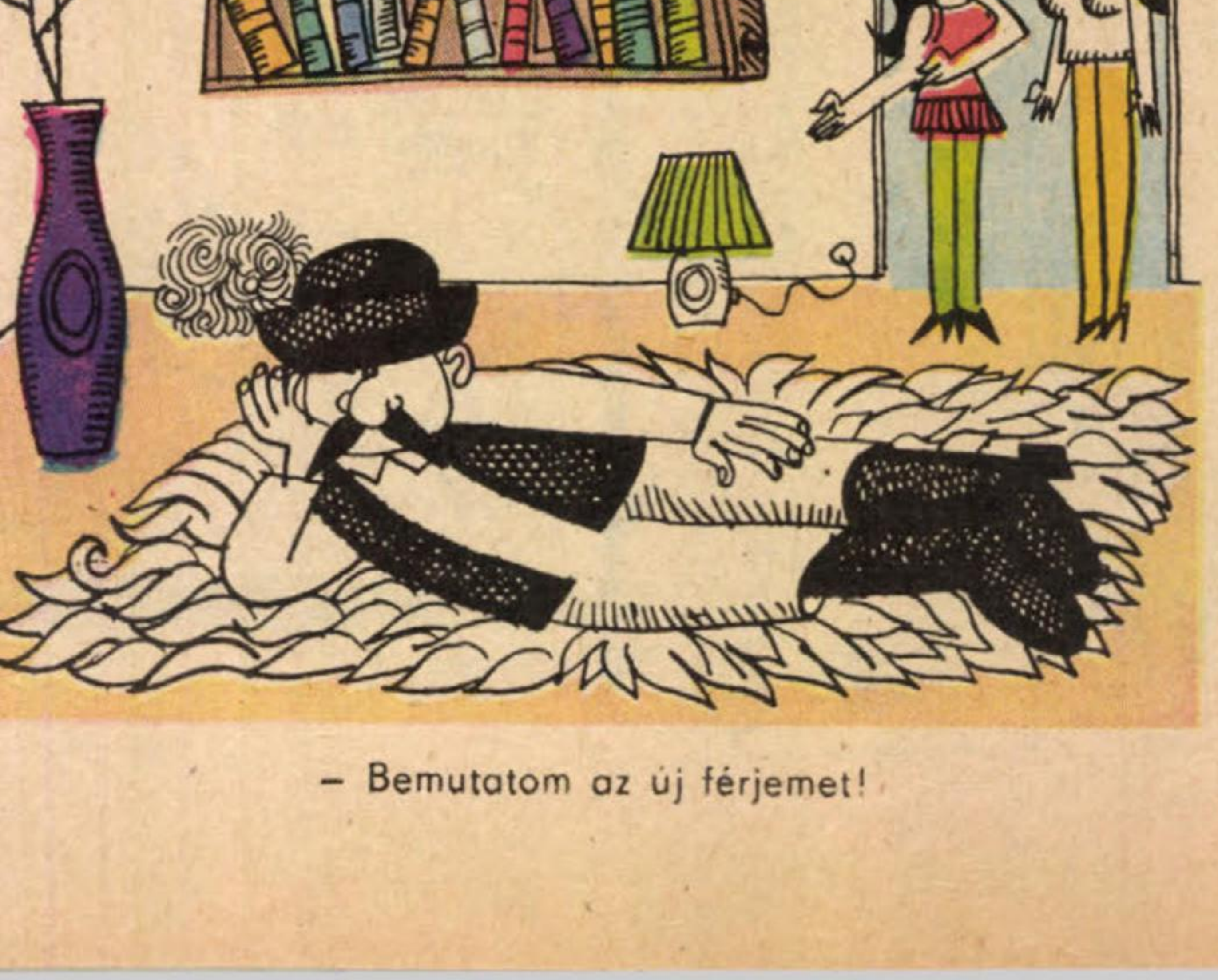

– Bemutatom az új férjemet!

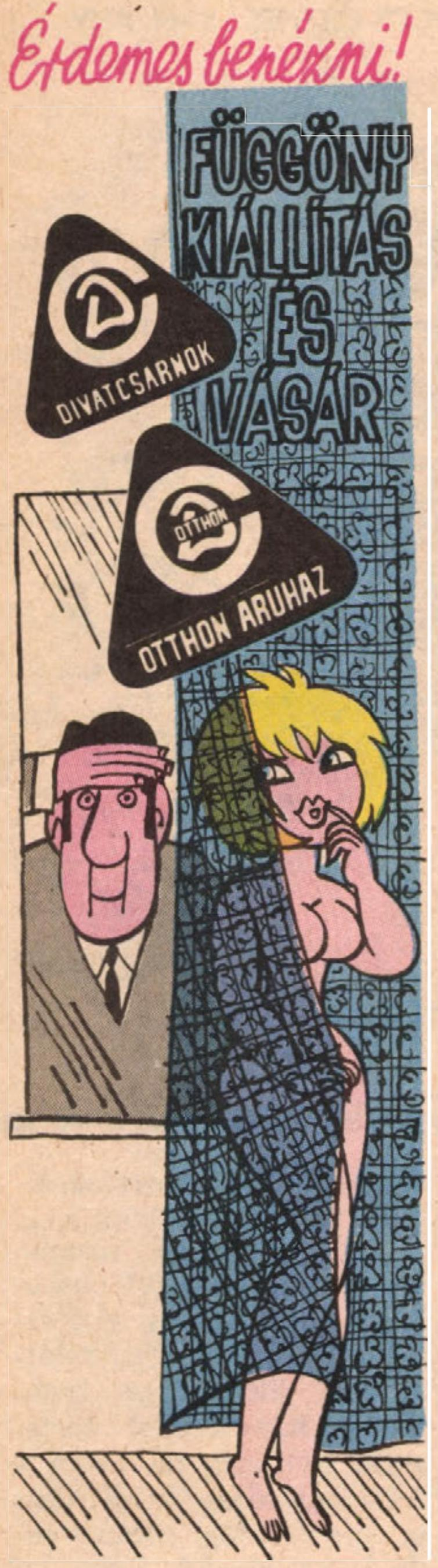
Érdemes benézni!
FÜGGÖNY KIÁLLÍTÁS ÉS VÁSÁR
DIVATCSARNOK
OTTHON
OTTHON ÁRUHÁZ

ALI BABA
hangulatot ad
ALI BABA
KÁVÉ

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

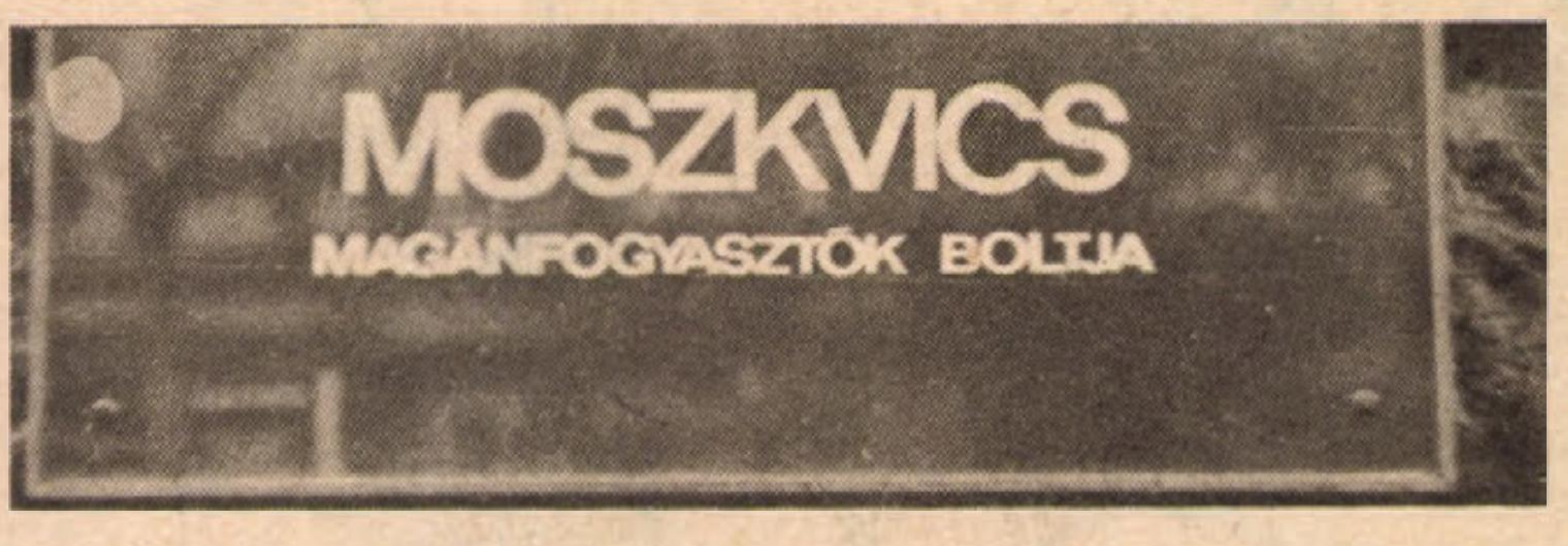
MOSZKVICS
MAGÁNFOGYASZTÓK BOLTJA

Szeretném látni, amint éppen fogyasztják!

(Beküldte: Bánréti Zoltán, Budapest)

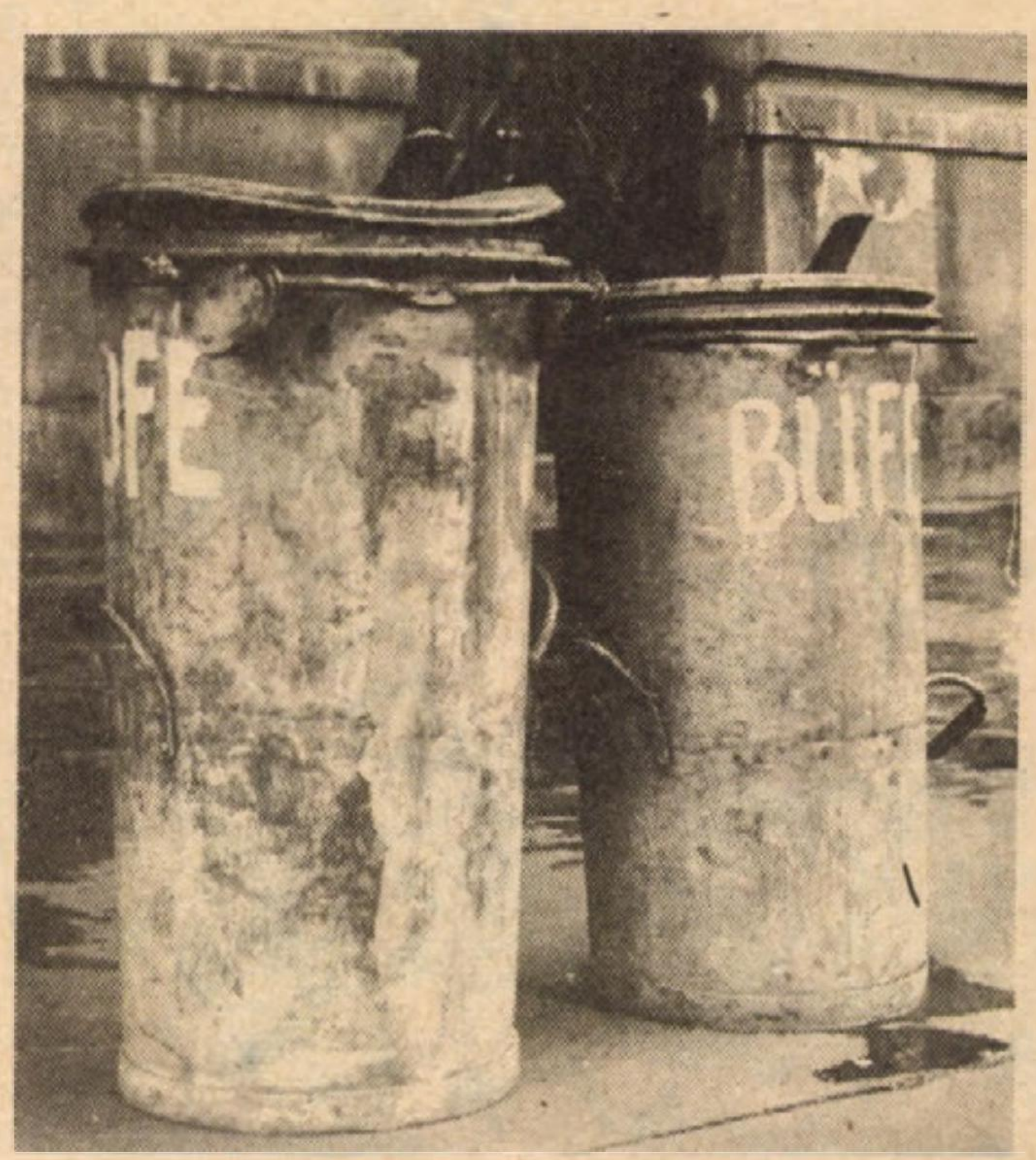

Jó étvágyat!

(Beküldte: Csomor Lajos, Budapest)

FURA FELIRAT

A Veszprémi Vegyipari Egyetem ebédlőjének a bejáratánál olvastam az alábbi feliratot:

„SZOMBATON A VACSORÁT HIDEGBEN ADJUK KI."

Eszerint mindenki vigyen magával télikabátot?

(Beküldte: K. E. Debrecen)

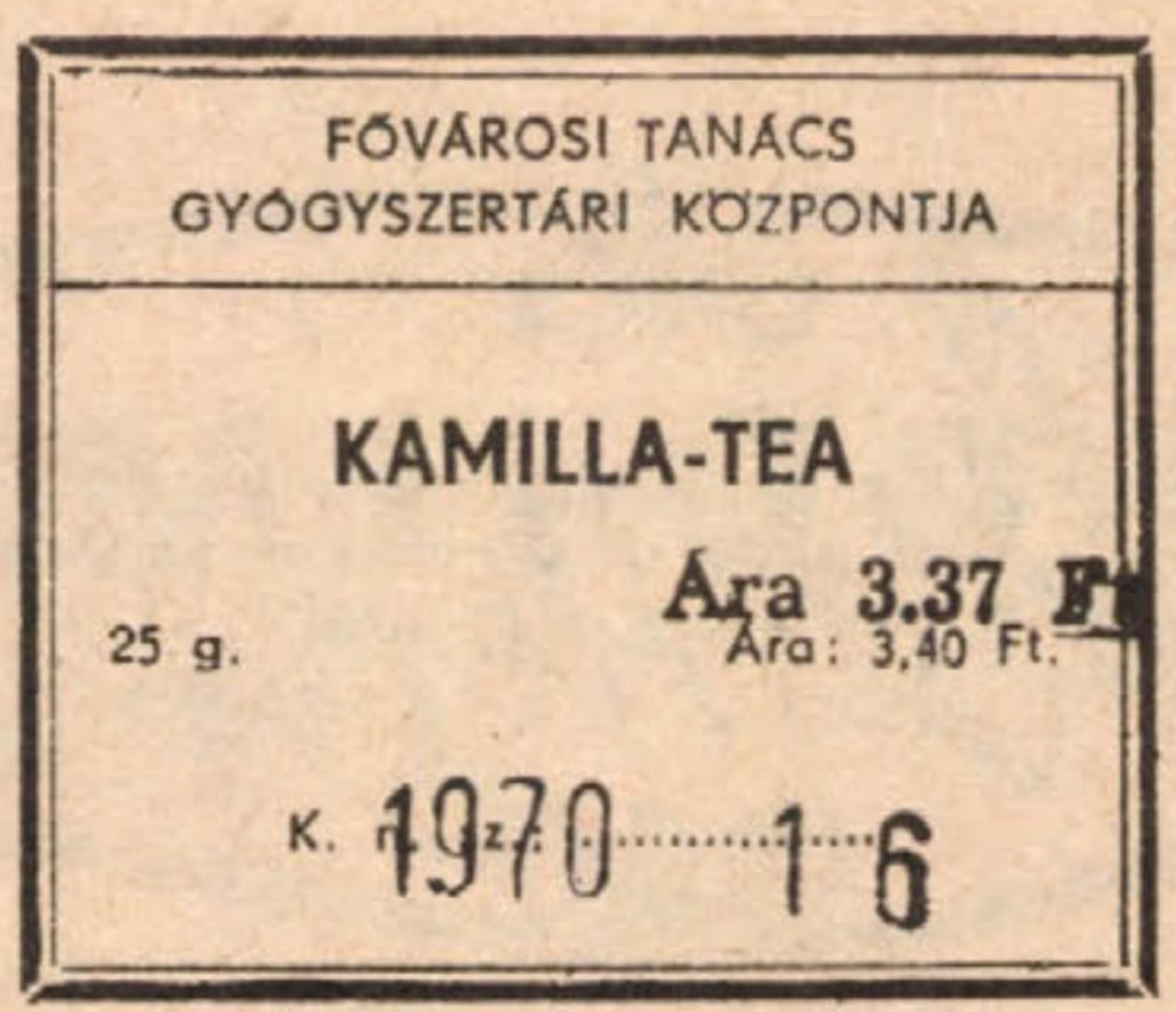

FŐVÁROSI TANÁCS
GYÓGYSZERTÁRI KÖZPONTJA

KAMILLA-TEA

Ára 3.37 F
25 g. Ára: 3,40 Ft.

K. 1970 1 6

Rendkívüli árleszállítás! Három fillérrel olcsóbb lett a kamilla-tea!

(Beküldte: Solti Péter, Budapest)

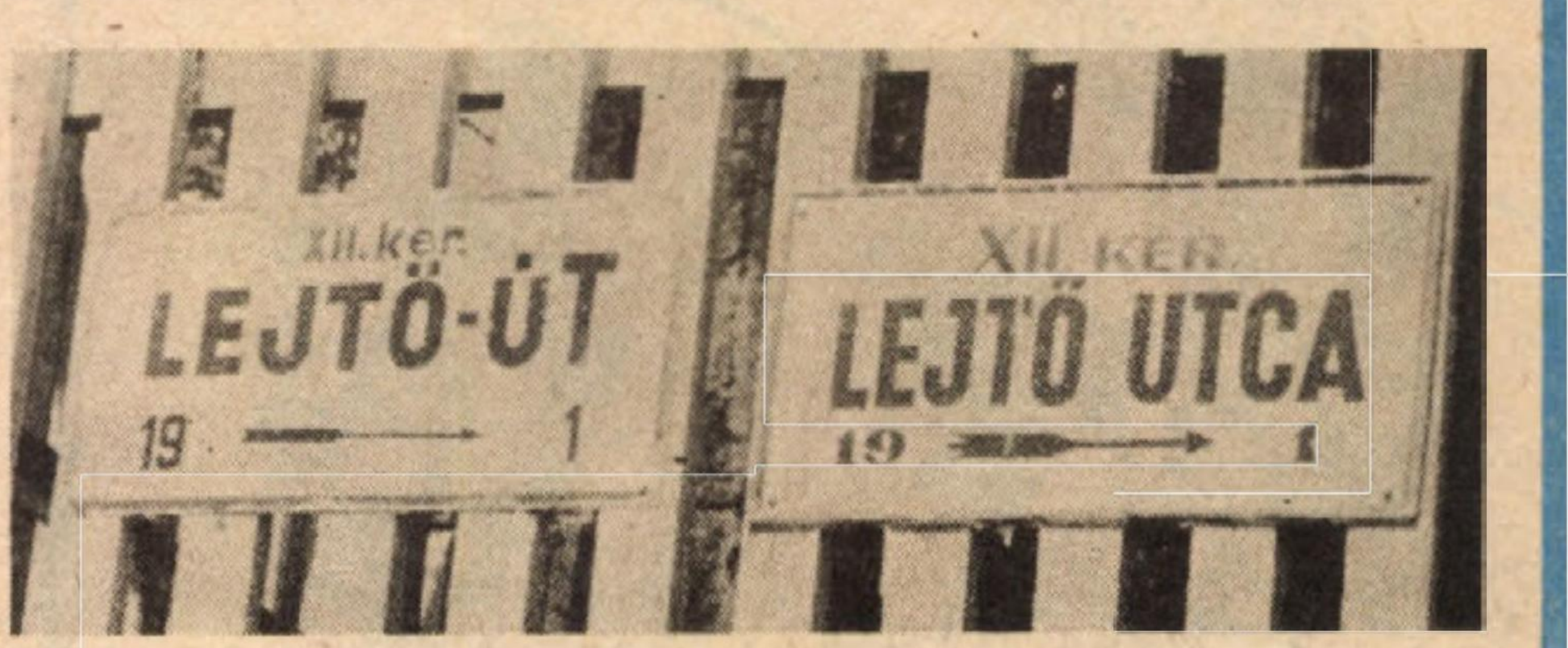
XII. ker.
LEJTŐ-ÚT
19 1
XII. KER.
LEJTŐ UTCA
19 1

Hát most út vagy utca?

(Beküldte: Gregus János, Budapest)

APRÓ, RÍMES TÖRTÉNETEK

KÉT ASSZONY A VÁLÓPERES BÍRÓSÁG FOLYOSÓJÁN

„...mindennap berúgott, s ütött-vert, ahol ért!
Elválok tőle hát... És maga is ezért?"
„Ellenkezőleg: hónapszám hozzám se ért..."

NOMEN EST OMEN

Egy vendéglői étlapon
Olvastam az Oktogonon:
„Árfelelős Borsos Emmi"
(Ebédre merjek-e bemenni?!)

KÖNYVHETI KÉRÉS

Nagy író a sátornál dedikált.
Kisfiú megvette a könyvét, odaállt,
s így szólt, míg letette eléje:
„Tessék beírni valami
okosat — ha nem esik nehezére..."

Barát Endre

ÁTVILÁGÍTÁS

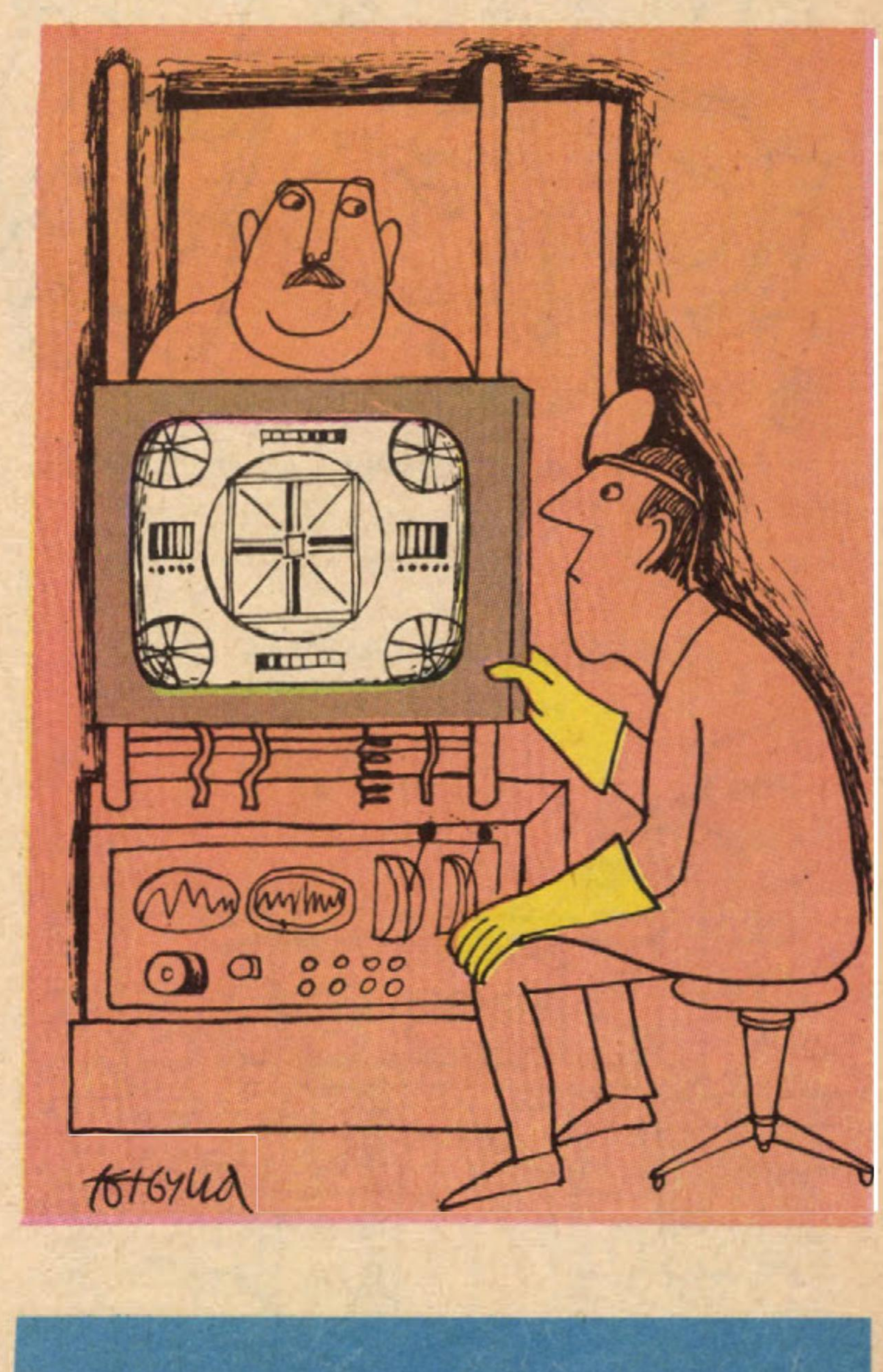

PORTYA

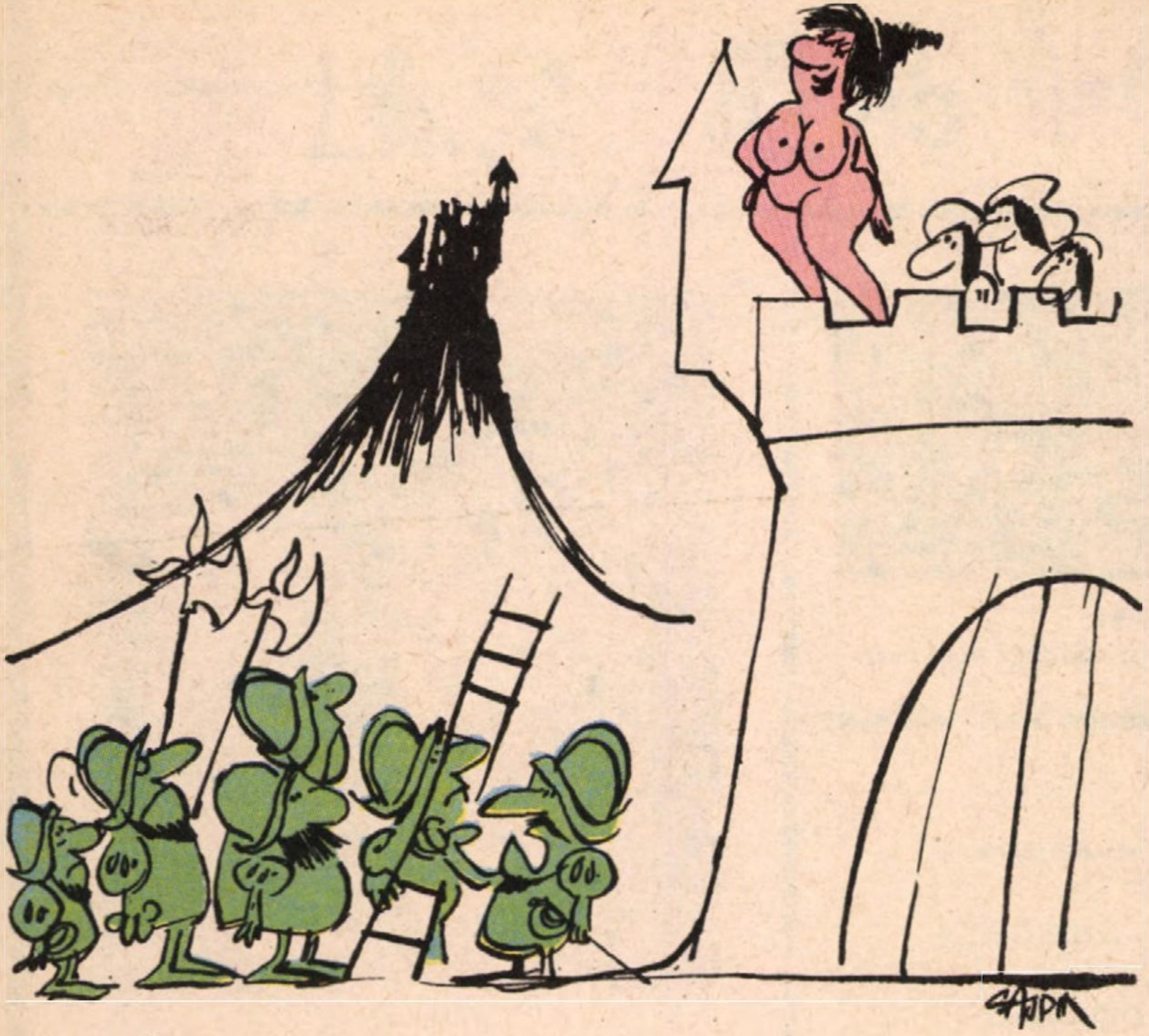

– Ő a legcsinosabb lány a várban? Azt tanácsolom, hagyjuk abba az ostromot . . .

HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBB

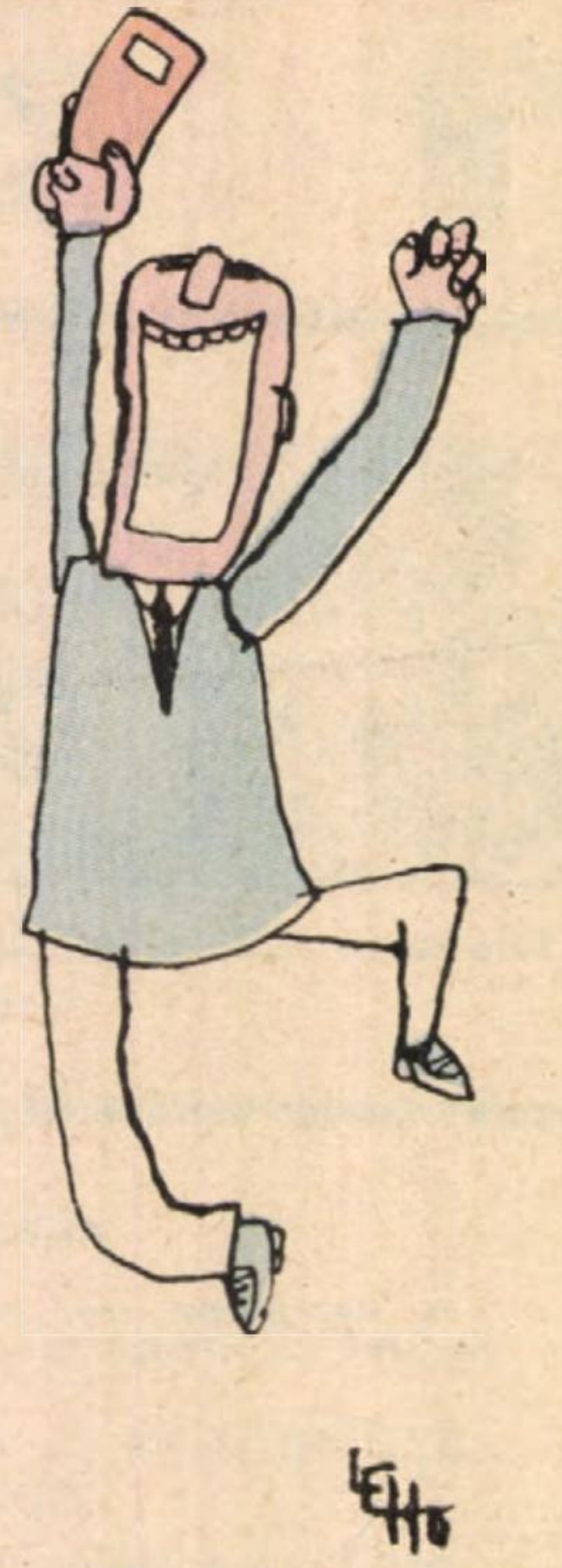

– Hurrá, kirúgtak! Mehetek máshová a duplájáért!

GICCS-ELLENES KAMPÁNY

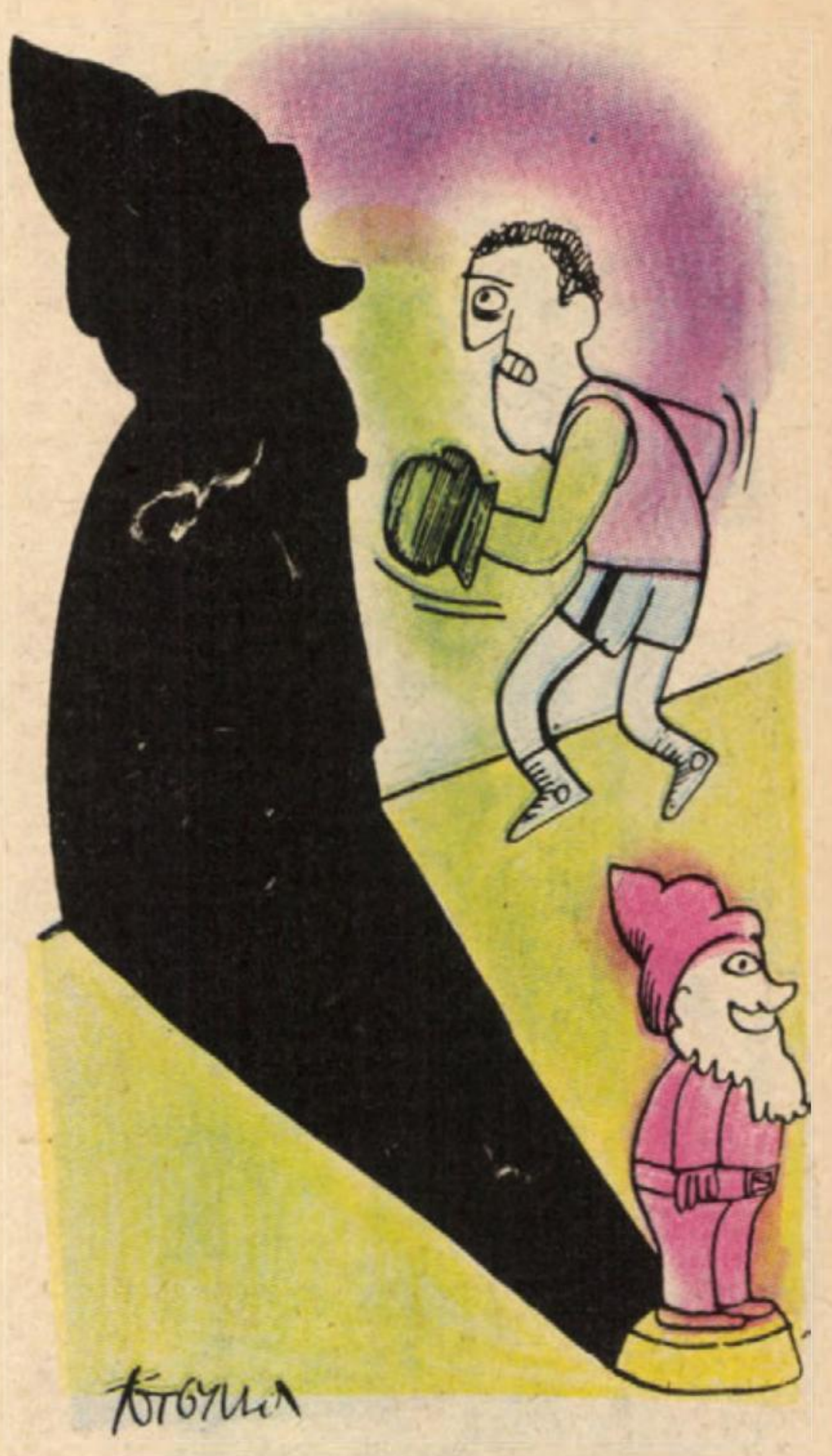

NOTÓRIUS ÜZLETKÖTŐ

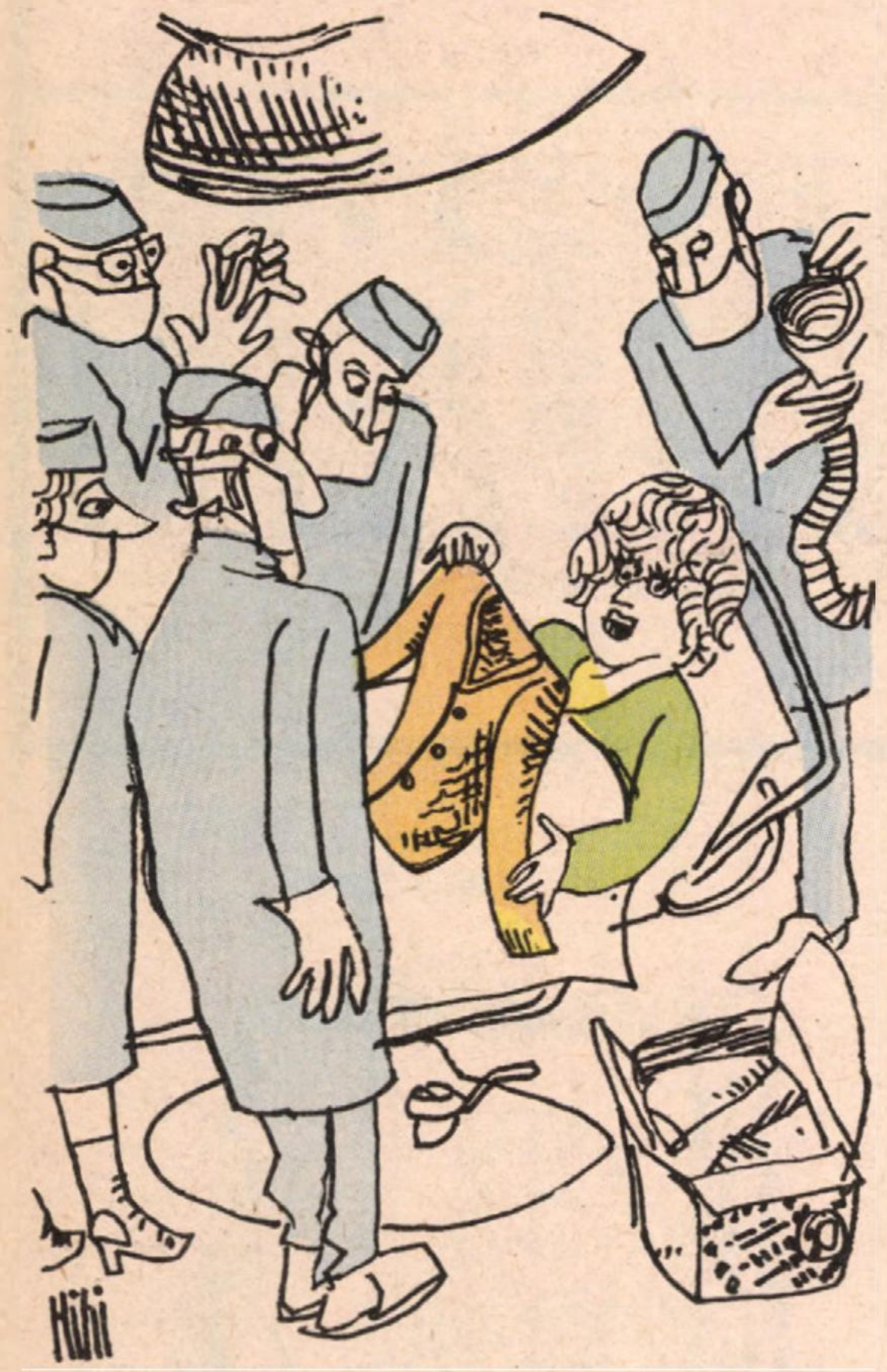

– Prima csomag-cuccaimat tudom ajánlani, most kaptam kintről . . .

MUNKAERŐ-CSÁBÍTÁS

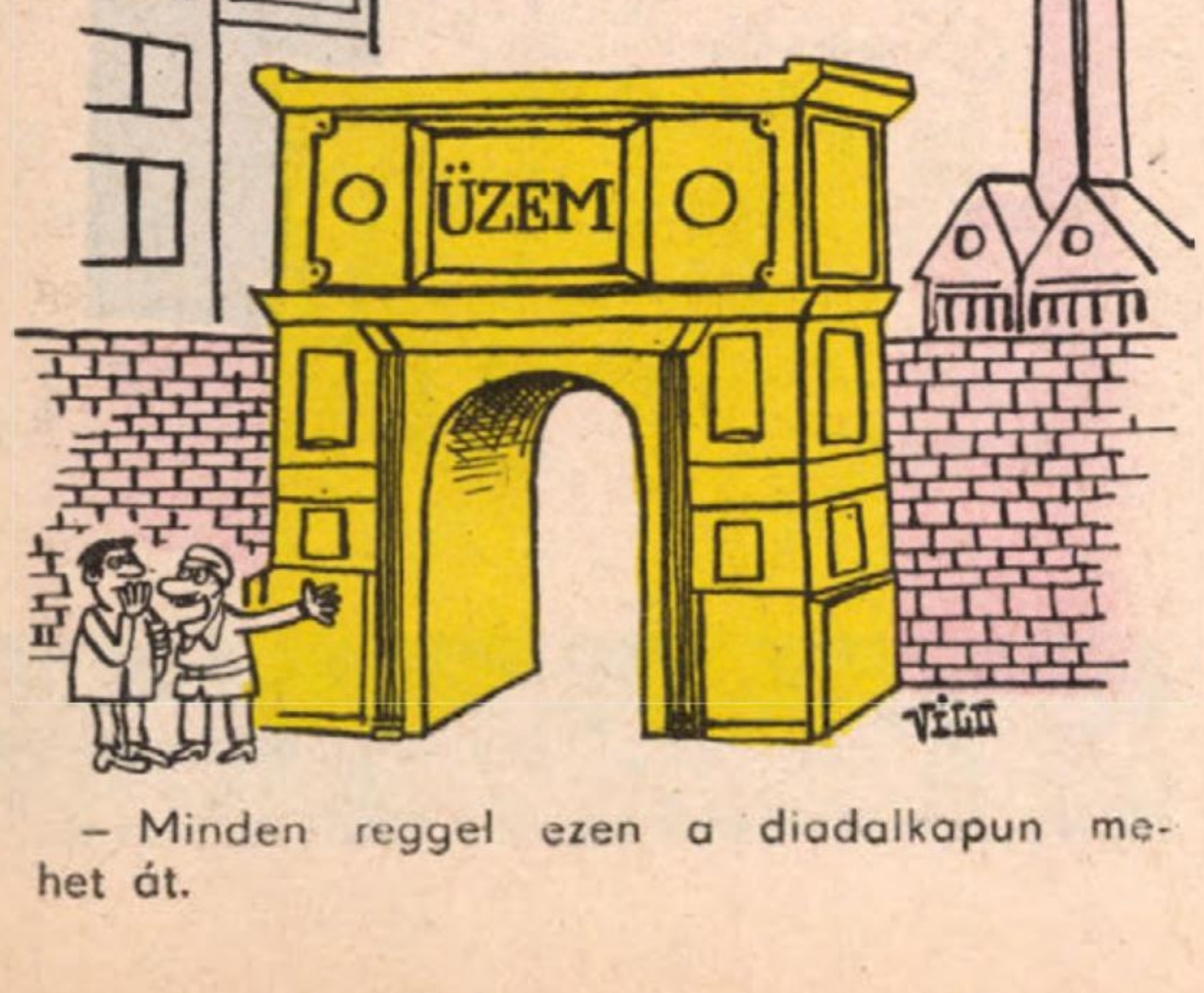

– Minden reggel ezen a diadalkapun mehet át.

IRODALMI karrier

Az alábbi történet hitelességéért nem vállalok felelősséget, bár az egyetlen hiteles személy mondta el, akivel megtörtént: Líray Kázmér, a költő és novellista.

— Mielőtt válaszolnék arra a kérdésedre, hogy miképpen lettem a kis kezdőből elismert, kitüntetett író — kezdte el magyarázatát némi nagyképűséggel —, el kell mondanom, hogy mi a giccs. Jó, jó, tudom, hogy tudod, de nem árt röviden összefoglalni. A giccs nem más, mint többször megírt, megfestett vagy megzenésített, közhellyé vált, cukorvizes témának művészietlen utánzása vagy ismétlése. Ámde feltűnt nekem, hogy ha valami szép, hangulatos tájat láttam, valaki mindig felkiáltott: „Nézd, micsoda giccs!”, de rút, piszkos, kellemetlen látványra ezt még senki sem mondta. Mindezt a dolgok megértése miatt bocsátom előre, mert ott kell kezdenem, hogy eleinte csak verseket írtam, szerelmes verseket, Évikéhez. Például ilyent:

Végy öledbe és kezedbe,
és simogass engem bele
a szerelembe.

Évike el volt ragadtatva, azt mondta, ez olyan szép, hogy szinte már giccs, és éppen ezért sehol sem fogják közölni. Igazat adtam neki, és ugyanezt a verset — miután tanulmányoztam egy sereg fiatal, pesszimista hangvételű költőt — megírtam egy másik, morbidabb változatban is, így:

Végy öledbe és kezedbe
és dugd bele ujjadat
a torkomba,
míg meg nem fulladok.

Most miért nevetsz olyan értetlenül? Én az ezt követő sorokban olyan érzékletesen fejeztem ki azt a szenvedést, amelyet egy szerelmes lány fojtogató keze okoz, hogy a verset egy szépirodalmi és sportlap teljes terjedelmében közölte. Ezen a sikeren felbuzdulva megírtam életem első nagy novelláját. Kerültem benne minden érdekességet és feszültséget (ezek ma elavult fogalmak), és a legszürkébb szavakkal írtam le egy ondolált hajú fiú és egy ultramini-szoknyás lány találkozását. „Mondja, van magán bugyi?” — kérdezi a fiú, mire a lány sértődötten hátat fordít, de annyira tetszenek egymásnak, hogy elhatározzák: szembe kell nézniük önmagukkal. E célból a lány órák hosszat ül a tükör előtt mozdulatlanul (ezt a jelenetet egy filmes később külön megvásárolta tőlem), a fiú pedig a tó partján a vízben hosszan bámulja jól sikerült önarcképét. Miután így tisztázták a helyzetet, újra találkoznak. Előbb igen határozott hangvétellel sértegetik egymást, de aztán a fiú elhatározza, hogy mégis dolgozni fog, a lány pedig arra gondol, hogy lekopik arról a vezérigazgatóról, akitől pénzt szokott kapni, bár ezt még meg kell fontolnia, és megint a tükör elé ülnie, hiszen az a kis mellékjövedelem nem állná útját boldogságuknak. Utolsó mondatként ez csúszott ki a tollamból:

„És boldogan éltek, amíg meg nem haltak.”

Amikor néhány nap múlva fölmentem a laphoz a válaszért, a szerkesztő dühöngve fogadott:

— Meg van maga őrülve? — kiáltotta indulatosan. — Elhoz nekem egy rokonszenvesen megírt, eredetien színtelen novellát, és a végén hozzáír egy megdöbbentően giccses mondatot?

— Szabadna látnom? — dadogtam, és amint belepillantottam, egyszerre világosság gyúlt az agyamban. — Ó, hiszen ez csak géphiba, engedje meg, hogy kijavítsam.

És ki is javítottam, így:

„És boldogtalanul éltek, amíg meg nem haltak.”

A szerkesztő megnézte, és az arca felderült.

— No látja, ez már más! Ez logikus, irodalmi és közölhető is. Azt hiszem, a novella feltűnést fog kelteni.

Így indult meg irodalmi karrierem . . .

Lovászy Márton

KONCERT

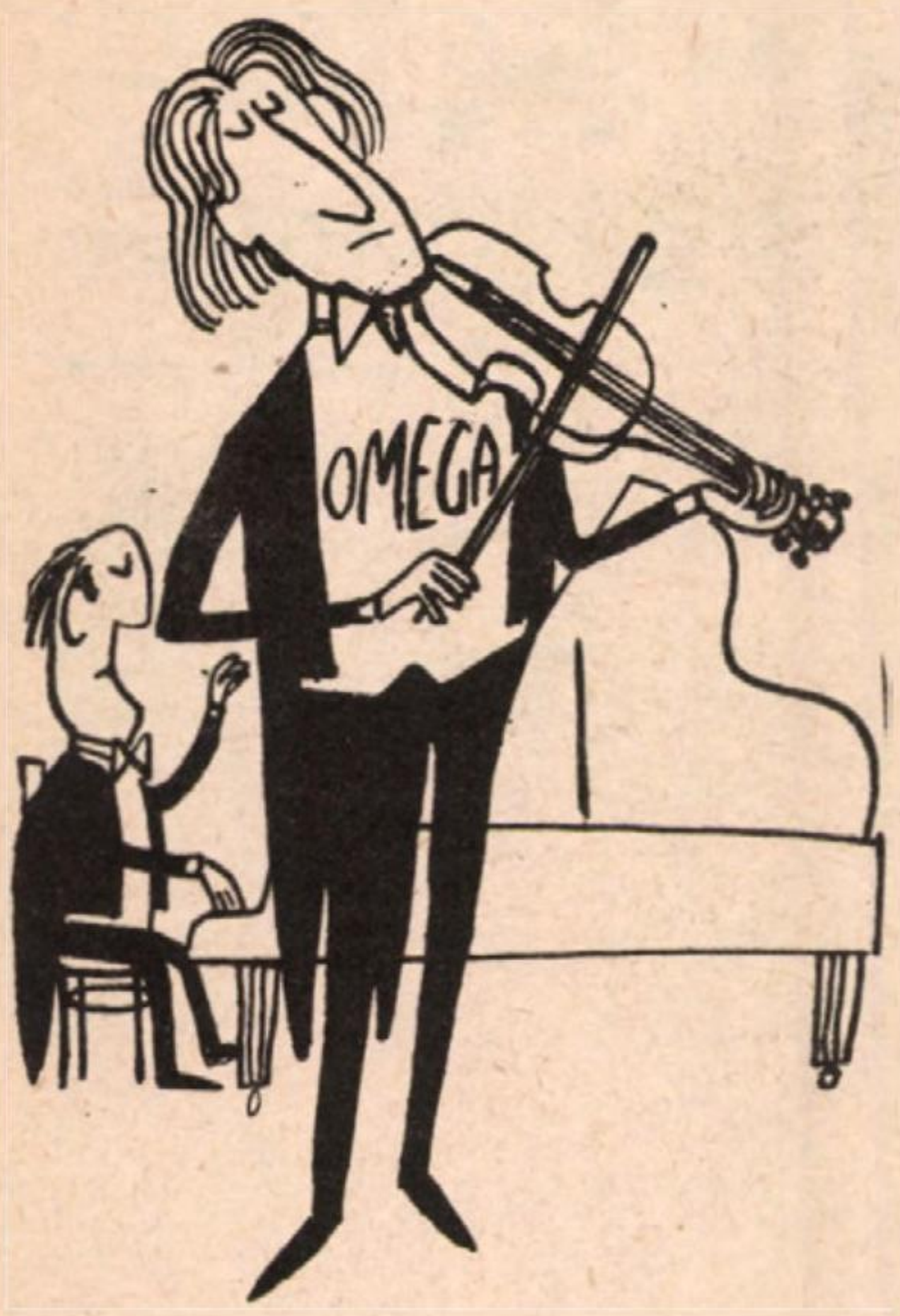

RÉBUSZ

141. rejtvényünk megfejtése:

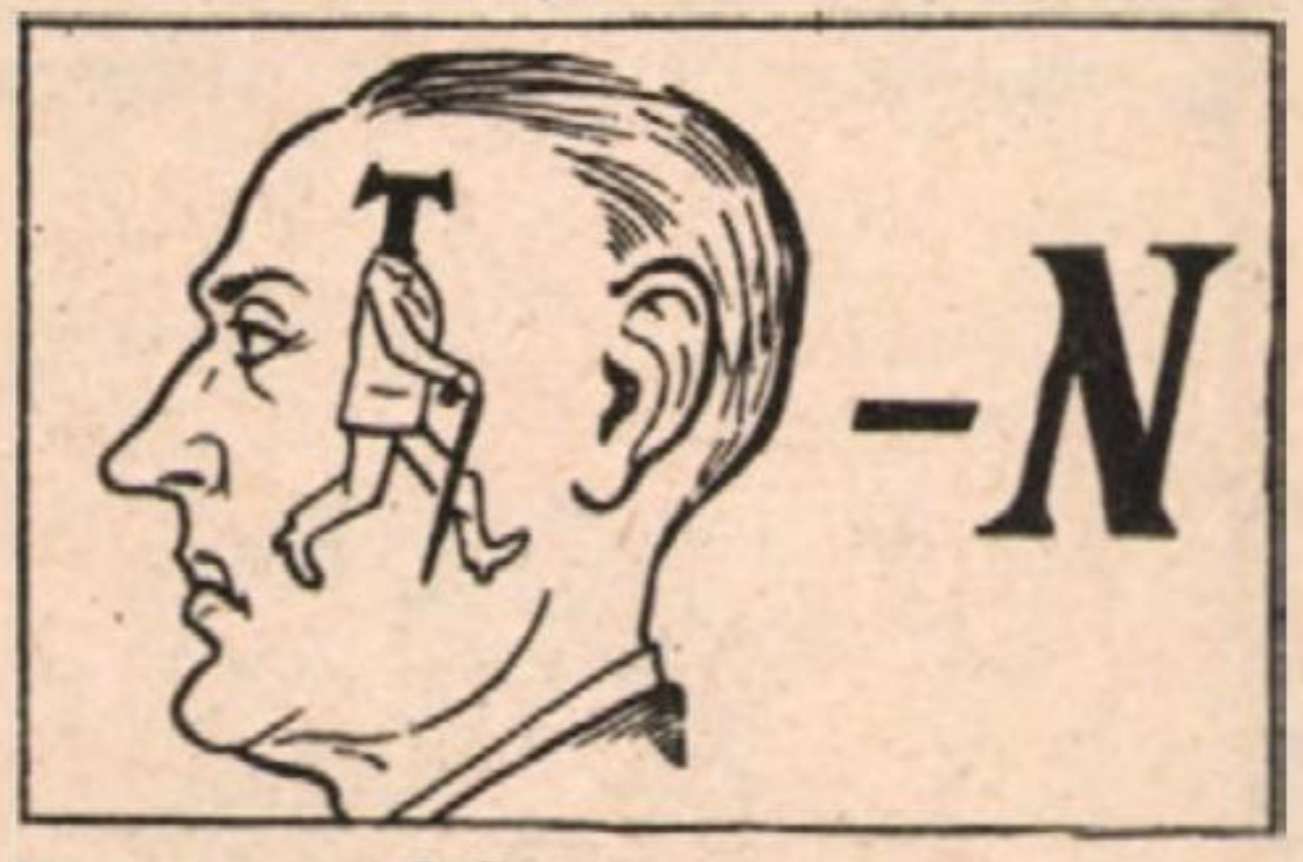

Főbejárat

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Papp Lajosné, Felcsút, Rákóczi u. 4.
Sipos Lajos, Leányfalu, Móricz Zsigmond u. 166.
Hegedűs Ferenc, Miskolc, Egyetemváros E/4.

143. REJTVÉNYÜNK

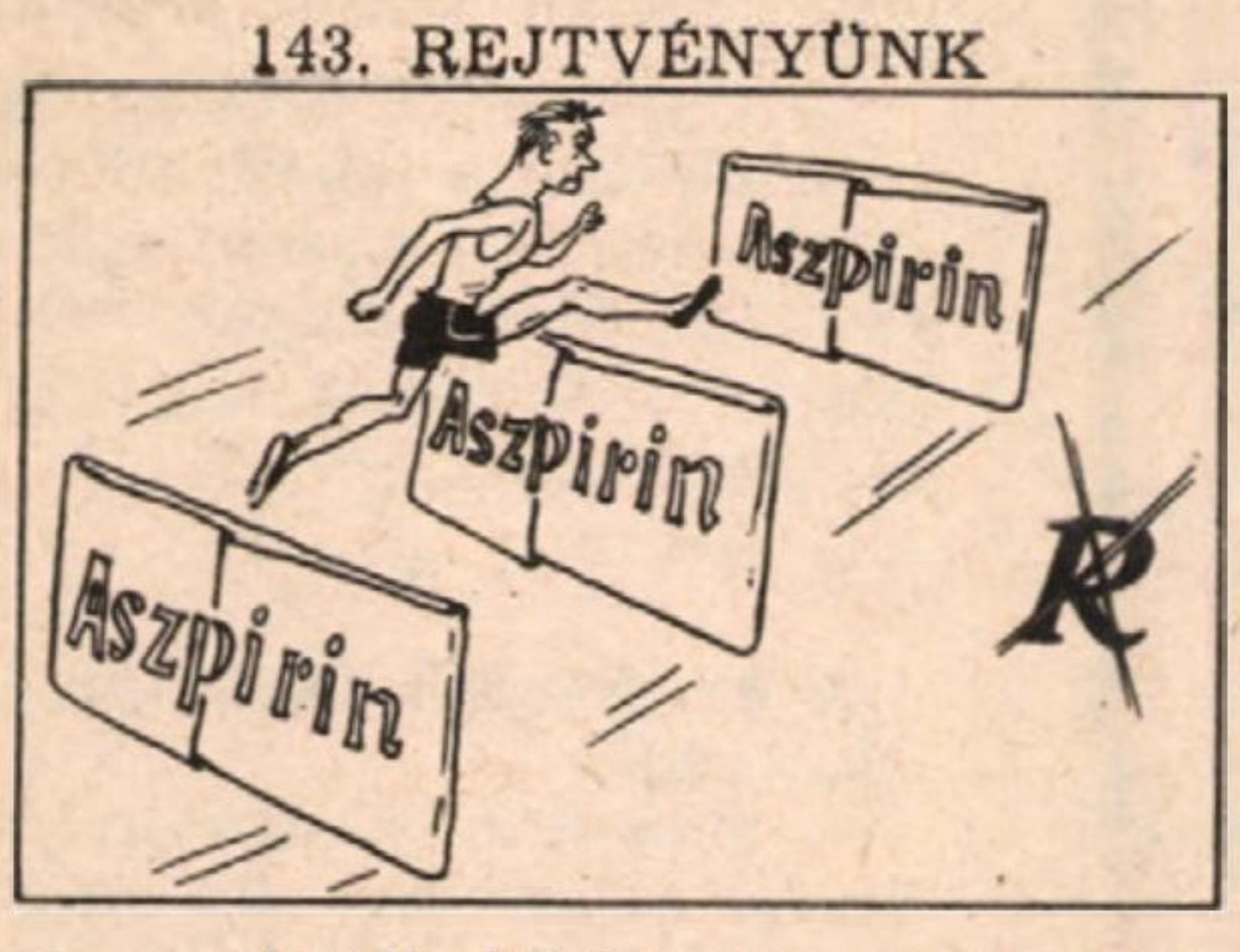

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.
A megfejtéseket legkésőbb szeptember 28-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

HADÜZENET

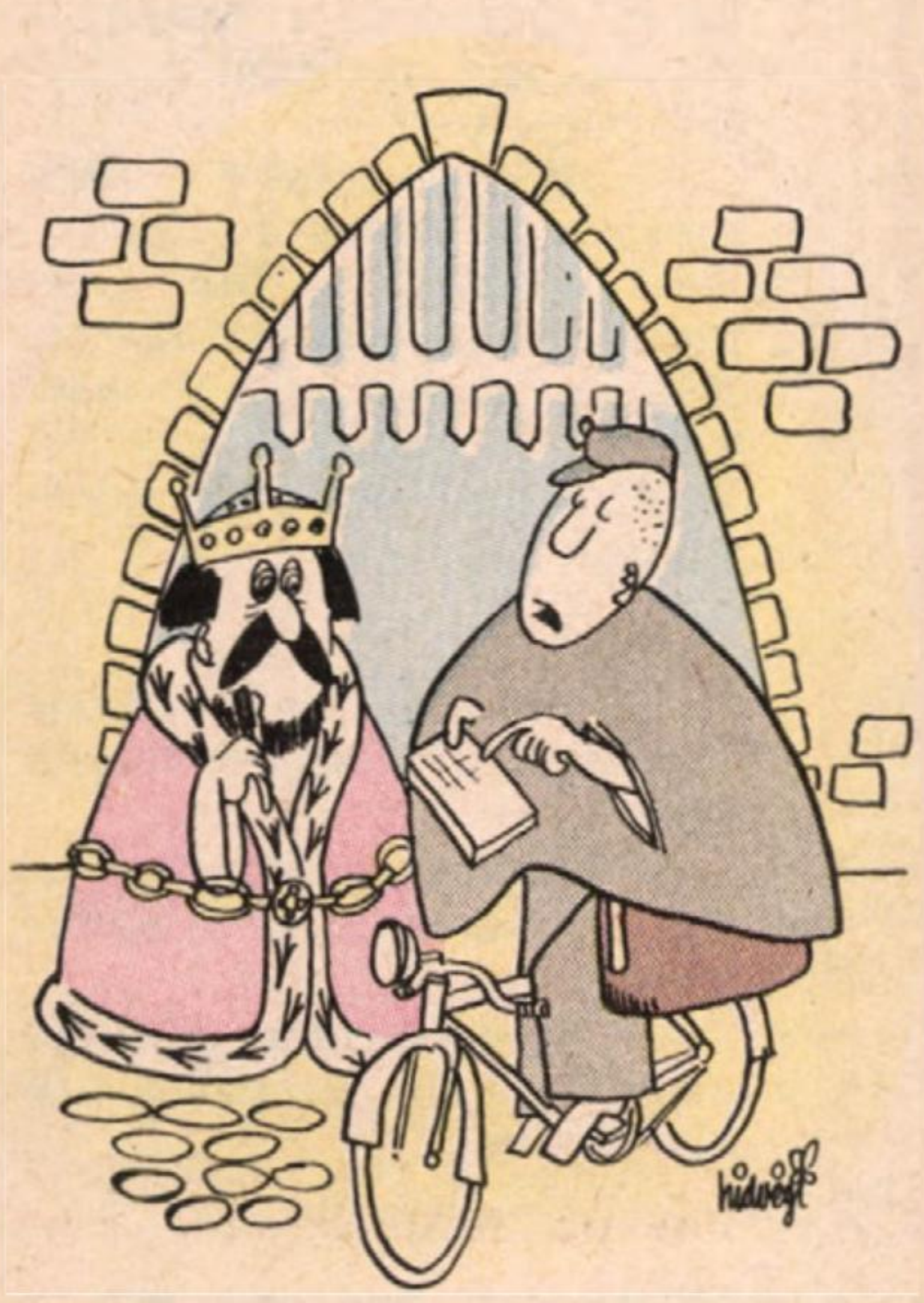

– Itt tessék aláírni . . .

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

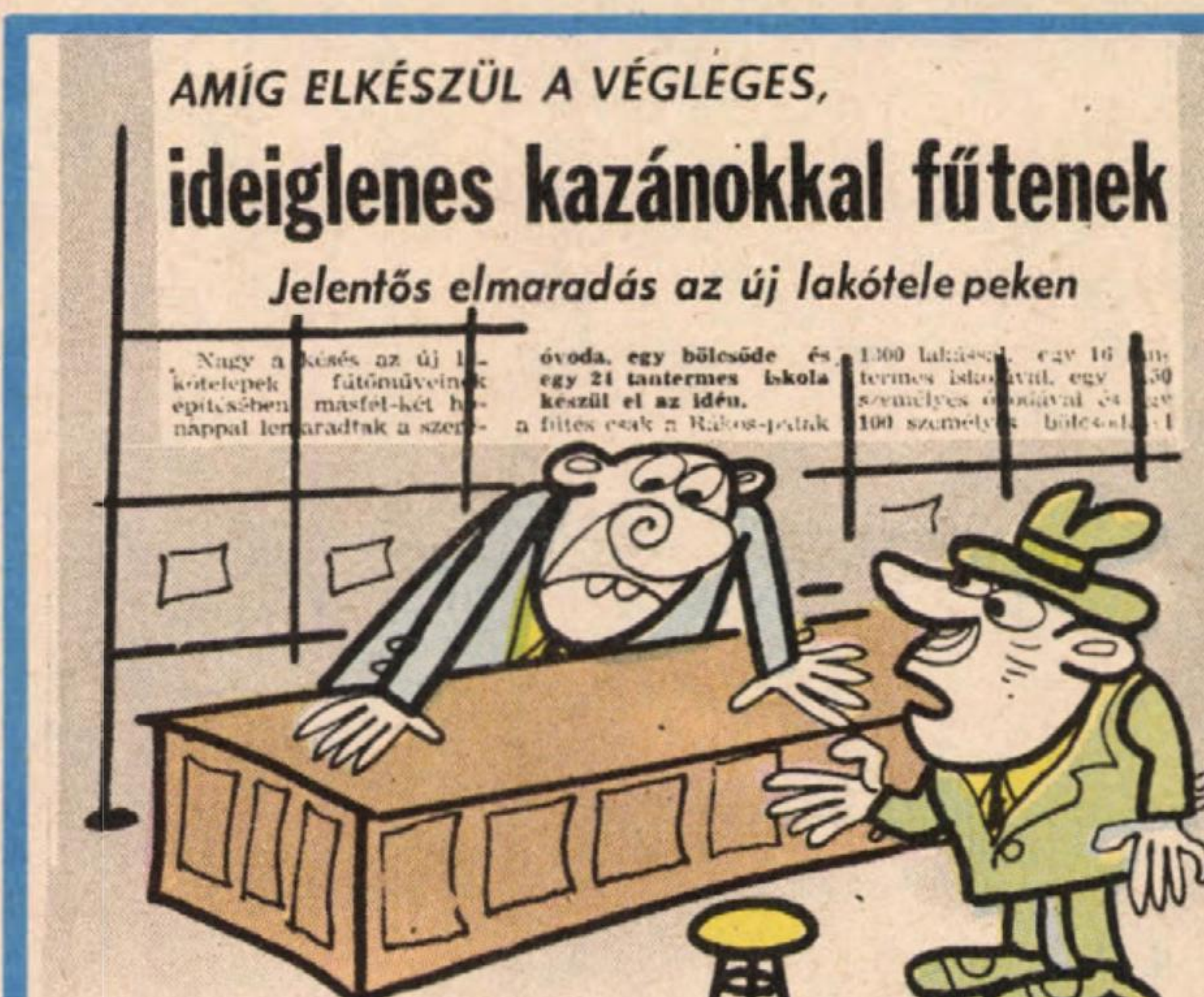
AMÍG ELKÉSZÜL A VÉGLEGES,
ideiglenes kazánokkal fűtenek
Jelentős elmaradás az új lakótelepeken

– Kérek valami jó meleg pulóvert.
– Kiránduláshoz?
– Nem, gőzfűtéshez.

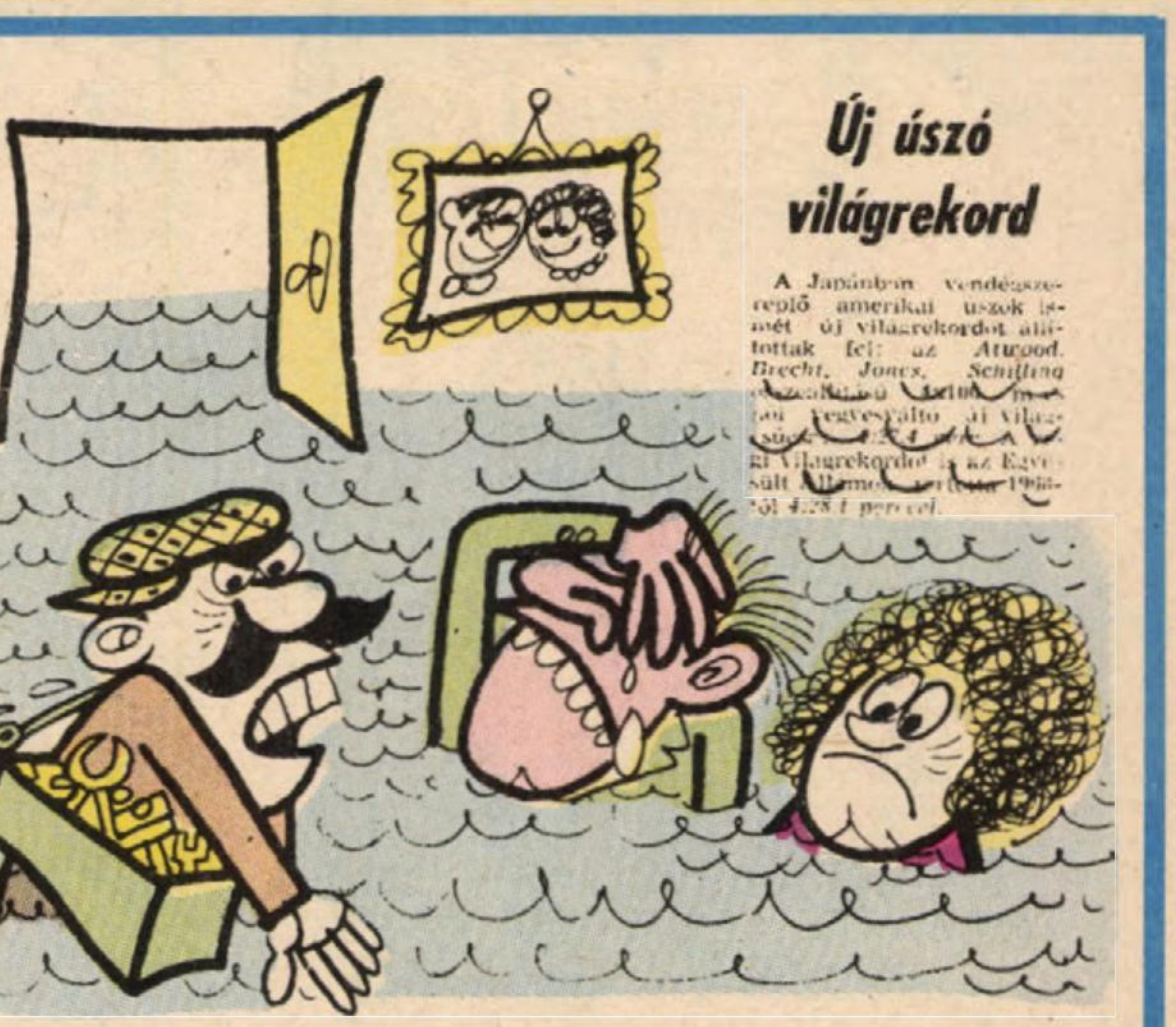

– Minálunk azért nem tud fejlődni az úszósport, mert maguk egy vacak kis csőrepedéstől is megijednek!

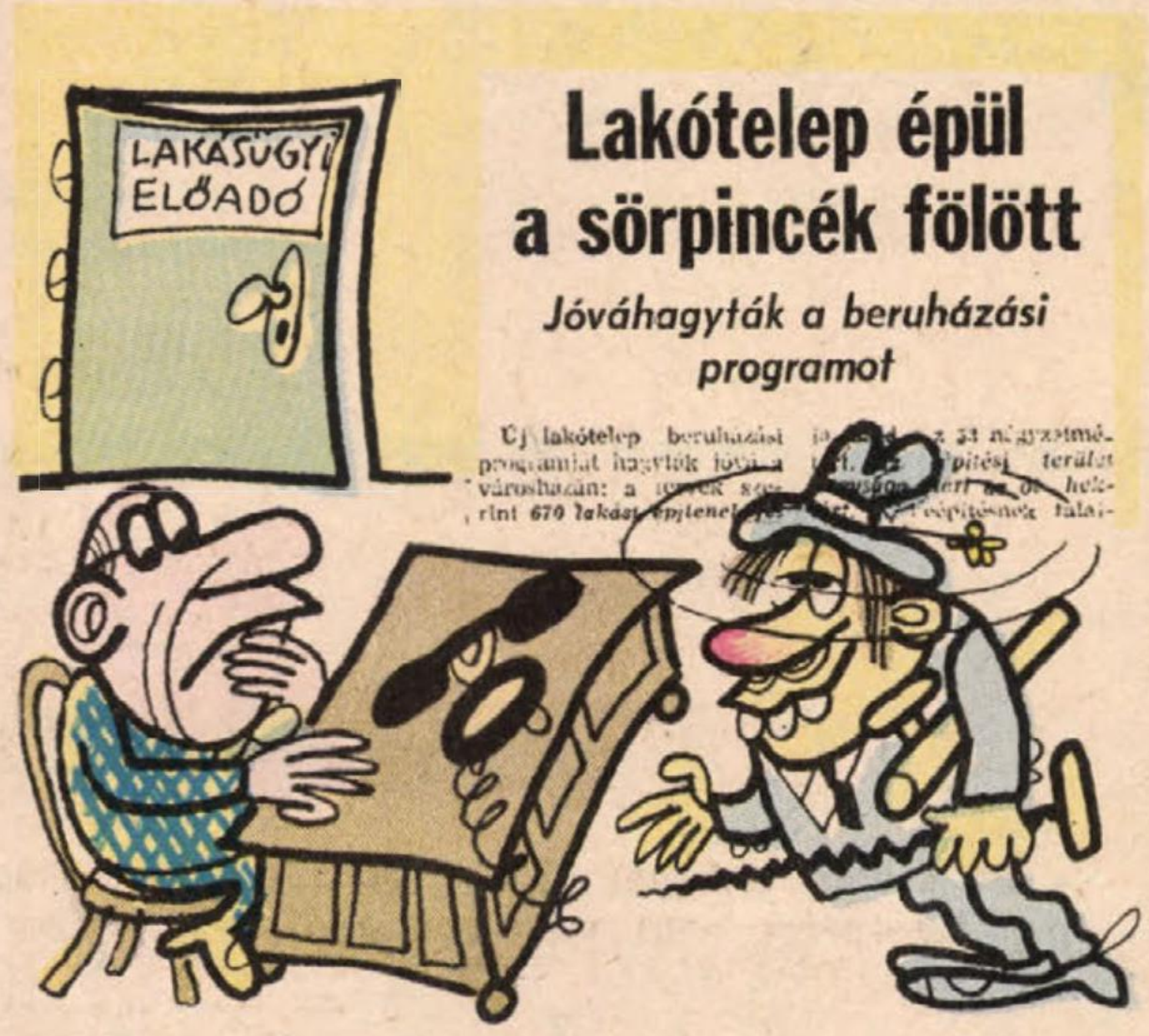
LAKÁSÜGYI ELŐADÓ
Lakótelep épül a sörpincék fölött
Jóváhagyták a beruházási programot

– Szeretnék egy földszinti lakást.

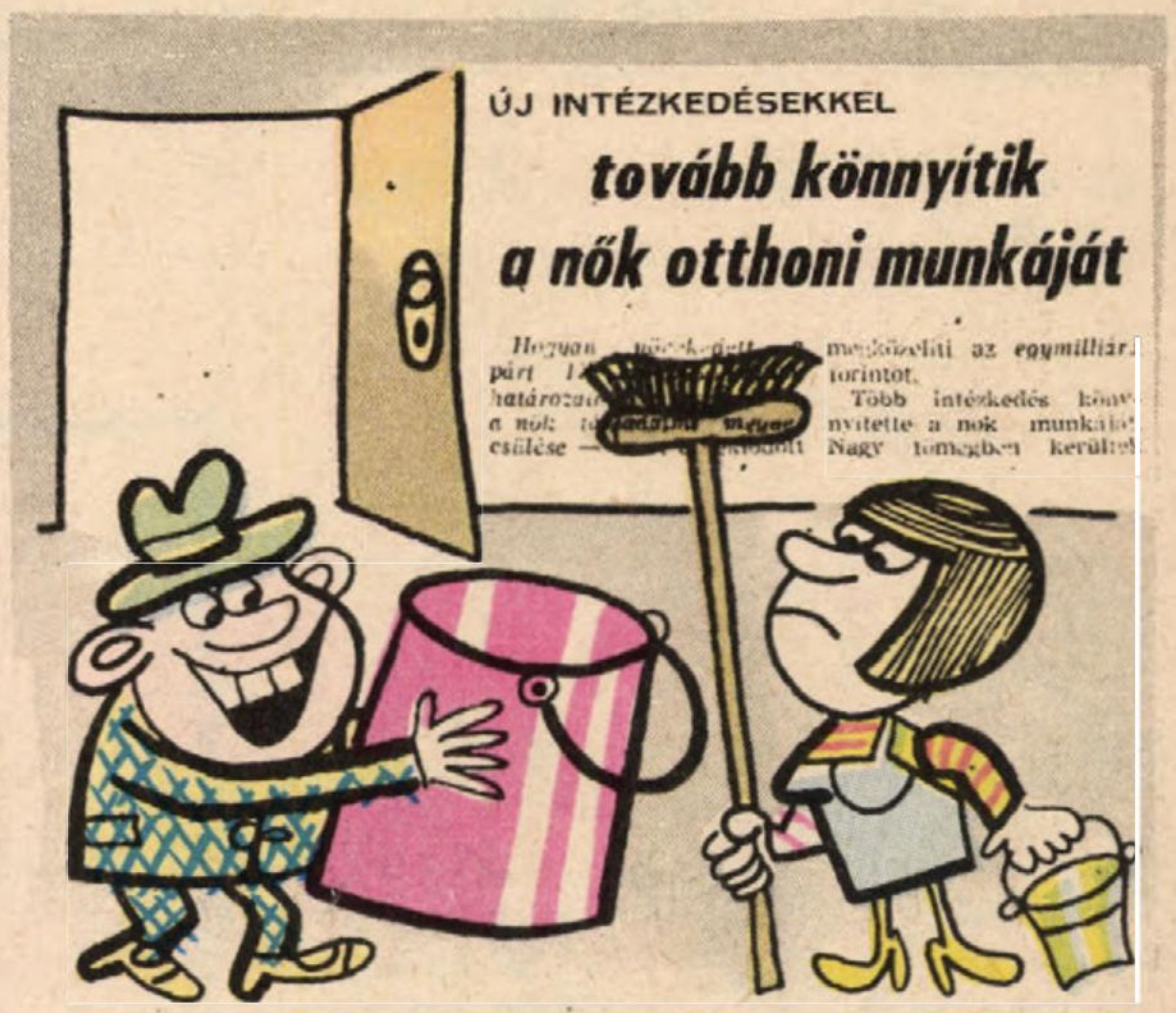
ÚJ INTÉZKEDÉSEKKEL
tovább könnyítik a nők otthoni munkáját

– Fiacskám, sikerült szereznem egy olyan szeneskannát, amelyben egyszerre három napi tüzelőt is felhozhatsz a pincéből . . .

. . . mert én modern ember vagyok!

Én igenis tudom, mit jelent modern embernek lenni! A találmányokat felkarolom, én magam is újítok, mert a modern ember él-hal az újért. Legutóbb kidolgoztam a toronyóragyártás teljes automatizálását: a toronyóra emberi kéz érintése nélkül jön ki a gépből. Igaz, az eddig elkészült darabok még a nyakunkon vannak, mert kiderült, hogy a világpiacon a toronyórát legfeljebb lánccal együtt veszik meg és a láncot szemenként, kézzel kell összerakni, majd az egész gyártmányt, az atomatikusan készült toronyorát a hozzá való lánccal, a géptől targoncán kell a raktárba hurcolni. És nincs elég segédmunkás meg targonca. No, de ez mit sem von le az újítás értékéből. A fontos az, hogy a toronyóragyártás már automatizált. Fejlődésében nézzük ám a dolgokat. Én úgy nézem, mert én modern ember vagyok!

Természetesen otthon is modern ember vagyok. A fiam az egyik legmodernebb szakmát tanulja az egyetemen. Tervmatematikus lesz, computerekkel és mindenféle ilyen izékkel fog dolgozni az én határozott kívánságomra. Igyekszik is a fiú, kár, hogy a magatartása nem tökéletes. Tegnap este is 8 óra után 5 perccel jött haza, holott többször kifejtettem, hogy egy 20 éves fiúnak nyolcra otthon kell lennie. De kapott is két olyan pofont . . .

S nem sajnálom a pénzt a modernségre. A konyhánk gépesí-

tett, még konzervgyártó gépsort is vásároltam, hogy a feleségem korszerű módon főzhesse be otthon a paradicsomot és a szilvát. Igaz, hogy mi évente csak 20—30 üveggel teszünk el — minek is több egy kis családnak —, és egy üvegre 80 forint előállítási költség esik, de hát a korszerűségért áldozatot kell hozni, különben is fejlődésében nézem a dolgokat, mert én modern ember vagyok.

Kis könyvtáramat is állandóan modernizálom. Eddig orlonkötésben voltak a könyvek, mind a négy darab: egy Beniczkyné Bajza Lenkétől, kettő Erdős Renétől, továbbá egy zsebkönyv: „Hogyan viselkedjünk az udvari bálokon?” Csak mellékesen jegyzem meg, az is mutatja, hogy modern ember vagyok, hogy a négy kötetből háromnak a szerzője: nő. S most felújítom a könyvtáramat: kapok egy csomag bummpont, ez most a legmodernebb műanyag Nyugaton. Csak nem tartom orlonban ezeket a könyveket, amikor már a bummpon a divat, nem igaz?! Fejlődésében kell nézni a dolgokat és ebben nálam nincs hiba, mert én modern ember vagyok!

Földi Iván

PRECÍZ EMBER

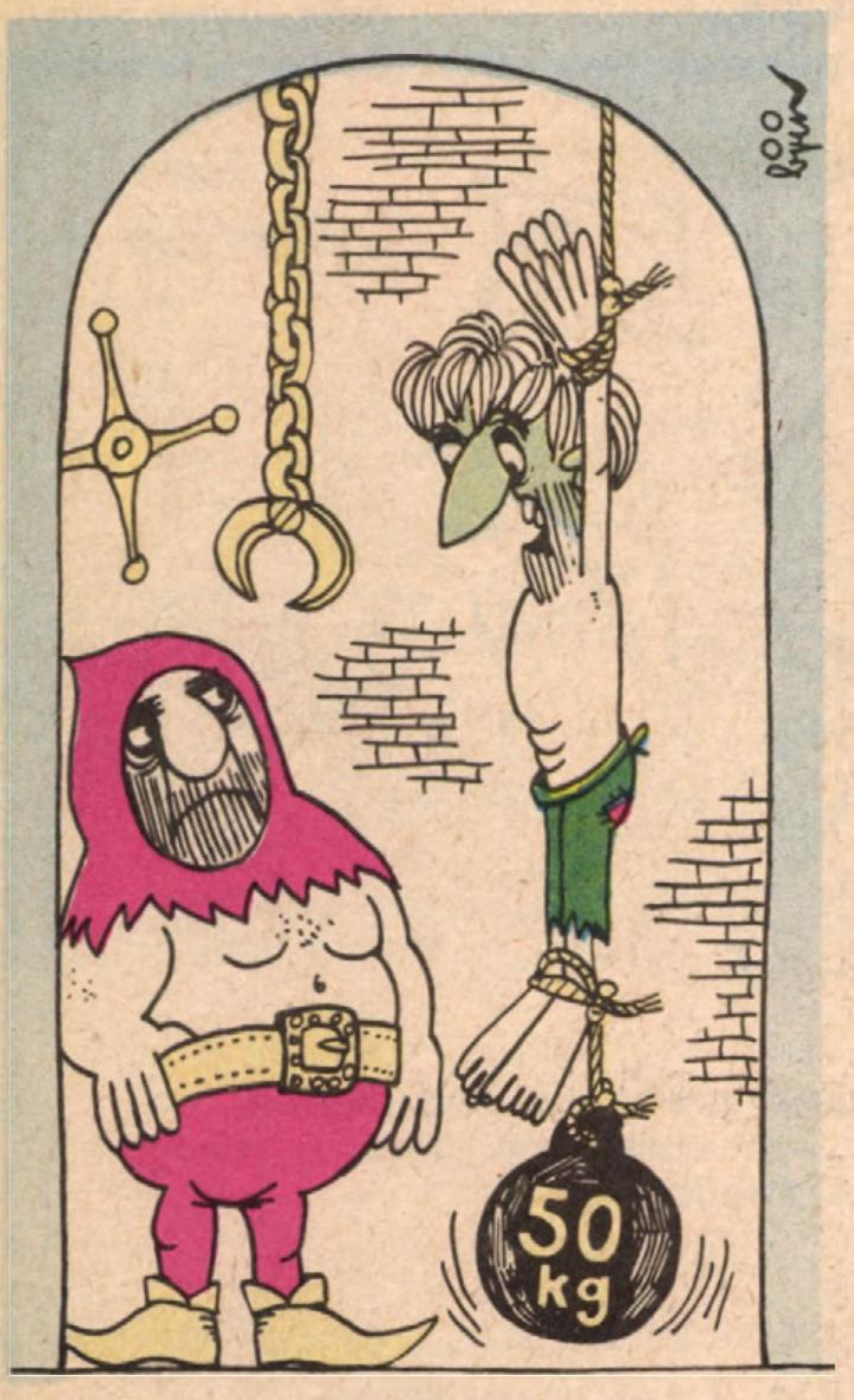

– Én mondom magának, ez nincs meg ötven kiló!

EREDMÉNY MINDIG VAN

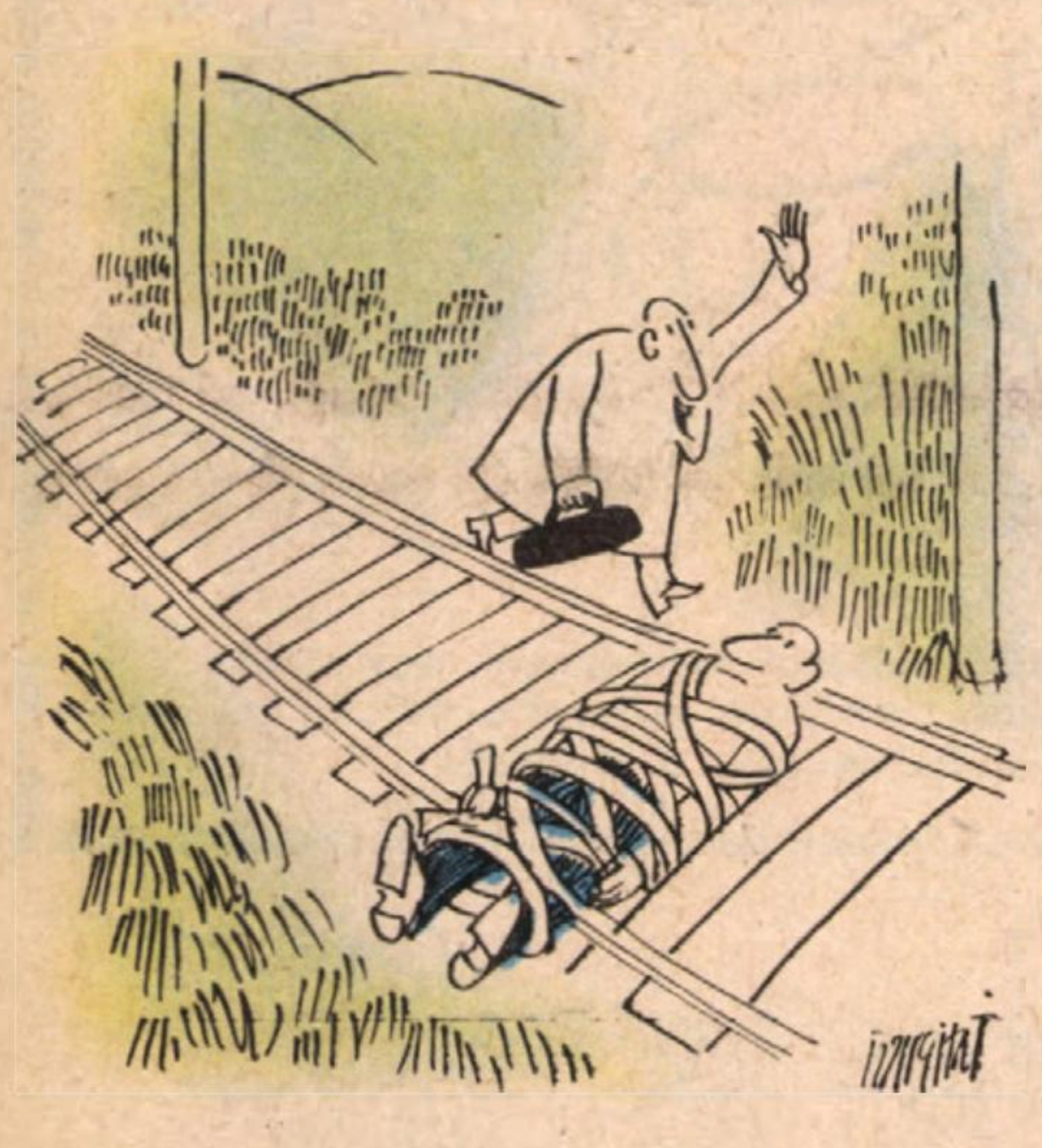

– Sikerült elintéznem, hogy késsen a vonat!

CSERBENHAGYTA AZ ÁLDOZATÁT

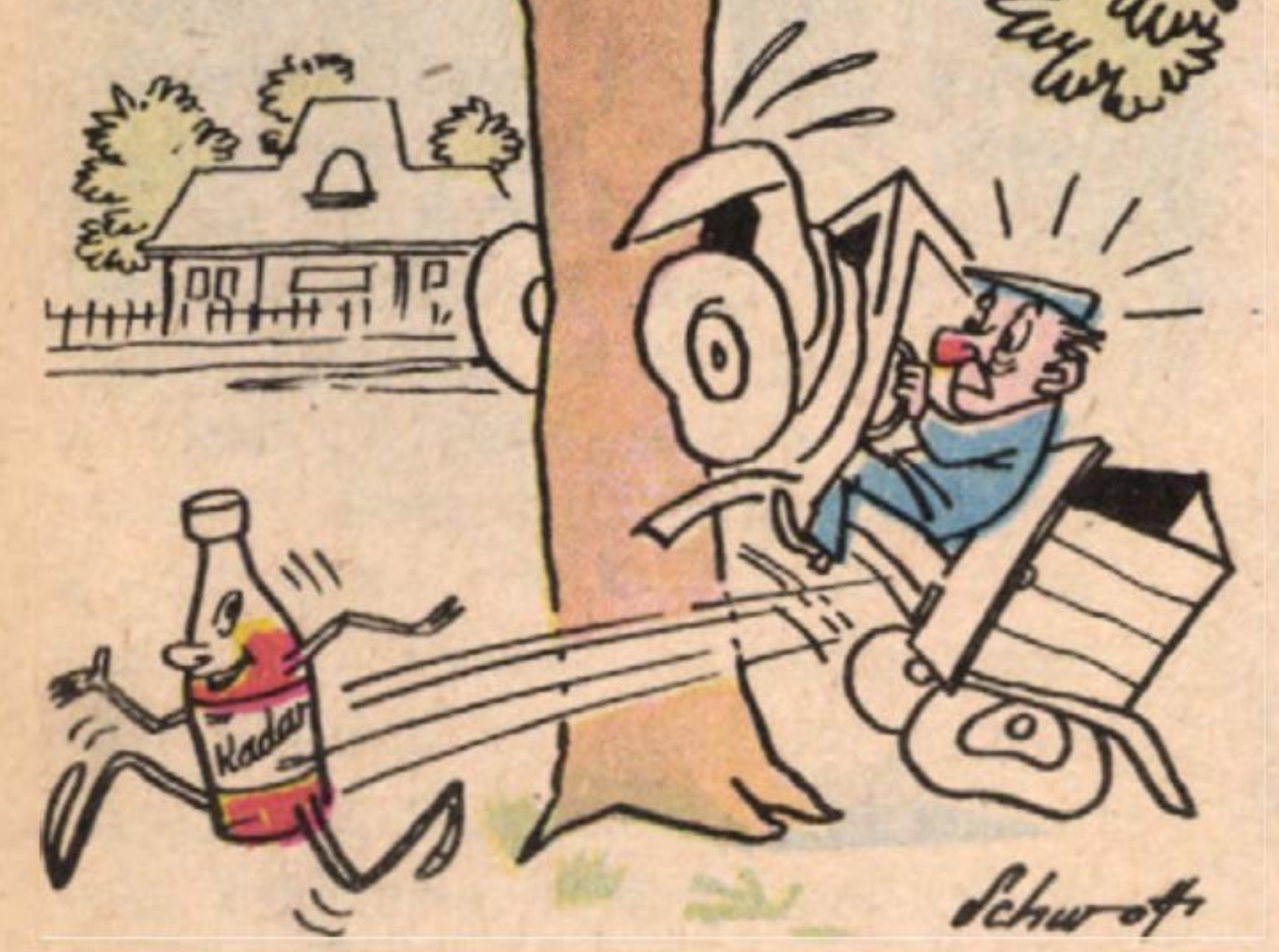

HAGYOMÁNY

A Rákóczi tér ős-romantikáját
nem lengi már be apacslányi báj.
Nincs már a „placcon” mozgó-árusítás,
rendőr vigyázza és a jogszabály.

Hol kecses sarkak kopogtak a sarkon,
megváltozott a tér most némiképp:
matyóbabát, hímzést és tarka kendőt
árulnak itt a népi nénikék.

Kínálgatnak, babát, színes terítőt,
a vásárt régi emlék hatja át.
A hely szelleme itt lebeg a téren:
terítős nőknél kaphatók — babák.

— sö —

ÚTBURKOLAT

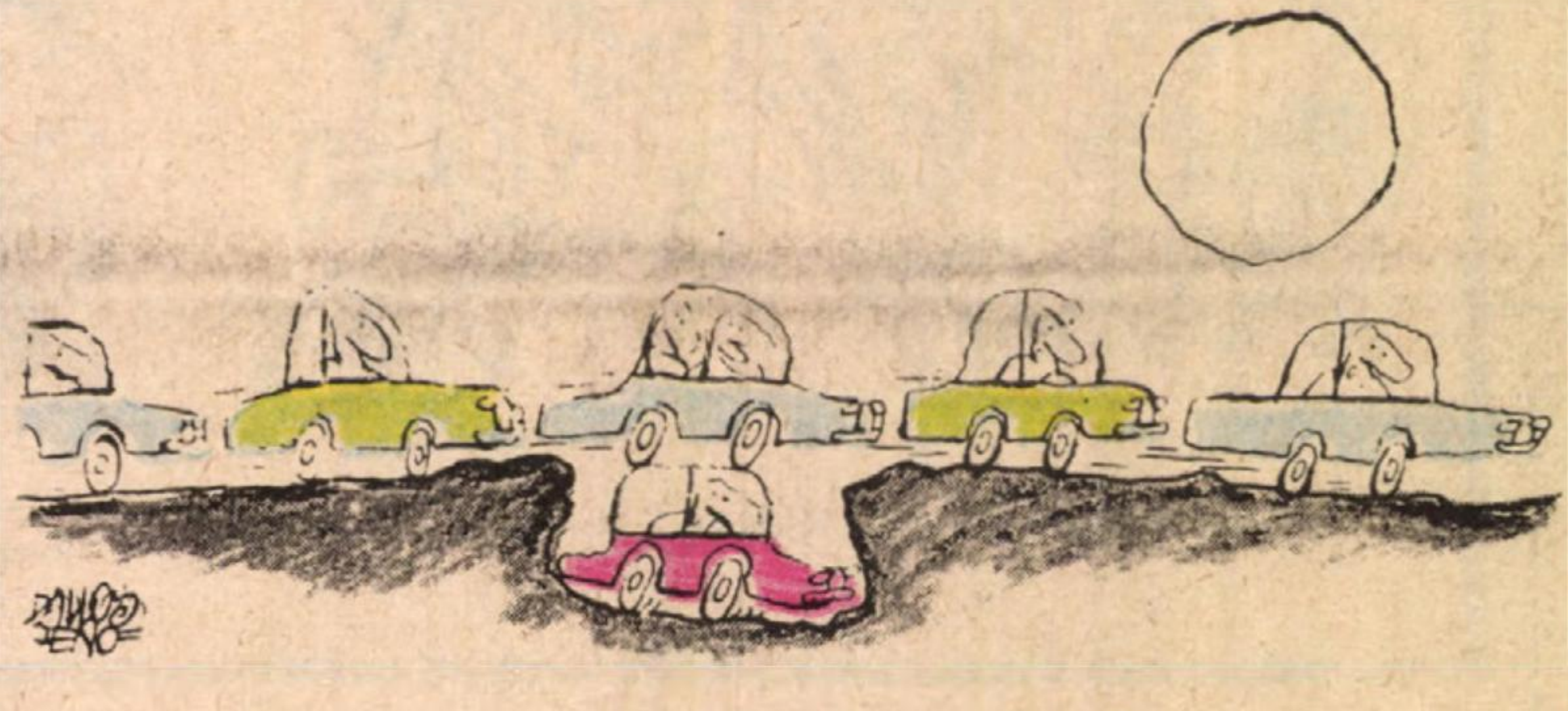

– Nézd, kijavították az utat!

VÁLLALATI SZINTEN

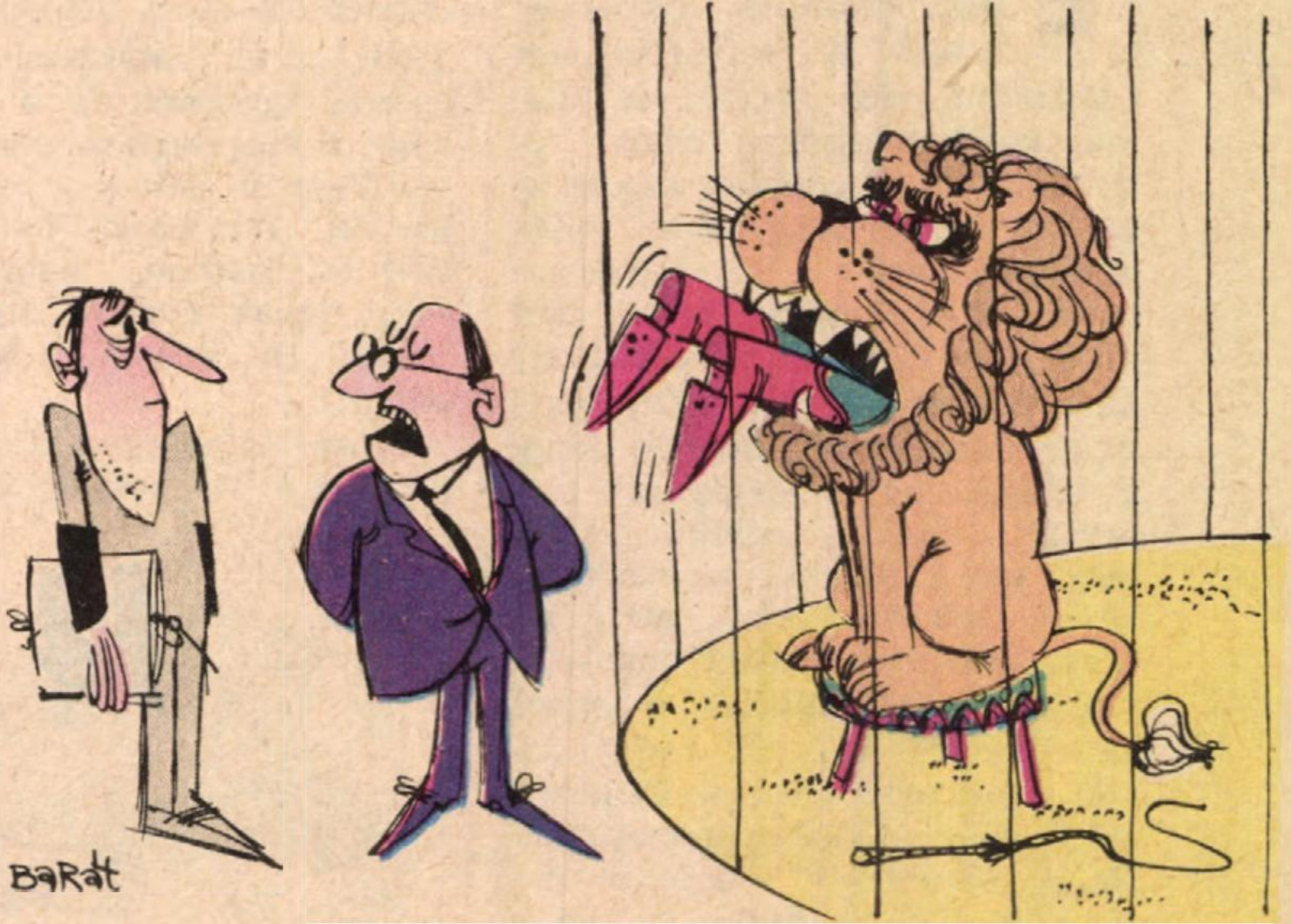

– Azt a kellemetlenkedő Kovácsot beszélje rá, hogy vállalja el az idomítói munkakört...

ESŐS VASÁRNAP

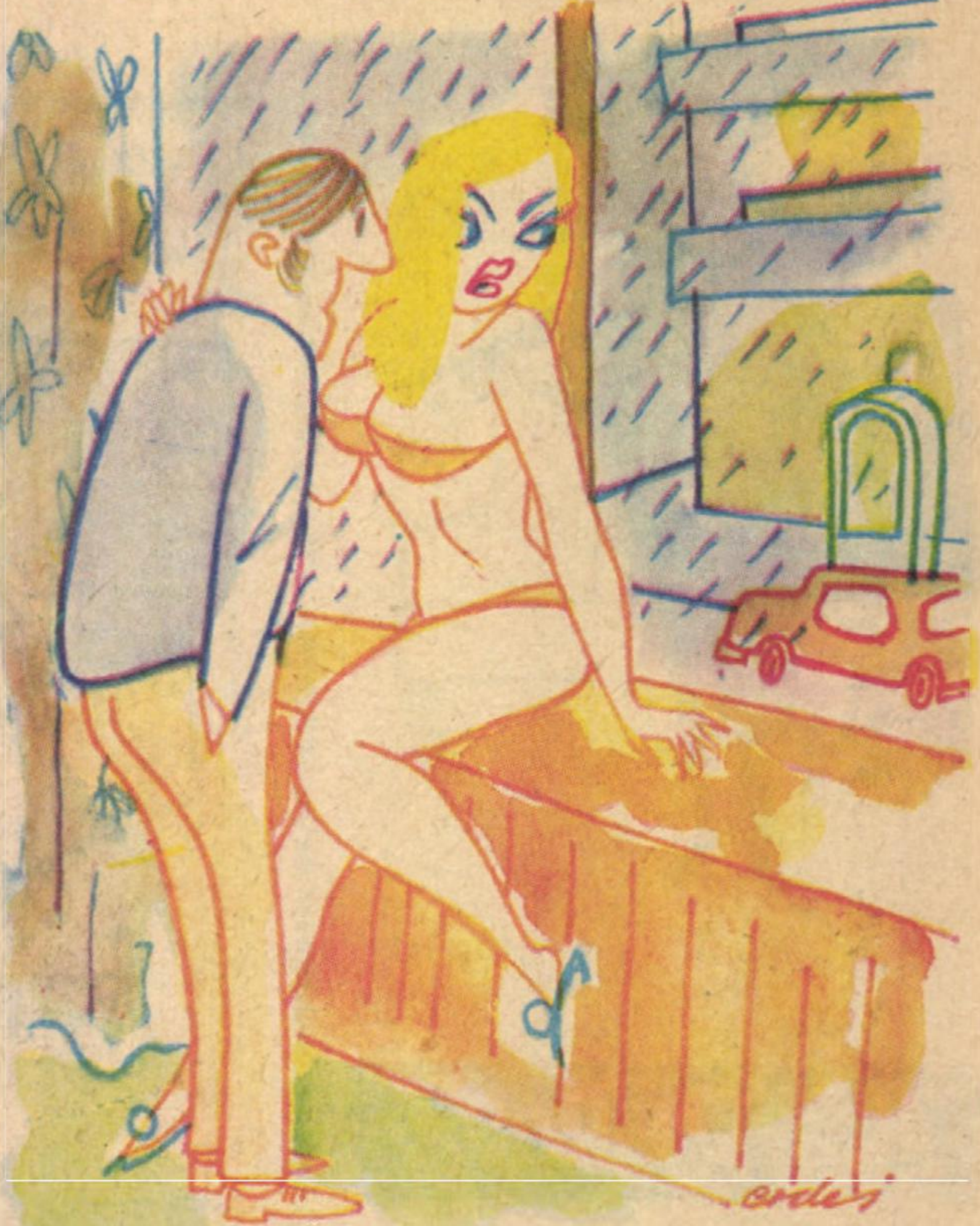

– Nincs lelkiismeret-furdalásod? Amíg mi itt vagyunk a meleg szobában, addig szegény férjem a stadionban ázik.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Toponárinak, aki már hosszabb ideje gyengélkedik, azt mondja az orvosa:

— Ön nagyon le van gyengülve, vasat kell szednie.

— De, kedves doktor úr — tiltakozik a jelenlevő Toponáriné —, hiszen olyan gyenge már szegénykém, hogy a piskótát is alig tudja megrágni.

*

A kis Zsuzsit korholja az édesanyja:

— Zsuzsika, neked hiába beszél az ember! Az egyik füleden bemegy, a másikon kijön.

Zsuzsi durcásan vállat von:

— Anyu, hát tehetek én róla, hogy két fülem van?!

*

— Mondd, drágám — kérdi Kacsirek a feleségétől —, mit szeretnél a születésnapodra?

— Mit szeretnék? Még magam sem tudom...

— Rendben van — mondja nagylelkűen Kacsirek. — Akkor, hogy lásd, milyen figyelmes vagyok, adok neked egy év gondolkodási időt.

*

A verekedéssel vádolt Tohonyáktól megkérdezi a bíró:

— Előre megfontolt szándékkal verte meg a panaszost?

— Nem, kérem. Melléje akartam ütni, és véletlenül eltaláltam.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.3761/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre